
Aventurile căpitanului
DRUMMOND
DE
PPER

H. C. MCNEILE

Aventurile Căpitanului Drummond

Traducere: **V. Lovinescu**

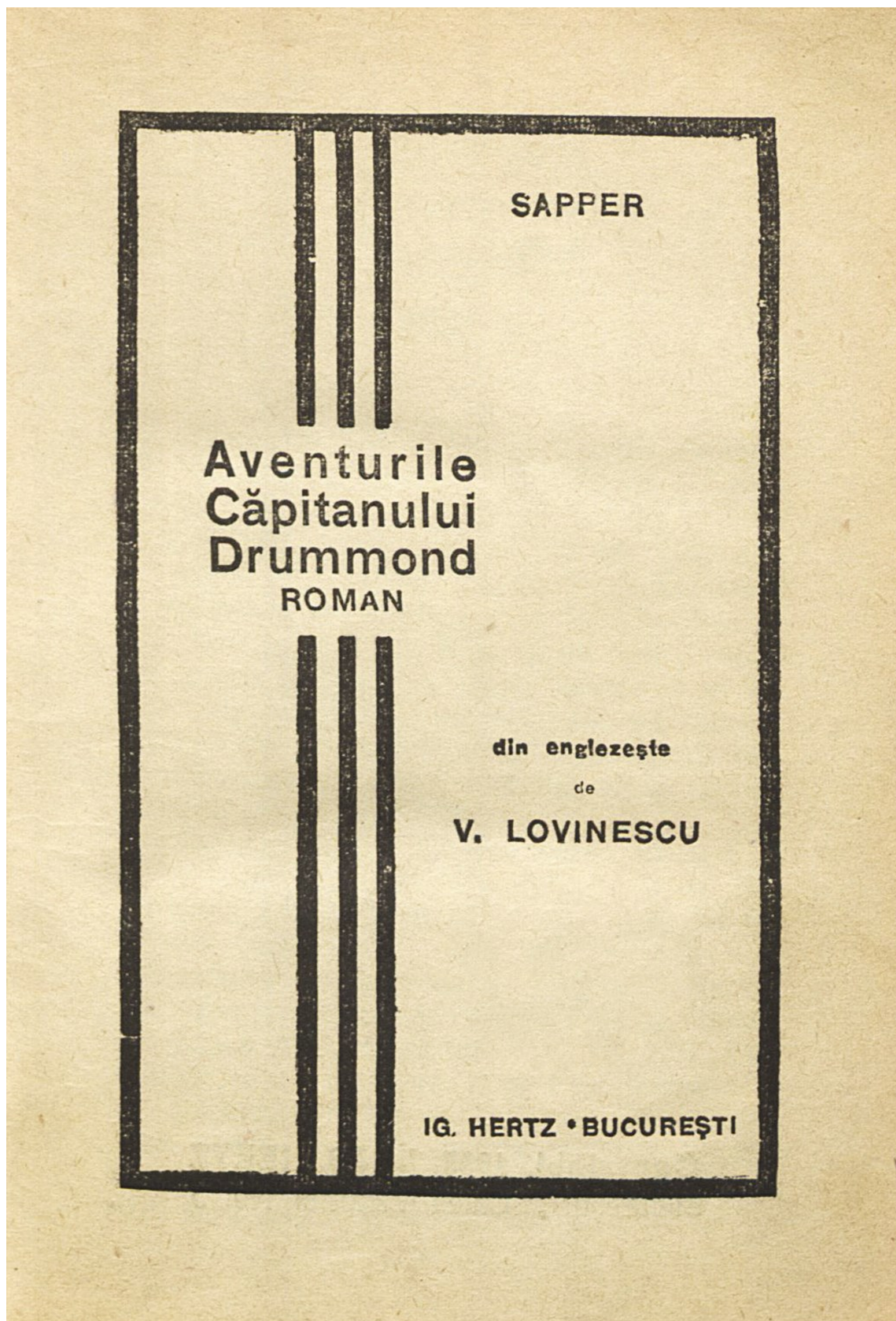
Editura IG. HERTZ

Bucureşti, Calea Victoriei No. 5

1935

HUGO BETTAUER
DREPTUL PUMNULUI
TRADUCERE DE
ION GORUN
Editura IG. HERTZ București
LEI 25
Un roman din primii ani după războiu, în care clocotesc toate patimile pe cari le-a deslănțuit marele cataclism. Activitatea febrilă a Vienei, pentru cari lipsurile și umilința n'au fost decât un imbold mai mult, ce sporește setea de viață, de viață intensă trăită într'un tempo de haos halucinant.

SAPPER

Aventurile Căpitanului Drummond

ROMAN

din englezeşte

de

V. LOVINESCU

IG. HERTZ • BUCUREŞTI

CAP. I.

AR FI GREU DE SPUS ce-l făcuse pe Ronald Standish să îmbrăţişeze meseria pe care o avea. La drept vorbind, e îndoiclnic dacă se poate spune că avea o meserie, deoarece o exersa mai mult ca amator şi numai când se simţea atras de un caz special. Imediat ce nu-l mai interesa, îl lăsa; apoi, după capriciu, îl relua, dispărea câtăva vreme şi se întorcea din nou la viaţa-i obişnuită de sportiv.

Dacă s'ar fi hotărît să-şi ia în serios meseria de detectiv, fără îndoială că ar îi căpătat o faimă mondială. Era o seară de Martie, când, vorbind în limbajul teatrelor, cortina se ridică şi ni-l descoperi pe Standish în apartamentul lui din Clarges Street.

Locatarul camerei şedea cu spatele la cămin. Părea concentrat asupra unei probleme. Cumpănea între degete un baston de golf şi evident că se pregătea să-şi dea părerea.

Interlocutorul lui se sprijinea de spătarul unui scaun. Era un individ jigărit, a cărui înfăţişare contrasta izbitor cu aceea a lui Standish care era, întrucâtva, scund.

— Ce-i de făcut, Ronald? întrebă Bill Leyton. — L-am adus să-l vezi, şi să-ţi dai părerea.

— Prea greu la capăt, – spuse el, solemn. – O să ratezi lovitura tocmai la momentul oportun. Bill. La dracu'! Cine-i a-colo? Du-te şi vezi tu, băiatule, şi dacă e Teddy care vrea să facă o partidă cu mine mâine dimineaţă, spune-i că am plecat pentru o lună la Paris, şi că m'am lăsat de golf.

Bărbatul slab şi înalt străbătu camera din câţiva paşi şi luă receptorul telefonului.

— Allo! rosti el. – Da, aici camera d-lui Standish. Cine-i acolo?

Ascultă un moment, apoi, acoperind pâlnia cu mâna, se întoarse.

— Zice că-l cheamă Sandersor, – şopti el. – Vrea să-ţi vorbească urgent.

Standish dădu din cap şi-i luă receptorul din mână.

— Allo! Sanderson. Da, eu sunt Standish. Ce mai e nou? Dragă prietene, pe o noapte ca asta... Allo! Allo! Allo!

Vocea-i urcă crescendo şi Leyton se uită la el mirat.

— Nu mă auzi? Vorbeşte, omule, vorbeşte. Allo! Allo!

Apăsă pe bara telefonului, de mai mule ori, cu violenţă.

— Ce înseamnă asta? strigă el. – Chiar acum am fost chemat de Hampstead 0024, şi mi s'a întrerupt legătura. Nu poţi să mi-o dai din nou?

Aşteptă, bătând nărăbdător cu piciorul în podea.

—Nu primeşti niciun răspuns şi telefonul e deschis? Mulţumesc.

Se întoarse spre Leyton:

— E posibil să fi fost deranjat în timp ce-mi vorbea. O să mai aştept puţin.

Dar peste un minut aşeză receptorul; faţa-i era foarte gravă.

— S'a întâmplat ceva, Bill. Trebue să mă duc la Hampstead. Sau e bolnav, sau...

Lăsă fraza neterminată şi Leyton se uită la el, curios.

— Ce-ai auzit? îl întrebă.

— Îmi spusese să viu la el. Ultimele cuvînte ce le-a spus, au fost: „Tocmai am..."

„Începuse o frază nouă; n'a sfârşit-o. Am auzit apoi un sgomot ce semăna cu un fluierat; apoi o plesnitură provocată poate de receptorul lui, căzând pe birou. Nimic mai mult...

Se duse la un sertar, şi Bill Leyton încruntă sprâncenele.

— Iei un revolver – observă el. – Cred că ar fi mai bine să fiu cu tine. Şi pe drum o să-mi explici cine şi ce este d. Sanderson.

Un taxi trecu, când ieşiră pe uşă. Standish dădu şoferului adresa.

— Mergi cât mai repede! – adăugă el, scurt. – E urgent. Acum, Bill, – urmă dânsul, când maşina o apucă repede prin Curzon Street, – o să-ţi spun ce-i cu Sanderson. E un om care ocupă o situaţie cu totul specială

în administraţie. Puţină lume a auzit de dânsul; puţină lume ştie că există un om de felul lui. E dela Scotland-Yard, şi nu e din Scotland-Yard; mai precis, cred că face parte din Serviciul Secret. O crimă, în ea însăşi, e în afară de preocupările lui; dacă totuşi, ţine cătuşi de puţin de domeniul politic, atunci devine atent şi ia notă. Cunoaşterea pe care o are despre lucrurile din dosul scenei, e probabil mai mare decât a oricărui om din Anglia. Capătă informaţii din toate părţile, într'un fel cum nu le obţine nici poliția. E un om, care are probabil câţiva duşmani foarte puternici, duşmani cari s'ar simţi foarte fericiţi dacă l-ar vedea scos din calea lor. De fapt...

Se întrerupse brusc, şi, aşezându-se mai bine în colţul său, îşi aprinse o ţigară.

Cinci minute mai târziu, maşina opri în faţa unei case de mărime mijlocie, Afară de o fereastră luminată la primul etaj, toată casa era cufundată în întuneric.

Standish plăti cu dărnicie şoferului şi aşteptă apoi până ce lumina dela spate a maşinii dispăru cu totul. Atunci deschise poarta. Ploaia încetase, dar vântul mai sufla cu putere.

— Uită-te la storul ăsta, Bill – spuse el – acolo unde e lumină. E biroul lui, şi ce om stă într'o cameră cu storul fluturând aşa? Asta nu-mi place.

Apoi urcând treptele spre uşa principală apăsă pe sonerie.

Îi auziră sunetul, slab dar distinct, în partea cealaltă a casei, dar nimeni nu veni să deschidă.

Sună din nou, cu acelaşi rezultat. Standish se uită prin crăpătura de scrisori a uşii.

— Totul e în întuneric – spuse el. – Şi broască „Yale“, Bill, asta-mi place din ce în ce mai puţin. Hai să înconjurăm casa şi să vedem dacă e vreo lumină în cealaltă parte.

Nu era niciuna. Câteva clipe şovăiră.

— Ia ascultă, băiete – spuse el, în sfârşit, – în toate astea e ceva foarte suspect.

— Vrei să spargi uşa? – întrebă Leyton. – Sunt gata să te ajut, şefule. Unde vrei să începem?

— Cu uşa asta de dindos, Şi un copil ar putea-o deschide.

Standish scoase din buzunar un instrument de formă specială, al cărui capăt îl introduse în gaura cheii. După vreo două clipe, broasca cedă.

— Nu-i greu de spart uşile astea – şopti el.

Apoi se opri şi ascultă cu atenţie, Din faţă venea o lumină, dela felinarul dinaintea uşei. La stânga, se vedea o încăpere ce semăna a cămară. În bucătăria de alături, focul ce se stingea arăta că servitorii plecaseră.

Cu precauţiune, apucă spre scara din hall, unde se vedea destul de clar, mulţumită luminii ce venea de afară.

Recunoscură camera cu storul ce bătea învânt, după dunga de lumină ce străbătea prin crăpătura dintre uşă şi duşumea. Cu o mişcare bruscă Standish deschise larg uşa, cu mâna dreaptă crispată pe revolver, mână ce-i căzu, apoi, încet dealungul trupului.

— Dumnezeule! strigă el. – Mă temeam de asta.

Şezând la birou, cu spatele la ei, se aflam om. O mână îi atârna, crispată, în gol, cealaltă ţinea strâns receptorul telefonului. Şi dintr'un colţ al biroului se prelingea un firicel de sânge, ce picura pe parchet.

Câteva minute Standish stătu locului, notând fiecare amănunt al încăperii. Apoi se apropiă de cadavru şi-i ridică foarte încet capul. Nu putu să-şi stăpânească o exclamaţie. de oroare.

— Doamne Dumnezeule! Bill – strigă el, bietul om a fost înjunghiat în ochiu.

Era o rană teribilă şi Leyton se întoarse sguduit.

— E o întâmplare extraordinară – continuă Standish.

— Moartea trebue să fi survenit instantaneu. Dacă ar fi fost accidentală, dacă, de pildă, i-ar fi venit rău şi ar fi căzut cu capul pe unul din coupe-papier-urile ce stau cu vârfurile în sus, în tocurile lor, s'ar vedea urme pe birou. Dar cum nu se vede nimic care să fi putut pricinui o astfel de rană, trebue să excludem ipoteza unui accident. Sinuciderea e imposibilă şi ea, pentru aceleaşi motive; în orice caz, un om nu se sinucide în toiul unei convorbiri telefonice. Aşa că e perfect limpede că a fost asasinat.

— Dragul meu, chiar de-ar fi aşa, – spuse Leyton, oarecum înţepat, – nu mă interesează prea mult. E treaba poliţiei. Mai bine ar fi s'o ştergem.

Standish dădu din cap:

— Nu putem face asta, Bill. Toate lucrurile trebue lăsate aşa cum le-am găsit. Dacă vrei, du-te la fereastră şi cheamă un sergent, de vezi trecând vreunul; cât despre mine, vreau să limpezesc cazul. Du-te în dosul scaunului, pentru câteva clipe.

Leyton se supuse, deşi se vedea bine că era întrucâtva supărat.

— Ce-ţi mai trece prin gând? întrebă el.

— Încerc să reconstitui ce s'a întâmplat – spuse Standish; – vreau să văd dacă lampa din perete îţi proiectează umbra pe birou. După cum vezi, aşa este şi asta face cazul mult mai greu. S'o luăm iar dela început. Sanderson şedea în scaunul în care este şi acum, cu receptorul la ureche şi cu cotul rezemat de birou, după toate probabilitățile. Convorbirea era cu totul obişnuită; e evident că nici nu bănuia măcar, că-l pândea vreo primejdie. Începuse o frază: „Tocmai am...“, şi în acea clipă e ucis într'un chip cu totul extraordinar. – *Tocmai am*... Ce? Asta-i întrebarea. Vroia să spună: „Tocmai am căpătat informaţii despre...“ – sau vroia să spună: „Tocmai am primit pe cutare şi cutare...“ În prima ipoteză e posibil să nu fi ştiut că asasinul e în cameră şi să fi fost lovit dela spate. Dar în cazul acesta umbra asasinului s'ar fi proiectat pe birou, şi Sanderson, cu agilitatea lui, ar fi sărit la moment de pe scaun.

— E posibil – îşi dădu părerea Leyton – ca lumina din perete să fi fost stinsă în clipa aceea. – Ar însemna că omul care a stins-o, a reaprins-o când a părăsit odaia?

Standish dădu din cap.

— La rigoare s'ar putea admite, Bill, dar e foarte neprobabil. În asemenea cazuri, cel dintâi impuls e să stingi lumina, nu s'o aprinzi. Totuşi, nu s'ar putea trage o regulă generală. Să mergem mai departe. Să presupunem că voia să spună: Tocmai am primit pe cutarei cutare. Dela început, observăm greutatea extremă de a aplica o lovitură atât de dibace dela spate, orbeşte. Omul, oricine ar fi fost, trebue să fi stat în faţa lui Sanderson sau lângă el. Dar şi aşa e greu de înţeles. Dacă încerci să-mi împlânţi în ochiu un pumnal, o să mă feresc instinctiv, cât se poate de repede. Chiar dacă omul sta lângă el, când a împlântat pumnalul, mi se pare de necrezut ca Sansderson să nu fi făcut vreo mişcare înlături. De obiceiu, reacţiunea e instantanee; când ţi-e ameninţat ochiul.

— Totuşi, ceea ce-i limpede, e că bietu om n'a putut evita lovitura, – spuse Leytor.

— Apoi altă caracteristică remarcabilă, a întâmplării, Bill – spuse Standish. – De ce-a ales asasinul momentul unei conversaţi iobişnuite de telefon, ca să-l ucidă?... Mi se pare că ar fi trebuit, dimpotrivă, să evite aceasta.

— Asta-i drept, şi destul de bizar, recunoscu Leyton.

— E aşa de bizar, încât trebue să fi avut un motiv binecuvântat pentru asta. Acest motiv îl caut şi cu. Când cineva vorbeşte la telefon într'o poziţie ca aceasta, aşezat aşa la birou, îşi ţine corpul liniştit. Şi asta era esenţial, pentru aplicarea loviturii de pumnal... Mă mai uit puţin primprejur, să văd de se mai poate găsi ceva, şi pe urmă putem înştiinţa poliţia.

Cercetă conţinutul coşului de hârtii: nimic, afară de câteva invitaţii şi hârtii fără importanţă. Apoi îşi plimbă încet ochii pe birou. Nu era prea încărcat; câteva tocuri, un calendar, o sticlă deschisă cu cerneală „Stephen“. În mijloc, câteva bucăţi de hârtie sugătoare, mototolite; în colţ o pată de un roşu purpuriu: capul mortului căzuse acolo.

— N'ar trebui să ne atingem de buzunare – spuse Standish, – cu toate că ne-ar putea da la iveală lucruri preţioase.

Erau, însă, aproape goale: o scrisoare mototolită şi o bucată de hârtie sugătoare pătată cu cerneală roşie, fu tot ce găsi.

— Nimic interesant – continuă el. – Ia te uită! Cerneala e încă proaspătă. Bill, am făcut o descoperire

destul de importantă, – adăugă el, cu un surâs, – Dar mă întreb, unde o fi dopul sticlei de cerneală?

Bill Leyton explodă:

— Să-l ia dracu! Roland, nu ştiu şi nici nu-mi pasă! Camera cu mortul ăsta, îmi face rău. Ce importanţă unde e dopul? Probabil că a fost scos din sticlă, şi a căzut pe birou, făcând o pată. Şi bucata asta de sugativă, care era acolo, a absorbit cerneala.

— Pe urmă dopul a fost aruncat pe fereastră, de ciudă, – adăugă Standish, cu un uşor sarcasm.

— Dar ce-ţi pasă de asta, dragul meu? spuse Leyton, iritat. Rana n'a putut îi făcută cu un dop.

Ridică din umeri; pe faţa celuilalt apăruse o expresie pe care o cunoştea prea bine: Standish urmărea o idee, şi nici un cutremur de pământ nu l-ar fi scos din concentrarea sa. Leyton nu izbuti să-şi explice cam ce importanţă putea avea faptul că unei sticle de cerneală îi lipsea dopul.

— Nu verşi o sticlă cu cerneală, Bill, înainte ca s'o deschizi – spuse Standish, deodată, – Şi jumătate din sticlă e goală.

— Şi ce legătură… începu, mirat, Leyton .

— Când dopul a fost scos – spuse celălalt – era uscat. De aceea cerneala de pe bucata de sugativă nu provine de pe dop, ci din altă parte. De unde?

Se opri brusc.

— Ascultă – şopti el, – nu face sgomot. E cineva jos.

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, ciulind urechile. Vântul încetase o clipă; şi într'unul din momentele de acalmie, se auzi scârţâitul unei scânduri, în hall-ul de jos.

— Ascunde-te după perdele, Bill! – mai şopti el. Se poate ca asasinul să se fi întors pentru ceva.

Aşteptară cu încordare, fiecare de o parte şi de alta a ferestrei şi în dosul lor vântul sufla cu un fel de perversitate drăcească, mai mult ca înainte, aşa că ora absolut imposibil să auzi vreun sgomot în casă. Leyton putea vedea o parte a încăperii printr'o mică deschizătură a perdelei: cadavrul, prăbuşit deasupra biroului, uşa întredeschisă şi comutatoarele pe perete. Se uita la uşă fascinat: cine avea să apară în cadrul ei, peste câteva clipe?

Deodată auzi o exclamaţie înăbușită lângă el, şi, uitându-se la Standish, îl văzu că statea ţeapăn, cu revolverul în mâna-i crispată, Apoi privi din nou la uşă: vizitatorul sosise? Secundele păreau lungi ca minuţele. Încordarea devenise insuportabilă, când, uitându-se din întâmplare la comutatoare, văzu o mână pe ele. Peste o clipă, camera era luminată doar de felinarul din stradă.

Nu mai putea vedea uşa, ci numai biroul şi cadavrul nemişcat ce părea şi mai înspăimântător în semiîntunericul odăii. Doar un scârţâit al duşumelii, îi indică lămurit că necunoscutul intrase în odaie. Ce avea să se mai întâmple? se întrebă el, şi în clipa următoare află. Un obiect tare îl lovi cu putere în faţă şi în stomac, făcându-l să scoaţă un urlet de durere.

— Minunat! – se auzi o voce bărbătească. – Ştiam că nu greşisem. Te-am văzut în cadrul luminat al ferestrei; ieşi mai repede de acolo, sau te fac să regreţi!

Leyton se uită la Standish şi-l văzu dând repede din cap. Jocul era limpede: evident, noul venit credea că era un singur om în dosul perdelei. Păşi înainte, supus, şi aşteotă. Nasul îl durea ca şi cum i-ar fi fost rupt, şi capul îi vâjâia.

— Pari cam abătut, tinere – continuă vocea. — Cel puţin pe întuneric. Ia să vedem cum arăţi la faţă! Petre – fă lumină!

Evenimentele se precipitară, O clipă zări un individ înalt la vreun metru jumătate de el, şi un alt om în pragul uşii. Apoi se simţi aruncat peste Standish, care ieşise de după perdea şi sta în dosul său.

— Sunt doi, Petre – răcni omul înalt —şi unul are un revolver.

Bill se simţi ridicat în sus, culcat la pământ şi deasupra lui cineva care părea că-l întrece pe Carnera în greutate. Dar finalul fu cu totul neaşteptat.

— Lasă-l, Hugh! – se auzi vocea celulalalt. — Trebue să fie o greşeală. Îl cunosc bine.

— Ce înseamnă asta? – (Omul înalt se ridică). — O greşeală? Dar revolverul pe care l-am văzut în mâna lui era tot o greşeală?

— E Ronald Standish. Am jucat cricket cu el.

— Doamne, Dumnezeule! E Peter Darrell. La asta nu mă aşteptam! exclamă Standish, ridicându-se în capul oaselor, pe duşumea. — Pentru numele lui Dumnezeu, cine e tovarăşul dumitale?

— Drummond, Căpitanul Hugh Drummond.

— Sunt grozav de supărat, spuse Drummond, – Mi se pare că am lovit prea tare. De jos am văzut pe cineva pitit după perdea, pe celălalt nu l-am zărit. Când am intrat în cameră şi l-am văzut pe Sanderson ucis la biroul lui, am socotit că individul care căuta să se ascundă nu poate avea cugetul curat şi am aruncat în el cu primul obiect care mi-a căzut sub mână. Deodată îmi dădui seamă că cineva îndreaptă asupra mea ţeava unui revolver. M'am apărat cum am putut. Dar toate astea-s fleacuri! Ce s'a întâmplat aici?

— Bietul om a fost asasinat, – spuse Standish, cu gravitate.

— Nu sunt prea surprins – observă, calm Drummond. — Chiar azi îmi spunea că are presimţiri rele. Nu bănuieşti cine a putut face asta?

— Nul – spuse Standisch, după o clipă datăcere, – Pot să te întreb ce te-a adus aici, noaptea, căpitane Drummond?

— Nimeni nu te poate opri să întrebi ceea ce-ţi place, Mr. Standish, răspunse, afabil, Drummond, – Şi poate o să-ţi răspund, dacă îmi răspunzi şi dumneata la aceiaşi întrebare.

— Isprăviţi odată cu mofturile astea! spuse Darrel. — Garantez personal, pentru fiecare din voi. Îmi pare că ar fi mai bine dacă ne-am spune, unul altuia, ceea ce ştim.

— Bine ai grăit, Petre – zise Drummond.

— Dar cum asta ar lua timp îndelungat, ar fi mai bine să vedem de lucrurile urgente. Cred că e necesar să vestim poliţia.

Standish se uită la el, tăios.

— Fireşte că e necesar, strigă dânsul, — E o ideie admirabilă.

— Petre, cred că ne suspectează – spuse Drummond. — Trebue să-i explici că totdeauna am încercat să ne dispensăm de concursul poliţiei.

Se apropiă de cadavru şi se plecă asupra lui:

— Dumnezetile! Ce gaură îngrozitoare! Împuşcat în ochiu!

— Nu împuşcat – spuse Standish – fiindcă aş fi auzit. Îmi telefona tocmai în momentul când a fost ucis, Asta ne-a făcut să venim aici, pe Leyton şi pe mine.

— N'a fost împuşcat? – repetă Drummond, – Atunci, cum naiba a putut fi făcută rana asta?

— Exact acelaşi lucru mă 'ntreb şi eu, recunoscu Standish. — Cum?

— În orice caz, Peter, ştiu acum de ce n'am putut obţine niciun răspuns la telefon – spuse Drummond, după o pauză. — Asta e, dacă vrei să ştii, ceea ce ne-a adus şi pe noi aici.

Dar Standish nu-l mai asculta. Zărise ceva sub birou.

— Cazul se agravează, – observă el deodată, mai mult pentru sine. E amestecată şi o femeie.

Ridică de jos un ac de păr, frumos, de bronz. Era pe jumătate ascuns. Nu-l văzuseră până atunci din cauza întunericului.

— Şi nu era căsătorit, – adăugă Drummond, gânditor, – Asta poate să împrăştie puţin ceaţa din jurul acestei afaceri. Fireşte, se poate să fi aparţinut şi unei servitoare. Dar a propos, unde sunt servitorii?

Ca un răspuns întrebării sale, auziră câteva glasuri în hall-ul de jos. Vorbea un bărbat, şi-i răspundea o femeie. Aşteptară, cu ochii ţintuiţi pe uşă. Cineva urca scara. Cineva care, de sigur, habar n'avea de ceea ce se întâmplase, căci îl auziră fluierând încet, ca un om fără grijă. Răsună o bătaie discretă în uşa întredeschisă, apoi se ivi un om, care înlemni de mirare când dădu cu ochii de cei patru cari îl fixau. După aceea privirea-i căzu pe trupul neînsufleţit dela birou, şi, cu un strigăt de spaimă, se retrase la perete.

— Ce s'a întâmplat? – bolborosi el.

— Cine eşti dumneata? întrebă, calm, Standish.

— Sunt feciorul domnului Sanderson, Sir. Tocmai m'am înapoiat acasă.

— Cum te cheamă?

— Perkins, Sir. Tocmai m'am întors acasă, cu soția mea. Cum s'a întâmplat asta?

— Tocmai ce căuțăm şi noi să aflăm, Perskins, spuse Standish. — Vino mai aproape şi nu te speria. Aş vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări. Cu soţia dumitale vorbeai jos?

— Da, Sir. Am fost împreună la cinematograf.

— Şi când aţi plecat de acasă?

— La opt şi un sfert, Sir. Mr. Sanderson ne-a dat voie să plecăm, înainte de a îi isprăvit masa.

— Mai era cineva cu el la masă?

— Nu, Sir. Era singur.

— Ţi-a spus, din întâmplare, că aşteaptăpe cineva după masă?

— Nu, Sir. Nicio vorbă.

— Acum, Perkins, uită-te la acul ăsta de păr. Poţi să-mi spui, dacă aparţine soţiei dumitale?

Servitorul dădu din cap, cu hotărîre:

— Nu, Sir. Asta o ştiu bine. Nevastă-mea are negre.

— Şi eşti absolut sigur, Perkins, că domnul Sanderson nu ţi-a spus că aşteaptă pe cineva în seara asta?

— Absolut sigur, Sir. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus au fost: „Întorceţi-vă când vreţi, şi petrecere frumoasă". Văzând lumină la fereastră, Sir, m'am urcat ca să văd dacă nu are nevoie de ceva. Ce s'a întâmplat? Asta o să-i sfâşie inima nevesti-mi. Era unul din cei mai buni stăpâni pe cari i-am cunoscut.

Durerea servitorului era vizibilă şi Drummond îi puse, blând, mâna pe umăr.

— A fost asasinat mişeleşte, Perkins, spuse el.

— Cine-i bruta care a făcut asta? – strigă servitorul. – Dacă l-aş avea acum la mână, i-aş suci gâtul.

— Asta spunem şi noi, încuviinţă Standish. — Şi am face-o cu plăcere. Dar aş vrea să-mi faci un serviciu. Pleacă şi anunţă pe primul poliţist pe care-l întâlneşti! Adu-l aici!

— Bine, domnule. Plec, Chiar când am venit, am văzut unul, nu departe de casă.

Părăsi camera, după o ultimă privire asupra stăpânului său, şi după câteva clipe îl auziră închizând uşa din faţă.

— Nu e nevoie să interogăm şi pe nevastă-sa, spuse Standish.

— Poate s'o facă poliția, dacă vrea. Ştim tot ce vrem dela Perkins. Dar, ia spune-mi, Drummond, ce te-a făcut să spui, adineauri, că avem de-aface cu cineva foarte tare?

— Cred că e mai bine să lăsăm asta acum spuse, liniştit, celălalt. Se aud paşi afară. Trebue să fie Perkins cu polițistul. Mâine o să putem compara notele noastre. Dar mai trebue să stabilim ceva. Faptul că-i vorbeai la telefon e suficient ca să motiveze prezenţa dumitale aici, dar nu pe a mea și nici pe a lui Petre. Vrei, până când vom lămuri afacerea, să declari mai bine că făceam cu toţii o partidă de cărţi în camera dumitale şi că am venit împreună?

O clipă Standish şovăi; un surâs vag îi flutura pe buze. Îşi aduse aminte, că acum doi sau trei ani, Petre Darrell îi povestise isprăvile la cricket ale lui Hugh Drummond – isprăvi pe care el nu le crezuse adevărate, din cauza adoraţiei vizibile ce se putea citi pe faţa povestitorului. Dar, acum, începu să se întrebe dacă erau în adevăr exagerate.

— Nu uita, – făcu Drummond, liniştit, că dacă nu primeşti va trebui să mărturisesc motivul real care m'a adus aici. Simplul fapt că nu mi s'a răspuns la telefon, nu e suficient. Şi asta înseamnă că, la anchetă, vor ieşi la iveală multe lucruri.

Se uită cu băgare de seamă la Standish.

— Lucruri, – urmă el – pe care nu cred că le ignorezi complect. Vrei să le vezi de pe acum în ziare?

Vocile de pe scară se apropiau: cea a lui Perkins, agitată şi incoherentă, şi a celuilalt, egală şi liniştită.

— Bine, – spuse Standish, revenind la realitate. — Ne-am înţeles: jucam cu toţii bridge în camera mea.

— De-ar fi aşa! oftă Leyton. — N'aş fi vârât acum până în gât în afacerea asta murdară.

— Pe aici, domnule sergent: asta e camera.

Perkins deschise larg uşa; intră un poliţist, care, după ce aruncă o privire spre cadavru, se uiţă la ceilalţi, curios şi puţin bănuitor.

— Bună seara, domnilor, spuse el. — După cum văd, e o afacere destul de urâtă. Pot să vă întreb ce ştiţi?

— O să-ţi spun tot ce ştiu, sergent – răspunse Standish.

Poliţistul ascultă cu luare-aminte, notând, din când în când, câte un amănunt într'un carnet.

— Va să zică, spui că era nouă şi patruzeci, domnule, când ai fost chemat la telefon. Şi când ai sosit aici, n'ai zărit pe nimeni?

— Casa era goală – spuse Standish.

— Atunci pot să te întreb, domnule, cum ai intrat?

— E o întrebare foarte firească, sergent, recunoscu Standish.

— Fiind convins că nu-i a bună aici, am călcat legea şi am spart uşa.

— Asta e o infracţiune, domnule; n'aveai dreptul s'o faci.

— Sunt perfect convins de asta – spuse Standish.

— Îmi asum răspunderea complectă a faptului. Trebue să-ţi mai spun, numele meu este foarte cunoscut la Scotland-Yard.

— Bine, domnule, treaba dumitale, nu a mea, Dar, fiindcă veni vorba de asta, aş vrea să am numele şi adresa dv., domnilor!

Cei doi şi le spuseră, iar poliţistul şi le însemnă în carnetul său.

— Acum, domnilor, – continuă el – bănuiţi pe cineva care ar fi putut nutri astfel de intenţii faţă de domnul Sanderson?

— Nu – zise Standish.

— Dar avea o profesiune, în care îţi faci totdeauna duşmani redutabili.

Poliţistul recunoscu cu gravitate faptul, apoi începu să examineze corpul. Dar după puţin timp se ridică şi clătină din cap.

— Ei bine, domnilor, toate astea sunt prea complicate pentru mine, Trebue să raportez inspectorului, Vreţi să fiţi atât de buni, să rămâneţi aici până mă duc la secţie? N'o să lipsesc mult.

— Bine, domnule sergent. Aşteptăm.

Poliţistul îşi puse pe cap şapca şi, după câteva clipe, uşa din faţă se închise în urma lui.

— Poţi aştepta jos, Perkins, spuse Standish. — Nu te culca. Ar fi mai bine să spui şi soţiei dumitale ce s'a întâmplat.

Servitorul părăsi camera şi Standish începu să râdă.

— Scuză-mă, Bill, dar nu mă pot stăpâni. Înfăţiţarea ta e din cele mai caraghioase.

— Mulţumesc, mormăi Leyton.

— Dar să fim serioşi – continu el, întorcându-se spre Drummond. — Noroc că poliţistul nu a stăruit prea mult cu întrebările, dar inspectorul n'o să se mulţumească numai cu atât. Ce-i vom răspunde?

— Ar fi mai bine ca Bill să plece. Ce-o să zică inspectorul când o să-i vadă cucuiul de pe nas? Să plece şi Petre cu el. Ar fi doi, şi în drama în care am intrat, toţi actorii joacă doi câte doi.

— Ce vrei să spui? întrebă Standish, uitându-se la el, intrigat.

— O dramă în care e bine ca toţi să lucreze, perechi, perechi, răspunse, calm, celălalt. — Sunt o mie şi unul de motive ca Petre să-l întovărăşească. Ar fi dezagreabil dacă ar fi pus knock-out înainte ca reprezentaţia să înceapă.

— Bine, dar nu crezi... începu Standish.

— Ba cred – spuse, scurt, Drummond. — Jocul a început, ţi-o repet, şi regula primă este: Nu te încurca cu lucruri inutile. Aşa că,voi doi, ştergeţi-o, sau de nu, o să vă împiedecaţi de inspector. Cheamă un taxi, Petre,dacă cineva dă târcoale casei.

— Pari să ai o experiență destul de bogată în astfel de treburi – spuse Standish, când cei doi părăsiră imobilul.

Drummond râse scurt:

— E adevărat – mărturisi el. — Au fost timpuri în trecut când soarta a fost foarte bună cu mine. Şi cred că şi acum îmi mai surâde încă... Spune-mi, Standish, bietul Sanderson îţi spusese lucruri mai importante la telefon? Ţi-a dat ceva nume sau informaţii?

Standish clătină capul:

— Niciun cuvânt. Dar dumitale ce ţi-aspus zilele trecute?

— Nimic deosebit. Aflase, acum câteva zile, de o vastă organizație în Anglia, vădit ostilă intereselor ţării. Cei mai mărunți dintre complici fuseseră puşi sub urmărire, dar fruntaşi asociaţiei n'au fost descoperiţi.

— Cam acelaşi lucru mi l-a spus şi mie, zise Standish, devenind din nou serios.— Mi-e teamă, că-mi bătusem puţin joc de el. Şi nu era deloc cazul!

— Asta e sigur – recunoscu Drummond.

— Mă întreb cine dracu a fost pe-aici.

— Rana, mai ales, mă umple de mirare, Drummond, după cum i-o spuneam adineaori şi lui Bill Leyton. A fost sau o lovitură, care a nimerit aşa bine absolut din întâmplare, sau capul i-a fost ţinut dela spate.

— Atunci – obiectă Drummond – l-ai fi auzit, fără doar şi poate, ţipând la telefon. În orice caz, un lucru e limpede: organizaţia aceea de care vorbea este o realitate şi descoperise prea multe, aşa că principalii complici nu mai puteau avea tihnă.

— Da, asta pare destul de evident, o recunosc.

Standish se uită la ceas:

— Mă enervează că inspectorul pune atâta timp dela comisariat până aici, observă el. — Secţia e numai la un sfert de milă de aici.

— Îl cunoşti din întâmplare?

— Da. Un tip pe care-l cheamă Mac Iver, e foarte capabil.

— N'o fi bătrânul Mac Iver? – strigă Drummond, – Dar suntem cei mai buni prieteni. Ne luasem odată, amândoi, pe urmele unui domn care dispărea prea repede, un domn numit Peterson. Trebue să recunosc că eu am făcut mai multă treabă şi că Mac Iver nu prea îmi aproba metoda de lucru. Dar, bine că mi-adusei aminte: te-ai uitat prin sertarele biroului?

— Nu, răspunse Standish. — Sosirea dumitale, oarecum neaşteptată, m'a întrerupt.

— Am putea să facem asta acum, până vine poliţia. Cheile sunt pe lanţul dela ceas.

Mişcă încet mortul şi desprinse cheile de pe pe lanţ. Cercetară cu amănunțime toate sertarele, În zadar! În afară de o bucăţică de hârtie, nu găsiră nimic interesant. Fusese, evident, smulsă dintr'un block-notes ieftin, şi pe ea era scris:

„*Ziua din săptămâna trecută, Dacă doi, omite primul*".

Cei doi bărbaţi se uitară intrigaţi la ea.

— E sigur că nu-i scrisul lui, spuse Standish. — Ce naiba înseamnă asta?

— Trebue să fie ceva important – remarcă Drummond – altfel n'ar fi păstrat-o.

— Da, încuviință Standish – şi se uită încă odată la ceas.

— Îți dai seamă, că polițistul a plecat de patruzeci de minute? Chiar dacă Mc. Iver lipsea pentru câtva timp, tot ar fi avut vreme să vină.

Se uitară, gânditori, unul la altul.

Să i se fi întâmplat oare ceva poliţistului? spuse Drummond.

— Nu mai aştept! – strigă Standish. — Mă duc chiar au la secţie. Vrei să vii cu mine?

— Da, răspunse Drummond. — Viu. Ţi-am spus doar că piesa asta se joacă doi câte doi.

Încuiară sertarul, lăsând totul, inclusiv bucata misterioasă de hârtie, aşa cum le găsiseră. Apoi, după ce-l înştiinţară pe Perkins, părăsiră casa.

Câtva timp merseră îm tăcere; deodată, Drummond apucă braţul lui Standish; amândoi se opriră. Pe cealaltă parte a străzii erau patru sau cinci clădiri noui, în diferite stadia de construcţie. La una din ele se uita şi Drummond.

— Mi s'a părut că văd mişcând ceva, şopti el.

— Allo? Ce-i asta?

Dominând vâjâitul vântului, se auzise un sgomot, ca şi cum ar fi căzut o movilă de cărămizi. Venea tocmai din clădirea pe jumătate construită din faţă.

— Vântul dă jos cărămizile – spuse Standish, dar Dummond o porni înainte.

Ridicând din umeri, Standish îl urmă.

Binalele obişnuite şi grămezile de material dimprejurul clădirilor în construcţie, le făcu calea grea; deodată, Drummond înjură înăbuşit. Se împiedecase de ceva, – ceva care, în primul moment, crezuse că e un sac, dar îşi dădu imediat seamă că era cu totul altceva.

— Standish! – strigă el. — Vin' aici!— Cei asta? strigă el.

— O fi vreun beţiv? Pe jos, sforăind sgomotos, zăcea un om. Era evident că lunecase de mai sus, căci în juru-i vedeau un număr de cărămizi deplasate. Dar ceea ce-i făcu să se uite la el plini de mirare, era îmbrăcămintea sa. Era numai în cămaşă şi ismene.

Deodată, Standish se plecă şi scoase o exclamaţie:

— Nu e un beţiv! strigă el.

— Omul a fost cloroformizat. Se simte asta când răsuflă.

Se'ntoarse şi apucă braţul lui Drummond,— Uită-te, băiatule, la bocancii lui! strigă el. — Dacă nu sunt bocancii reglementari de poliţie, mă prind să-mi mănânc pălăria. Am fost păcăliţi ca nişte copii, dragul meu. La secţie, şi cât mai repede!

Peste trei minute, un sergent, mirat, se ridică de pe scaun, când văzu intrând în cameră doi oameni abia ţinându-şi răsuflarea.

— Spune sergent, P.C. 005 a făcut vreun raport? strigă Standish.

Sergentul se uită la el, fără să înţeleagă.

— Nu, domnule. N'a mai dat pe aici, de, când a plecat la post. Pot să vă întreb, un raport despre ce, domnule?

— Mr. Sanderson a fost asasinat.

— Cum asta? Mr. Sanderson asasinat? Se auzi o voce incredulă.

— Crimă, răspunse Standish, scurt.

Inspectorul Mc. Iver apăruse dintr'o cameră alăturată.

— Allo! Mr. Standish. Şi d-ta, căpitane Drummond? Ce vorbiţi domnilor ?

— Repede, vino cu noi, Mc. Ivert – spuse Standish. — Nu-i de pierdut nici o clipă. A fost ucis în casa lui, dar înainte, vreau să ne oprim la unul din imobilele în construcţie din drumul nostru.

„Lovit în ochi, Mc, Iver, – îi explică el inspectorului, după ce plecară. — E una din cele cele mai mari crime din timpurile modern după cum vei recunoaşte şi dumneata, peste câteva minute. Dar mai întâi vreau să te uiţi la asta. Priveşte!

Şi-l duse printre cărămizi, în timp ce Drummond îndrepta lumina lămpii asupra omului căzut în nesimţire.

— Cine-i ăsta?

— P. C. 005! exclamă Mc. Iver.

— Ce înseamnă asta?

— A fost cloroformizat – spuse Standish – numai pentru ca să i se fure untforma. Şi omul care i-a furat-o, ne-a luat calm interogatoriul, în calitatea lui de polițist, în camera în care a fost ucis Sanderson.

— Repede! spuse Drummond. — Nu e nicio clipă de pierdut.

— Dar ce voia, de v'a luat interogatoriul? întrebă Mc, Iver.

— Sunt o mulţime de ipoteze. Poate nu ştia câţi suntem în cameră. Nu ştiu ce i-a spus servitorul. Voia să se 'ntoarcă, probabil, nesupărat în cameră. Şi a reuşit. Apoi ne-a găsit pe toţi, patru...

— Patru, răspunse, ca un ecou, inspectorul.

— Da, spuse Standish, – Cunoşti pe Leyton, nu e aşa, Mc. Iver? Un bun prieten al meu, Ştii, găliganul ăla lung...

— Deasemenea, cunoşti de sigur pe Peter Darrel? întrebă şi Drummond.

— Da. Cunosc pe cei mai mulţi prieteni ai d-tale, căpitane Drummond, spuse Mc. Iver. — Sunt în casă acum?

— Nu, zise grav, Standish. — Bill Leyton a căzut... nu s'a simțit bine, şi a plecat după vreun ceas cu domnul Darrel.

— După un ceas! strigă Mc. Iver, — Vrei să spui că...

Dar vorbele-i muriră pe buze, când simţi strânsoarea de cleşte a lui Drummond pe braţul său.

— Niciun cuvânt! şopti Drummont.

Ajunseră în faţa porţii casei lui Sanderson şi Drummond arătă spre fereastra luminată.

— Taci din gură! adăugă el. — Asta e camera unde s'a comis crima, Mc. Iver, și sunt oameni înăuntru, Le-am văzut umbrele mişcându-se.

II

SE TUPILARĂ în umbra boschetelor, uitându-se la fereastră.

— Sunt trei. Domnul i-a dat în mâinile noastre.

— Poate e servitorul, cu cei doi prieteni ai dumneavoastră, nu? şopti Mc. Iver.

Standish clătină din cap.

— Foarte improbabil, răspunse el. — Şi dacă's ei, tot n’am lămurit nimic. Întrebarea e, cum o să intrăm în casă? Uşa din faţă e încuiată cu un „Yale“ şi dacă sunăm, nu mai surprindem. Am forțat uşa din dos, astă seară. Ce-ar fi să mai încercăm odată?

Mc. Iver zâmbi, dar nu făcu niciun comentar. Cei trei merseră în vârful picioarelor până în celălalt capăt al casei, dealungul zidului. Ca şi mai 'nainte, era întuneric.

Unde e Perkins şi nevastă-sa? şopti Standish. — Nu-mi place asta.

Îşi scoase, a doua oară, passe-partout-ul şi-l introduse în gaura cheii. Crăpară uşa şi se strecurară înăuntru, dar se opriră brusc în faţa bucătăriei, căci focu fusese făcut şi la lumina lui zăriră o femeie, ce stătea nemişcată pe un scaun, Era legată cu funii şi gura îi era astupată cu o bucată de pânză, dar ochii deschişi străluciră când îi zări.

— Te liberăm într'o clipă, doamnă Perkins. Dar cel dintâi lucru de făcut, e să prindem bestia. Dumnezeule! Ce s'a mai întâmplat?

De sus, se auziră sgomote ciudate, fâşâituri. Nori de fum umplură hall-ul. Mirosea a ars.

— Au dat foc casei! strigă Drummond, repezindu-se în hall.

Ceilalţi doi erau în spatele lui, şi toţi trei se prăvăliră peste o clipă la pământ. Se împiedecaseră de corpul în nesimţire al servitorului. Când se ridicară, auziră un râs ironic în faţa uşii de intrare.

— Scoateţi pe Perkins şi nevastă-sa! strigă Drummond. — Eu alerg după mizerabilii ăia.

Când ajunse, însă, în stradă, tot ce mai putu să vadă fu lumina roşie din spatele unei maşini ce dispărea în depărtare; o ştorseseră cu toţii.

Catul superior al casei era ca un iad; flăcări sbucneau prin fereastra odăii în care zăcea corpul lui Sanderson. Focul se răspândea fulgerător în toată casa. Atunci apăru Mc. Iver, trăgând pe Perkins după el, şi câteva clipe mai târziu sosi şi Standish din celălalt colţ al casei, susţinând-o pe nevasta servitorului.

—Petrol! Spuse inspectorul scurt. — Miroase în toată casa. Dac'am fi aşteptat numai câteva minute, i-am fi prins.

— E adevărat şefule, murmură Drummond. — Dar e probabil că atunci bieţii oameni ar fi ars de vii.

La casele vecine se deschideau ferestrele şi Mc. Iver, ieşind în stradă, chemă pe unul din curioşi şi-i ceru să înştiinţeze telefonic postul de pompieri.

— Mă întreb ce i-a făcut să rişte aşa mult! spuse, gânditor, Standish. — Cât p'aci să punem mâna pe ei.

Ieşi în stradă cu Drummond şi se uita cum lucrau pompierii.

— Probabil hârtii, răspunse celălalt. — Nu uita că cheile erau în buzunarul meu şi că biroul era foarte încăpător. De sigur, şi-au spus că ar dura prea mult să forţeze sertarele – ştiau că trebuia să ne întoarcem curând, – aşa că au dat foc casei.

— Nu-mi pare să fie chiar aşa, spuse Standish. — Dacă aveau petrol, înseamnă că veniseră cu intenţia să dea foc casei.

— E adevărat! încuviință Drummond.

Doamna Perkins nu putu da nicio lămurire. Puțin timp după ce părăsiseră ei casa, Perkins şi soţia lui auziseră din nou voci în odaia de sus. Crezând că se reîntorseseră, Perkins se dussese în hall; femeia auzi apoi sgomotul unei căderi. Strigă şi, neprimind niciun răspuns, era tocmai pe punctul să meargă să vadă ce se întâmplase, când doi oameni intrară în bucătărie şi o legară.

— I-ai mai recunoaşte? strigă Standish.

Renunţară şi la această nădejde. Agresorii fuseseră mascaţi.

— Mi s'au încurcat toate drumurile – spuse Drummond, gânditor. — Singurul din toată banda, pe care l-am recunoaşte, e tipul care s'a îmbrăcat cu uniforma lui P. C. 005. Nici Perkins nu le în de folos; mai puţin decât nevasta lui. Se dusese în hall unde zări siluetele a trei oameni. Era pe punctul să întoarcă butonul electric, când primi pe la spate o lovitură grea în cap; nu-şi mai aduce aminte de nimic.

— După cum vezi, ne-am păcălit! Spuse Drummond lui Standish.

— Nu cred, însă, că mă 'nşel, socotind că indivizii aceştia ne vor face să mai auzim de ei.

Între timp, focul fusese stăvilit, mai mult sa umai puţin. Parte din casă era intactă, întreg etajul era distrus, Fireşte, partea care suferise mai mult, era aceea unde fusese camera lui Sanderson şi unde fusese aruncat petrolul. Chiar pe când mai priveau, duşumeaua biroului se prăbuşi, şi ce mai rămăsese din birou şi din mobilier, căzu trosnind în camera de jos.

— Cel puţin două ore încă, până când să poată intra cineva, domnilor! spuse Mc, Iver,Venind spre ei. — Vreţi să aşteptaţi?

— Nu cred că e nevoie, răspunse Standish.

— Probabil vom îi chemaţi la anchetă. — Ştii unde ne poţi găsi. Dacă vii să mă vezi mâine dimineaţă, pot să-ţi dau ceva amănunte. Te anunţ, totuşi, că nu sunt prea importante.

— Spuneai că a fost străpuns prin ochiu, zise inspectorul.

— E adevărat. Şi asta s'a făcut în cursul unei convorbiri telefonice cu mine.

— Extraordinar! zise Mc. Iver. — Poatevom avea noroc să găsim ceva prin lucrurile cruţate de foc. Vă doresc noapte bună, domnilor!

Se înclină şi plecă, iar ceilalţi doi îşi făcură drum prin mulţimea de privitori şi gură cască, ce se adună totdeauna în asemenea împrejurări. Abia după ce merseră câtva timp în tăcere, Drummond se uită pieziş la tovarăşul său.

— Ai de gând să-i dai detalii complecte? întrebă el, liniştit.

— Bată-te Dumnezeu, Drummond! râse Standish. — Ştiu la ce faci aluzie. Dar ai uitat probabil că sunt în calitate semi-oficială.

— Tocmai; nu oficială. Aici e buba. Şi nu uita un lucru; chiar poliţia suprimă uneori probe într'o anchetă, când crede că nu e de dorit ca anumite lucruri să ajungă la urechea publicului. Standish – continuă el, serios – ar fi riscat să pierdem. unica şansă de a prinde pe criminali, dând toate amănuntele în vileag. Pot să spun – şi sunt judecător foarte competent în materia asta – că rareori am avut dela început atout-uri atât de multe.

— Sunt puncte în afacere – o recunosc – pe care trebue să le destăinuim poliţiei, spuse celălalt.

— Vrei să spui fapte, fireşte; conversaţia telefonică, rana. Toate astea le poate afla şi poliţia, dar bănuiala lui Sanderson, care ne-o spusese şi nouă, cu privire la o organizație, n'are niciun rost s'o comunicăm mai departe.

Ridică mâna lui mare spre un taxi.

— Să mergem acasă la dumneata şi să vorbim în tihnă de toate astea.

Standish se ghemui în colţul lui şi aprinse o ţigară. Fără îndoială, avea dreptate Drummond. Cazul va provoca o senzaţie enormă în presă: împrejurările crimei erau atât de extraordinare! Dar se putea spera că, dacă el şi cu Drummond închid gura asupra unor detalii, interesul public o să moară în câteva zile, şi criminalii să se creadă în afară de primejdie.

Că nu trebuia să fie puşi în gardă, era evident. Isprava din noaptea aceea dovedea îndrăsneală din partea lor. Dar, oricât de îndrăsneți ar fi fost, Standish se întrebă de ce riscaseră aşa nebuneşte, întorcându-se în casă şi dându-i foc. Nu putea fi vorba de hâriii. Oricine ar fi fost acela care săvârşise omorul, ar fi avut timp suficient să cotrobăiască prin sertare şi s'o şteargă în caz de alarmă. Atunci ce-i făcuse să-şi rişte aşa nebuneşte pielea? Lăsaseră vreo urmă în cameră, pe care nu o văzuse el, şi pe care trebuiau neapărat s'o înlăture?

— Ultima noastră speranţă, după cât văd acum, – observă el, când taxiul se opri, – e că P. C. 005 va fi în stare să arunce vreo lumină asupra afacerii, Deşi – adăugă el, amar – nu cred că va putea. Aşa mi se întâmplă în toate afacerile de care am parte.

— Dragul meu, aşa e soarta! zise Drummond.

— Şi sper, sincer, că-ţi dai seamă de forța argumentelor mele. Hei! Ce ţi-a venit?

Standish se oprise în pragul camerei sale de lucru şi se uita la birou.

— Cineva mi-a umblat printre hârtii! Spuse el, liniştit.

Drummond încruntă sprâncenele:

— Eşti absolut sigur? :

— Absolut. Nu-i niciuna la locul unde le-am lăsat.

— Poate o fi umblat servitorul d-tale prin ele?

— Ştie ce-l aşteaptă dacă face una ca asta, răspunse Standish.

— Şi, dracul să-i ia, oricine or fi, au forţat şi sertarele.

Drummond nu-şi putu reţine râsul.

— Superb! strigă el.

— Am fost deştepţi şi le-am dat adresele noastre. N'au pierdut timpul.

— Probabil că o să vezi şi acasă la dumneata acelaşi lucru.

— Sunt oricând bineveniţi, – râse Drummond, – numai să nu-mi fure cărţile de aventuri. Nu de mine se sinchisesc ei – cel puţin în prezent. Cu dumneata vorbea la telefon, când stăteau să-l omoare, şi dumneata ai alergat cel dintâi.

Standish dădu gânditor din cap.

— Ai poate dreptate – recunoscu el. — În tot cazul, nu văd de ce n'am bea ceva.

— N'ai cumva puţină bere? întrebă Drummond. — Aş prefera.

— De sigur, strigă Standish. — Ai vreo douăsprezece sticle în colţ. Serveşte-te!

Îşi turnă un whisky and soda, în timp ce Drummond deschidea o sticlă cu bere.

— Bietul Sanderson! (Standish se aşeză). Nu pot să mă gândesc la altceva. E într'adevăr o pierdere pentru ţară.

— O să punem mâna pe el, Standish. Aş paria oricât.

Sorbi o înghiţitură de bere, dar în clipa următoare sări în sus, încât conţinutul paharului se răspândi pe jos. Standish căzuse lângă el. Ochii-i erau pe jumătate închişi.

Câtva timp Drummond se uită nedumerit la el: ce i se întâmplase? Respira cu greutate: obrajii îi erau aprinşi şi, în primul moment, lui Drummond i se păru că are temperatură. Se aplecă asupra lui, şi simţi un miros straniu în respiraţia sa – ceva care nu se datora numai whisky-ului.

Se ridică, şi se uită gânditor prin cameră: Standish fusese narcotizat cu un narcotic puternic. Şi dacă el, Drummond, n'ar fi băut bere, ar fi zăcut acum amândoi pe jos.

Se duse la uşă şi o deschise cu precauţiune. În toată casa nu se auzea niciun sgomot. Era evident, deci, că prăbuşirea lui Standish nu deşteptase pe nimeni. Se întoarse în odaie şi se plecă încă odată asupra celui adormit. Respiraţia devenise mai uşoară şi culoarea din obraji mai naturală; căzuse victimă trucului cel mai vulgar. Dar de ce? Ce folos puteau avea, adormindu-l? Să-i închidă gura la anchetă? Absurd. Standish era martorul principal, şi dacă nu ar fi fost în stare să depună, dezbaterile, s'ar fi amânat până se restabilea. Trebue să fi fost un motiv mai puternic decât acesta, şi, după toate probabilitățile, unul serios. Aveau, de sigur, intenţia să-l devalizeze de lucrurile ce avea asupră-i. Presupuseseră că va voi să bea înainte de a se duce la culcare, se vor întoarce deci în cursul nopţii.

Pe buzele lui Drummond flutură un surâs.

Avea şansa să poată căpăta informaţiuni preţioase. Trebuia, numai, să adopte un plan de luptă potrivit. Privi pe fereastră şi zări pe celălalt trotuar un om care se uita spre casă. Îl văzuse de sigur şi pe el, intrând odată cu Standish, şi cum casele din Clarges Street n'au mai multe ieşiri, puteau fi siguri că e încă acolo. Aşa că poate ar fi mai bine să plece ostentativ prin uşa din faţă, şi să se înapoieze mai târziu? Dacă lumina va continua să mai ardă câteva ore în camera de lucru a lui Standish, vor trage concluzia că narcoticul lucrase. dificultate.

Dar aici intervenea o altă dificultate. Strada aproape deșartă şi va fi la fel tot restul nopţii, astfel că-i va fi imposibil să se înapoieze fără să fie văzut. Și nici n'avea unde să se ascundă, ca să surprindă ceva interesant. Aşa că nici planul acesta nu era bun.

Deodată îi veni în minte singura soluţie posibilă. Era cam riscat, dar toată viaţa lui era făcută numai din riscuri. Ceea ce-l făcu să şovăie puţin era întrebarea dacă va putea reuşi şi dacă celelalte metode n'ar fi fost mai bune. Putea oare să-i înşele, prefăcându-se şi el narcotizat? În felul acesta va rămâne în cameră tot timpul şi va vedea ceea ce se va întâmpla, cine va veni, şi ce intenționau.

Târându-se pe mâini şi pe genunchi ca să nu i se vadă de afară umbra, luă paharul cu bere în camera de baie ca să-l spele. Apoi, se întoarse tot aşa, îl umplu pe jumătate cu whisky and soda şi-l puse pe măsuţă.

Observă deodată sticla goală de bere şi se târî din nou pe covor, ca s'o ascundă. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să stea şi să aştepte.

Sgomotul circulaţiei de pe Piccadily scădea din ce în ce mai mult. Se uită la pendula din perete. Era aproape două. Cât va mai ţine asta? La ora trei începu să moţăie. Se scutură; ar îi fost o nenorocire pentru toată lumea dacă adormea. Focul se stinsese în cămin, dar ar fi fost o greşeală să-l aprindă, deşi camera se va răci, Totul trebuia să fie aşa, cum era normal, dacă amândoi ar fi fost căzuţi în nesimţire de câteva ceasuri.

Deodată se auzi un sgomot care-l deşteptă într'o clipă. Afară se oprise un automobil. Se auzi cum stopează motorul şi cum se deschide portiţa şi în sfârşit hârâitul unei chei încercată în uşa de jos. Sgomotul unei conversații se propia.

Acum Hugh Drummond se simţi cu mintea mai limpede ca oricând, dar pulsul îi bătea mai tare. Instinctul îi spunea că necunoscuţii vor intra în camera unde se afla el; simţea că nu-i va fi deloc frică, oricâţi ar fi fost.

Îşi aşeză capul pe speteaza scaunului, într'o poziţie în care putea vedea cu o deschidere minimă a pleoapelor. Apoi, ascultând cu intensitate, aşteptă. Uşa de jos se închisese. Un taxi trecu în goană la distanţă, şi când sgomotul se pierdu, se auzi o scârțâitură de afară. Peste o clipă văzu chipul unui om, cercetând din prag camera. Era cunoştinţa lor de mai demult, cel care făcuse pe P. C. 005. Acum era îmbrăcat cu hainele lui obişnuite.

Impinse uşa şi intră în cameră.

— Perfect! murmură el. — Amândoi sunt aici.

Alţi doi oameni intrară şi Drummond îi privi cu atenţiune. Respirația îi era grea şi regulată, membrele relaxate. După ce mai aruncă printre gene o privire ca să se asigure că-i va putea recunoaşte, închise ochii cu totul. Aceşti trei fuseseră aceia ce dăduseră foc casei lui Sanderson?

Unul din cei doi intraţi în urmă era mic şi semăna cu o nevăstuică. Avea un nas ascuţit şi dinţii proeminenţi; părul era de culoarea nisipului şi urechile ieşite în afară. Hainele erau obişnuite. Semăna cu un bookmaker de mâna doua.

Celălalt, însă, era exact contrariul. Purta un joben ce-i sta puţin pe ceafă. Fracul era impecabil şi lăsa să se vadă o vestă albă şi cămaşă scrobită, Trăsăturile sale erau regulate şi ochii de un albastru izbitor.

Se apropiă de Standish şi-l întoarse cu piciorul, pe când ceilalţi doi îl vegheau; nu încăpea îndoială că el era şeful. Apoi se îndreptă spre Drummond şi luându-i o mână, o strânse cu putere. Dar Drummond, care presimțise ceva în genul acesta, nu făcu nicio mişcare, şi cu un mormăit, omul se întoarse.

— Amândoi dorm duşi. Cum îi cheamă?

— Cel de pe covor e Standish, răspunse pseudo-poliţistul, în timp ce omul-nevăstuic se duse la fereastră şi privi afară.

— Şi ăsta mare din fotoliu?

— Îl cheamă Drummond; mai mult nu ştia.

— Spuneai că erau patru în camera lui Saunderson.

— Da, erau patru, domnule, Cred că ceilalţi s'au dus pe la casele lor.

— V'aţi uitat prin toate hârtiile?

— Prin toate şi n’am găsit nimic, răspunse celălalt.

— Nici nu credeam că o să găsiţi. Amănuntele le are în cap – dacă într'adevăr ştie ceva. Îmi spuneai că Sanderson tocmai îi telefona atunci?

— Aşa mi-a spus Numărul patru.

— Şi că în niciun caz, nu i-a transmis înformaţie prin telefon?

— Exact, domnule.

Șeful se îndreptă spre birou şi începu să cerceteze metodic hârtiile. Drummond deschise cu prudenţă un ochiu. Omul-nevăstuică eră încă la fereastră, ceilalţi doi stăteau cu spatele la el; o clipă sau două fu ispitit să-i prindă prin surpriză. N'ar fi fost prea greu să-i întindă jos pe cei doi, să cheme poliţia şi să captureze toată banda. Dar ezită. N'auzise încă nimic important.

După câte înţelesese, Sandersor fusese asasinat de un individ misterios, cunoscut ca Patru, care nu se găsea printre cei trei.

Evident, bărbatul în frac era acela a cărui voce se auzise din gang. În afară de faptul că ceilalți îi spuneau „domnule“, toate manierele lui îl plasau într'o clasă diferită de a cealorlalţi doi.

— Când aţi primit ordinele? întrebă el, deodată.

— Numărul Patru mi l-a dat, după ce-a făcut isprava – răspunse celălalt.

— Vă spusese să ameţiţi pe polițistul acela?

— Nu, dar era necesar, pentru a putea intra nesuspectat în casă.

— Eşti nebun, Gulliver, – spuse încet omul în frac. — Ultimul lucru ce-l aveai de făcut era să-ţi cauţi pricină cu poliţia.

— Dar cum aş fi putut altfel să intru în casă? mormăi Gulliver, posomorât. — Şi ordinele primite cereau să aflu toate numele şi adresele şi să descopăr ce-oiu putea.

Un răstinp celălalt nu răspunse, ci continuă să cerceteze metodic hârtiile de pe birou.

— Altceva ai mai aflat? întrebă el, ma itârziu.

Gulliver clătină capul:

— Absolut nimic. Dar un om ca Standish nu spune tot ce ştie, unui simplu poliţist.

— Unde e acum Numărul Patru?

— N'aş putea să vă spun, domnule. Nu ştiu. Mi-a înmânat ordinele, s'a urcat repede în maşină şi dus a fost. Era o doamnă cu el.

— Ce? O doamnă? Ce fel de doamnă?

Omul în frac se întorsese repede. Vorbea mai tare.

— N'o puteam vedea prea bine; îşi ridicase gulerul dela blană. Cred că era tânără; în orice caz, avea o înfăţişare agreabilă. Părul îl avea blond; am văzut asta.

— Doamne, Dumnezeule! E imposibil!

Se ridicase şi se plimba, surescitat, prin cameră.

— Mi-a promis-o – şopti el – mi-a promis-o. Dracu s'o ia! Spune-mi, Gulliver, eră cu Numărul Patru, când a făcut isprava?

— N'aş putea spune, domnule, răspunse Gulliver.

— Erau împreună când au venit la maşină, dar unde se găsea când s'a întâmplat fapta, n'o ştiu. Poate ştiţi cine era din întâmplare?

— Vezi-ţi de treburile dumitale! strigă celălalt. — Ce'ţi pasă de a ta?

Continuă să se plimbe prin cameră şi când vorbi din nou, glasu-i era mai calm.

— A reuşit pe deplin, nu e aşa? Sanderson a fost ucis instantaneu?

— Drept în ochiu, domnule.

— Bine, N'aveam prea mare încredere în asta, dar văd că m'am înşelat.

Ultimele cuvinte le spuse mai mult pentră sine. Deschizând pe jumătate un ochiu, Drummond văzu pe individul numit Gulliver, privind curios.

— Ce e, domnule? întrebă el, – Aţi găsit ceva?

— Mă supără, Gulliver – răspunse omul în frac – că te amesteci în prea multe lucruri. Pot să te rog să repeţi regula No. trei?

— Niciun membru nu va întreba nimic.Nu-l vor interesa afacerile sau ordinele primate de un alt membru, răspunse, posomorit, Gulliver.

— Nu uita asta, amice, – spuse celălalt, încet.

— Primeşti o răsplată după felul cum ţi-ai executat ordinele. Cum şi le îndeplineşte un alt membru, nu te priveşte deloc. Curiozitatea e numai cu un grad mai puţin primejdioasă decât trădarea. Şi dacă te îndoieşti de asta, Gulliver, poţi să cauţi mâine dimineaţă în ziare. Vei vedea în ele că e vorba de un omor. Nu aşa important ca acel al lui Sanderson. Ţi-aduci aminte de Jean Picot, Gulliver?

— Da, răspunse Gulliver, strângându-şi buzele.

— Mâine o să citeşti că a fost găsit ucis în East End. Foarte regretabil, şi sunt sigur că nimeni nu va face o legătură între acest asasinat şi cel al lui Sanderson, pe care ziarele îl vor relata cu litere de o şchioapă. Ceea ce e foarte greşit, Gulliver. Jean Picot a fost destul de prost inspirat ca să joace două cărţi deodată. A fost atât de nebun, că a dat unele informaţii lui Sanderson.

— Ştiţi că niciodată n'am trădat! murmură Gulliver.

— Cred, spuse celălalt. — Prea ţi-ar merge rău! Dar să isprăvim cu asta.

Să termin numai cu hârtiile astea, pe urmă ne urcăm în maşină.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu lunganul ăsta, domnule?

— O să-l lăsăm aici – răspunse celălalt, nepăsător. — Ce să ne mai încurcăm cu el?

Tăcerea era apăsătoare; nu se auzea decât foşnetul hârtiilor pe biroul lui Standish. Drummond începu să chibzuiască repede. Căpătase anumite informaţiuni, destul de preţioase. Existenţa unei organizaţiuni criminale fusese confirmată – dacă mai era necesară confirmarea – şi ştia numele a doi dintre membri. Mai mult: trăsăturile omului în frac erau întipărite în memoria sa, cu toate că nu-i cunoştea numele.

Bandiţii îi furnizaseră, fără să-şi dea seamă, informaţiuni interesante, Dar lăsa-va oare să-i facă ceva lui Standish? Asasinatul nu părea să însemne nimic pentru oamenii aceştia.

Dacă ar fi fost în locul lui Standish s'ar fi lăsat intenţionat în puterea tâlharilor, că speranţa de a face vreo descoperire realmente importantă. Dar având în vedere că se cunoşteau de foarte puţin timp, ştia că ar fi fost temerar să afirme că Standish ar face la fel.

Mai deschise odată pe jumătate un ochiu şi rămase uimit, Standish se uita la ci şi clipea. Respira încă sgomotos, dar de când sta cu faţa spre cămin niciunul din oameni nu-l putea vedea.

Care era acum linia de acţiune? Efectele soporificului se risipiseră şi Standish juca teatru ca şi el, – făcând pe adormitul şi ascultând. Dar atunci totul se schimbase, căci erau doi şi amândoi înarmați. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să-i captureze pe toţi.

Se uită din nou la Standish şi de astă dată îl văzu mişcând buzele. Şi chiar pentru cineva care nu înţelegea limbajul buzelor, mesajul era limpede:

— Nu face nimic!

Închise ochii. Standish prinsese situaţia şi o privea ca şi el.

— Absolut nimic, aici.

Omul în frac împinse scaunul şi se ridică.

— Cât e ceasul? Patru. Luaţi-l jos şi nu faceţi niciun sgomot. Duceţi-l ca şi cum arfi beat.

Ceilalți doi îl ridicară pe Standish, şi Drummond le auzi paşii pe când îl duceau pe scări. Auzi apoi deschizându-se uşa dela stradă şi sgomotul motorului; maşina plecă şi poste câteva clipe duduitul se pierdu în depărtare.

Stătea foarte liniştit, conştient că omul în frac nu plecase. Şedea pe covoraşul de lângă el şi îi trebui toată puterea de voinţă pe care o avea ca să nu deschidă ochii. Era enervant simţindu-l pe celălalt atât de aproape, şi neştiind ce face.

Deodată îşi dădu seamă că omul se pleca asupra lui; îi simţea respiraţia pe faţă. Bănuia oare ceva? Căci dacă era aşa, situaţia lui Drummond era teribilă. În fiecare clipă putea avea soarta lui Sanderson.

Se mişcă puţin şi mormăi ceva; gesturi pe care nu şi le putu stăpâni, Şi celălalt stătea într'una aplecat deasupra lui. Ce făcea? Ce aştepta? Atunci simţi mâna necunoscutului, şi numai printr'o încordare a voinţei, nu mişcă. Omul îi frământa muşchii cum ar fi făcut-o um măcelar şi începu să râdă încet. Drummond simţi cum îi curge sudoarea, dar nu făcu niciun gest. Niciodată nu auzise, în toată viaţa lui, un râs atât de diabolic. Era ceva nebunesc în el.

Mâinile omului, ca nişte bare subţiri deoțel, se plimbau în sus şi în jos dealungul bicepselor. Şi râdea, râdea într'una. Drummond ar îi dat o mie de lire să poată sări de pe scaun şi să se răfuiască cu celălalt. Dar nu se putea; trebuia să tacă. Atunci, spre marea lui uşurare, omul se îndepărtă.

Nu plecase însă. Drummond îl auzea cum se plimbă liniştit de colo până colo. O dată sau de două ori îl simţi în dosul său, dar poziţia în care alunecase îl făcea să nu poată vedea nimic. Cinci minute, sau poate cinci ani, trecură şi chinul luă sfârşit; uşa din faţă se închise şi sgomotul de paşi se depărtă încet.

Cu un suspin de uşurare se ridică de pe scaun şi se uită prin cameră. Focul se stinsese; se simţi ţeapăn şi amorţit. Dar tensiunea grozavă din ultimul sfert de ceas trecuse, şi reacţiunea era de necrezut. Niciodată în viaţa sa nu cunoscuse o asemenea sforţare. Nici acum nu-i venea să creadă. Ce însemna râsul acela drăcesc? Ce idee îi venise în minte?

Se duse la fereastră şi ascunzându-se în dosul perdelelor, se uită afară. Omul care fusese pe celălalt

trotuar, nu mai ora acolo; strada era pustie. Putea să plece şi simţi gust pentru o băutură mai tare decât berea.

Dar nu vru să rişte nimic. Era posibil ca şi apartamentul lui să fie supraveghiat şi dacă vor calcula timpul dintre momentul când va sosi acasă şi acel în care străinul plecase, vor avea bănuieli. După ce chibzui bine, se hotări să mai aştepte un ceas.

Îşi turnă un pahar şi se aşeză la biroul lui Standish. Avea de resolvat câteva chestiuni; în primul rând ce avea să spună la Ancheta despre dispariţia lui Standish. Un lucru era evident: trebuia să rămână pe linia ce şi-o alesese. Zăcuse leşinat toată noaptea şi nu ştia nimic. Dece căzuse în nesimţire? Fiindcă băuse din whisky-ul drogat al lui Standish.

În acest punct al reflecțiilor sale, privirea-i căzu din întâmplare pe sticla cu whisky: era goală. Paharele de asemenea. Făcuseră să dispară orice urmă de narcotic. Probabil că omul în frac se îngrijise de asta după plecarea celorlalţi. Orice probă faţă de autorităţi, că fusese narcotizat, dispăruse.

Dar nu aceasta importa, ci faptul că dacă nu spunea nimic de narcotizare, criminalii vor intra la bănuială, iar dacă spunea, nu putea să dovedească poliţiei afirmaţiunile sale. Nici lui Mc. Iver nu-i putea destăinui totul, căci oricât de tolerant şi prietenos era inspectorul, nu ar fi admis metodele de lucru speciale ate lui Drummond. Sigur era că trebuia să continuie pe calea pe care apucase. Pentru Standish nu se temea, – îl ştia de ce este capabil. Păcat că nu putuse observa numărul automobilului!

Un lucru, totuşi, reieşea limpede: omul în frac nu era şeful. În dosul lui era unul şi mare, – omul care dăduse ordinul pentru uciderea lui Sanderson. Cât priveşte moartea lui – ce nume spuseseră? – Jean Picot, Era de sigur, vorba de un Francez, şi, probabil, de proastă condiție, deoarece fusese ucis în East End[1]. Putuse totuşi să dea informații precise unui om ca Sanderson.

Noaptea trecuse, şi zorile începeau să se arate. Se gândi c'ar fi prudent să plece. Luă încă odată paharul lui cu bere şi-l spălă în odaia de baie.

Pe când se întorcea în birou, zări o bucată de hârtie pe duşumea.

Se opri şi o ridică. Era un fragment dintr'o hârtie ruptă în bucăţi. Erau scrise numai două rânduri: cel de sus cu cerneală, scris net, cel de jos, smângălit prost şi cu creionul:

BMSMOYLIRPQOMLOCMT
GO TO SANDERSONS HO[2]

Era limpede că avea în mână o frază din ordinele primite de omul care făcuse pe poliţistul. Probabil că acesta rupsese hârtia, pusese în buzunar bucăţile, din care una-i căzuse pe duşumea.

Drummond se aşeză din nou la birou şi studiă hârtia cu luare-aminte. Literele de sus fuseseră cu siguranţă scrise de cel ce dăduse ordinele; cele cu creionul erau tâlmăcirea în limbaj curent făcută de primitor. Se întreba dacă mesagiile erau totdeauna cifrate.

Acest domeniu îi era aproape în înţregime străin. Avea o vadă idee că E era litera cea mai obişnuită în engleză şi că A, T, 1, O, urmau. Şi admițând că „ho“ final vroia să spună „house“ (casă), avea descifrarea a patru vocale. A era Y: E era R; O era M şi U era T. Numai I lipsea. Apoi mai avea şi cele şapte consoane mai obişnuite.

Aprinse, gânditor, o ţigară. Rezulatul era bun; faptul că descoperise cifrul a patru vocale şi şapte consoane îi da putinţa să tălmăcească şi alte mesagii. Probabil că un expert ar fi putut să descifreze scrisoarea şi fără literele scrise cu creionul din rândul al doilea, cu toate că auzise că cel mai simplu cifru chiar, putea să încurce pe cel mai dibaciu expert. Dacă totuşi E este litera cea mai obişnuită, era puternică prezumția că M o reprezenta.

Încurajat, îşi închipui că va putea găsi mai mult. De ex.: G era reprezentat prin B, G era a şaptea literă a alfabetului şi B era a doua. Literele din alfabet puse cu cinci litere mai înainte? O examinare de câteva clipe

[1] Cartierul bandiților, în Londra
[2] Du-te la Sanderson acasă

îl făcu să clatine capul, posomorât. Sub niciun cuvânt S nu putea fi privit ca fiind cu cinci litere înainte de T în alfabetul obişnuit.

— Mi'se pare c'am dat greş. Nu e asta specialitatea mea.

Puse hârtia cu grijă în carnet şi se mai uită odată prin cameră. De sigur că Mc. Iver va veni aci să cerceteze şi Drummond nu voia să dea niciun detaliu greşit.

Ştia că inspectorul era un om greu de păcălit. Nu lăsase niciun indiciu care ar fi putut deştepta bănuieli contra lui; stingând lumina, părăsi camera, convins fiind că totul era în regulă şi că luase toate precauțiunile de rigoare.

Când ajunse în stradă se uită cu grijă în amândouă părţile; nu se vedea nimeni. Drummond nu se bizui pe asta, şi tot drumu până acasă la el în Brooks Street, merse caşi cum ar fi fost puţin beat. Când ajunse la uşă se prefăcu câtăva vreme că nu nimereşte cheia în broască. După cât putu observa, în apropiere nu se vedea decât o căruţă de gunoi, dar mai erau şi câteva roabe după care s'ar fi putut uşor ascunde cineva.

Închise uşa după el. Peste puţin, jocul va continua în condițiuni şi mai aspre. Adormi, şi ultimul lui gând limpede, după ce se trânti în pat, fu să ureze noroc lui Standish.

CAP. III.

SE DEŞTEPTA PE LA ZECE DIMINEAȚA şi dădu cu ochii de Petre Darrell întins comod într'un fotoliu confortabil şi citind un ziar de dimineaţă.

— Dragă băiete – îi spuse acesta când îl văzu că s'a trezit, – purtarea ta nu-mi convine deloc.

— Nu mă plictisi! răspunse Drummond. — Astea sunt exerciţiile mele de toate zilele. Ce-ai mai făcut?

— Ia, mai nimic. L-am dus pe Bill până acasă. I se roşise nasul ca focul. Dar tu ce mai faci?

— Dragă Petre, spuse Drummond, am avut multe aventuri. Este ceva în ziarul acela?

— Nimic interesant, după câte am văzut.

— Şi nimic de incendierea casei lui Sanderson?

— Nu, nimic, dracul să-i ia!

— Cred că era prea târziu când a izbucnit focul şi ediţia era trasă. Nimic despre poliţistul care aleargă prin Londra în chiloţi? Dragă, am avut o noapte minunată, care s'a terminat cu răpirea lui Standish.

Drummond se duse la uşă şi-şi strigă servitorul.

— Adu nişte bere: am stat nedormit ceasuri întregi. Da, Petre – repetă el, întorcându-se în cameră – l-au răpit. Mulţumesc Denny, dă te rog drumul la baie! Apoi adu-mi un costum uşor şi curat, care să nu dea nimic de bănuit la Scotland Yard, unde voiu fi obligat, probabil, să mă prezint.

Servitorul părăsi camera şi Drummond sorbi o înghiţitură mare de alcool.

— Serios, ai de gând să le dai explicaţii? – întrebă, ironic, Darrell. — Răpirea lui Ronald nu mi se pare chiar un succes pentru tine.

— Aici, dragă băiete, te înşeli. Am făcut-o anume – cu ochii deschişi. Cel puţia, vorbind în metafore: în realitate erau închişi. Să-ţi povestesc totul.

Și Drummond, instalându-se mai comod, povesti toate peripeţiile prin care trecuse în cursul nopţii, terminate cu răpirea lui Standish.

Când sfârşi, Darrell mormăi:

— Cred că nu o să-ţi fie prea plăcut când Mc. Iver, o să audă de toate astea.

— Dar, dragul meu Petre – spuse Drummond, cu convingere – Mc. Iver nu va auzi nimic. Nu uita un amănunt principal, că eu însumi am fost narcotizat şi că nu ştiu nimic din cele ce s'au întâmplat. Mi-am petrecut toată noaptea, fără cunoştinţă, într'un fotoliu al lui Standish. Aşa va fi versiunea oficială…

— Bine – spuse Darrel, cu îndoială – toate astea au trecut... Dar, sincer vorbind nu pot să consider ca un

succes faptul că nu ai pus mâna pe cei trei indivizi.

— Nu uita că-i cunosc – observă Drummond – şi ei habar n'au de asta. Afară de Gulliver, fireşte, – falsul poliţist pe care l-am văzut cu toţii. Omul în frac e adversarul serios. Ceilalţi îi spuneau „domnule” şi avea purtări de om de lume. Dar bine că mi-aduci aminte! În timp ce-mi fac duşul aruncă-ţi ochii prin ziar şi vezi dacă se vorbeşte de un oarecare Jean Picot, care a fost omorât în East End.

Se duse în odaia de baie şi Darrel luă ziarul. Şi după câteva minute de căutare găsi la „Fapte diverse“:

„*Un individ, anume Jean Picot, a fost omorât ieri după amiază în Werseystreeh o stradelă mică, paralelă cu Whitechappel. A murit înainte de a ajunge la spital. Numele asasinului şi cauza omorului sunt necunoscute*".

Citi tare informaţia şi Drummond rămase gânditor. Apoi spuse:

— Sunt tari, Peire – grozav de tari.

Se întoarse în cameră, fricţionându-se cu putere.

— După cum văd, au flecărit în voie, spuse Darrel.

— Da, şi prietenul în frac, la un moment dat, 1-a scuturat puţin pe Gulliver. L-a avertizat că o soartă asemănătoare cu aceea a lui Jean Picot, aşteaptă pe oricine se amestecă în treburile celuilalt. Uită-te în carnetul meu, Petre, şi o să găseşti o bucată de hârtie pe care Gilliver a pierdut-o din întâmplare în camera lui Standish.

— Hârtia asta acoperită cu litere?

— Da. Gulliver primise ordine dela misteriosul „Număr Patru”, după ce Sanderson fusese asasinat. Ordinele erau cifrate şi bucata asta de hârtie pe care o ai în mână, e un fragment. După cum vezi a tradus cifrul pentru noi, aşa că nu va fi cine ştie co mare greutate să citim orice mesaj ne va cădea în mână.

Deodată Darrel scăpă o exclamaţie şi luă ziarul.

— Poate că mă'nşel – strigă el – dar mi se pare c'am văzut aşa ceva într'una din coloanele de anunţuri. Da, asta e. Dar, o fi din acelaşi izvor? E un şir lung de litere capitale.

Drummond se aplecă peste umărul lui, şi se uită în ziar.

IPHDTMICIT YOOTIUNVIUTMN JICILPTNO

— Asta-i interesant, Petre. Cu puţină osteneală o s'o rezolvăm. Uite la cheie: oriunde vezi un R pune un E, care, după cum ştii, este cea mai întrebuințată literă din limba engleză. În vremea asta, mă îmbrac.

— Se poate să ai dreptate cu cifrul tău, – murmură Darrel, câteva clipe mai târziu – dar ne'mpiedicăm dela început. În toate literele din ziar nu este niciun R.

— Niciun R.

Drummond se opri cu cămaşa pe jumătate îmbrăcată.

— Trebue să fie un R. Este în locul lui E. Nu se poate ca în toată fraza să n'ai un E. Uită-te din nou, Petre!

— M'am uitat. Mai mult, am înlocuit celelalte litere.

— Taie bucata asta de ziar, Petre! Spuse Drummond.

— Mai târziu vom vedea ce e cu dânsa. Hei! Ce-i asta?

Se opri cu înodarea cravatei şi ascultă:

— Cred că e Mc. Iver în persoană. Ascunde hârtia mai bine, nici să nu vorbeşti de ea.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru figura inspectorului.

— Bună dimineaţa, căpitane Drummond, spuse el. – Mi-e teamă că am venit prea devreme, dar scopul vizitei e foarte important. Ştii unde e d-l Standish?

— Intră, Mc. Iver! spuse, calm Drummond. — Te aşteptam, Va să zică, Standish nu e la el acasă?

— De acolo venim. Nu numai că nu e acasă, dar patul nici nu este desfăcut.

— Mă temeam de asta, – zise Drummond.

Mc. Iver, ne-au narcotizat pe amândoi astă-noapte.

— Cine? Şi cum?

— Au drogat whisky-ul lui Standish. Când am intrat în camera lui, am luat amândoi câte un pahar, Primul lucru ce mi-l reamintesc, când m'am deşteptat azi dimineaţă în unul din fotoliile lui, e gustul amar şi greu din gură. De Standish nu era nici urmă. Fireşte că asta ma supărat: credeam că se deşteptase înaintea mea şi plecase să se plimbe puţin, ca să-şi limpezească creerul.

— Eşti sigur că şi el a băut whisky?

— Absolut sigur, L-am văzut cu ochii mei.

— N'ai observat nimic suspect?

— Imediat ce-am intrat în biroul lui, Standish îmi spuse că i-au fost răscolite hârtiile, preciză Drummond. — Dar înainte de asta, nimic.

Mc. Iver se încruntă:

— Asta e afacerea cea mai încurcată pe care am avut-o. Ce dracu voiau dela el? Şi de ce l-au răpit?

— Li-e teamă că Standish ştie prea multe, Mc. Iver, şi ar putea vorbi la anchetă.

— Dar dumneata ce ştii, căpitane Drummond?

— Foarte puţin – răspunse, sincer, Drummond. — Şi nu cred că Standish ştie mai mult. Numai câteva lucruri mi se par stabilite. Aşa, de exemplu, cred că-i dovedit, că avem de-aface cu o bandă puternică şi complect lipsită de scrupule, apoi că Sanderson era pe urmele lor. De fapt, tocmai lucrurile astea mi le-a destăinuit deunăzi, deşi pe atunci nu le-am dat prea multă atenţie. În orice caz,dacă l-au răpit pe Standish, e probabil fiindcă Sanderson telefonase în clipa când a fost ucis.

— Ai văzut rana care a pricinuit moartea lui Sanderson?

— Da, şi eu şi Darrell, – răspunse Drummond.— Era în ochiul drept, şi moartea trobue să fi fost absolut instantanee. Probabil că a fost provocată de ceva în felul unui stilet fin, sau cu un revolver minuscul; însă Standish n'a auzit nimic prin telefon. Dar, a propos, P. C. 005 şi-a revenit în fire?

— E omul cel mai întristat din Poliţia londonează, acum. Dar fu ne poate ajuta cu nimic. Tot ce ştie e că a fost apucat pe la spate când a trecut pe lângă clădirea pe jumătate construită, unde l-am găsit.

— Ce-ai de gând să faci, Mc. Iver?

— Păi, cam ce-o să faci şi dumneata, răspunse inspectorul. — E foarte limpede că vem de-aface cu o bandă puternică şi primejdioasă, şi că Sanderson ştia mai multe decât ar fi vrut ei. Când ţi-a vorbit ultima oară, ţi-a spus ceva definitiv?

— Nu. Mi-a citat două sau trei crime săvârşite recent.

Drummond îşi aprinse o ţigară şi se uită pe fereastră. Pentru prima oară se simţi neliniştit din cauza lui Standish. Nu riscase prea mult?

Se întoarse, când Mc. Iver se ridică.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa lui Standish? întrebă el.

— Nu văd ceva de făcut – răspunse inspectorul. — E un om foarte capabil şi îndrăsneţ.

— Trebue să vorbesc la anchetă şi de narcotice?

— De sigur. Nu-i niciun motiv să taci. O să te anunţ când şi unde să te prezinţi.

— De mine ai nevoie? întrebă Darrell.

— Da, domnule. Şi de celălalt domn; prietenul lui Standish. Ancheta va începe mâine.Vom vedea atunci dacă a mai rămas ceva dela Sanderson, care ar putea arunca lumină în această afacere.

— Mă îndoiesc, – spuse Drummond, când uşa se închise în dosul inspectorului. — Sanderson nu era un tip care-şi scria secretele; şi le purta în cap. Ce-ar fi să mergem la Leyton, Petre? Trebue să-i spunem ce s'a întâmplat cu Standish.

— Te însoțesc, – spuse Darrel, ridicându-se, — Dar cu cât mă gândesc mai mult la afacerea asta, cu atât îmi place mai puţin.

Îl găsiră pe Leyton luându-şi masa pe îndelete: figura îi era aşa cum o descrisese Darrel. Toate culorile,

dela roşu aprins până la indigo erau reprezentate pe faţa lui.

— Uită-te la opera dumitale, – zise el – când cei doi intrară în cameră. Cred că nu mă refac nici într'un an.

Drummond se uită la el cu ochi de cunoscător.

— E una din cele mai frumoase lovituri care mi-au izbutit, – zise el.

— Cred că victima nu trebue să protesteze, când lovitura e o operă de artă. Ce-o să spui, când au să te întrebe la anchetă de asta?

— I-al de aici, Darrel! se văită celălalt, – sau o să mai am o criză, Unde-i Ronald?

— Unde? spuse Drummond. — Fii atent, căci s'au mai întâmplat fapte, după plecarea dumitale.

Apoi îi povesti cu amănunţime întâmplările din cursul nopţii.

— Aşa că, după cum vezi, – stârşi el, – afacerea nu e prea strălucită.

— N'ai putut măcar să prinzi numărul maşinii? întrebă Leyton.

— Nu. Tipul în frac a rămas cu mine, aşa că n'am putut să mă ridic de pe scaun.

— Dar cum o să-i regăseşti?

— De asta nu mă îngrijesc. Sunt o mulţime de trucuri profesionale, ca să dai de urma unor bandiți pe care-i cunoşti, fără ca ei să aiba habar de aceasta.

— Şi între timp – spuse Leyton, – nu văd s'avem altceva de făcut decât să aşteptăm şi să sperăm că Ronald o să s'o descurce singur cu ei.

— Aşa e – recunoscu Drummond, ridicându-se.

— Acum te las; vezi-ţi de nas. O să-ţi trimit o alifie specială de-a mea. Fii sigur că într'o lună sau două te faci bine.

Plecă, urmat de Darrel. Pe trotuar se opri nehotărât. Deodată ochii i se micşorară şi un surâs i se ivi pe buze.

— Suntem urmăriţi Petre – spuse el – după cum, de altminteri, mă şi aşteptasem. Nu te uita împrejur; tipul se uită acum în vitrina unui magazin cu flori, cu vreo treizeci de metri mai înainte. Am observat că ne-a urmărit şi la venire.

— Ce-ai de gânil să faci? întrebă Darrel.

— Vreau să mai râd puţin ca să mă distrez şi să treacă timpul – răspunse, surâsând, Drummond şi ducându-se spre individul îmbrăcat cu o haină bleumarin, care-şi aprindea o ţigară:

— Frumoase flori, domnule, nu e aşa? întrebă el, politicos.

Omul se uită la dânsul.

— Ce dracu vrei cu mine? întrebă el, domol. — Nici nu te cunosc.

— O mare dragoste comună pentru Natură ar fi o introducere suficientă şi ne-ar dispensa de formalitățile de prezentare, spuse Drummond, cu seriozitate. — Şi când un om stă şi se uită la pansele şi la trandafiri douăzeci de minute, până când nasul i se face roşu ca o pătlăgică, merită să fie admis în mijlocul admiratorilor Naturii. Spune-mi, dragă prietene, ai mai urmărit pe cineva până acum?

— Vrei să chem sergentul, domnule? strigă celălalt.

— Ba bine că nu; chiar te-aş ruga! Dar să isprăvim mai întâi conversaţia noastră: unde rămăsesem? A, da! Vorbeam de urmărire. Ştii, dragă domnule, dar nu te pricepi deloc! Te-am supraveghiat cu cel mai mare interes tot drumul de acasă, şi mi-ar plăcea să ştiu dacă voiu avea onoarea companiei dumitale şi pentru restul zilei. Pentrucă, dacă e aşa, te-aş ruga să mă însoţeşti până acasă ca să-ţi dau o haină mai groasă. Mai aşteaptă puţin amice, până isprăvesc.

Omul se svârcolea neputincios, pe când mâna mare a lui Drummond se încleştase pe braţul lui.

— Îţi spuneam asta – urmă acesta – pentrucă mă duc la clubul meu din St. James Square, şi mă tem că o să-ţi fie frig aşteptându-mă două sau trei ceasuri. Înăuntru nu te pot chema, pentrucă nu cred că ai fi primit cu simpatie.

Îşi descleştă mâna, şi într'o clipă omul dispăru.

— Haide, Petre – râse el – ce idee la amicul în frac să pună pe urma mea așa un prost. Putea să aleagă unul mai şmecher.

Se opri, şi cumpără un ziar.

— Doamne sfinte! Ia uite ce mai îndrugă oamenii ăştia!

EXTRAORDINARA CRIMĂ DIN HAMPSTEAD.

ÎNALT FUNCŢIONAR DIN ADMINISTRAŢIE ASASINAT.

CASA COMPLECT INCENDIATĂ.

SERGENT CLOROFORMIZAT.

Îşi aruncă repede ochii peste cele scrise. Mai bine decât se aştepta. Nu se pomenea nici de Standish nici de el, cu toate că Perkins, într'un interview, făcea aluzie la patru domni curioşi pe cari îi găsise în casă când se întorcea dela cinema, dar ale căror nume nu le cunoştea.

Intrară în clubul lui Drummond, şi prima persoană pe care o văzură așteptând în hall era chiar Mc. Iver.

— Scuză-mă că vin aici, dar nu te-am găsit acasă, şi servitorul mi-a spus că te afli probabil la club.

— Foarte bine, Mc. lver – zise Drummond. Să intrăm în odaia asta ca să nu fim turburaţi.

— Ei bine, începu inspectorul, după ce luară loc, a survenit o complicaţie foarte curioasă. Standish a dispărut, aşa că nu-l pot întreba pe el, dar dumneata mă vei putea lămuri. E perfect sigur, nu e aşa, că amicul nostru n'a auzit niciun sunet, niciun sgomat pe când vorbea cu Sanderson la telefon?

— Da, Mc. Iver – spuse Drummond. Şi de aceea era convins că rana fusese făcută cu un instrument tăios.

— Bun! Rămăşiţele au fost ridicate. Corpul arsese, dar mai rămânea capul. Asta ne interesa, deoarece rana era la cap.

Se aplecă foarte impresionat:

— Înfipt în creier şi nu prea adânc, s'a găsit un glonte de un calibru foarte mic.

— Ceea ce exclude ideia unei răni făcută cu un stilet – spuse Drummond. — Dar dacă a fost împuşcat, cum se face că Standish n'a auzit niciun sgomot?

— Un pistol cu aer comprimat, sugeră Darrel.

— Sau un revolver mut, – adăugă Mc. Iver.

— Sunt câteva modele pe piaţă în genul ăsta.

— Ai avut în mână, vreodată, o astfel de armă, Mc. Iver? întrebă Drummond. — Pentrucă, ştii că termenul de *mut* e foarte relativ. Amortizează, de sigur, considerabil sgomotul, dar nu într'atât ca să nu poată fi auzit prin telefon.

— Dar dacă omul care a tras, era la o oarecare distanţă de aparat? îşi dădu părerea inspectorul.

— Asta ar însemna că era la o oarecare distanţă şi de Sanderson, – exclamă Demond. — Şi vei găsi greu pe cineva care creadă că asasinul, oricine ar îi fost el, şi-a scos un revolver mare din buzunar, şi a ţintit în toată voia în ochiul lui Sanderson. Dar, fiindcă veni vorba, cum a intrat glonţul în ochiu, deadreptul din faţă?

— Da, drept din faţă, dar ceva mai de sus. Mi se pare evident că Sanderson şedea aplecat pe birou când vorbea la telefon. Aşa că s-ar putea să nu fi văzut ceea ce făcea celălalt.

— E posibil, Mc. Iver – recunoscu Drummond – dar nu cred că e verosimil. Şi o să-ţi spun de ce. Dacă glonţul e de un calibru foarte mic, şi a pătruns puţin în creier, probabil că arma nu era prea puternică. Dar ce s'ar fi întâmplat dacă nu nimerea ochiul? Nu i-ar fi făcut niciun rău lui Sanderson. I-ar fi rup o bucăţică de ureche, sau i-ar fi sgâriat obrazul, dar nu l-ar fi omorât. Şi ce interes ar fi avut asasinul să facă numai atât?

— Admit că sunt multe dificultăți, căpitane Drummond, – spuse inspectorul, destul de posomorât. — Totuşi, rămână faptul că un glonţ i-a fost găsit în creer, şi n'a fost pus cu mâna acolo. Deci, a fost împuşcat cu un fel de armă, revolver sau pistol cu aer comprimat, care, între alte calităţi, face atât de puţin sgomot, că Standish nu l-a auzit prin firul telefonic. Dar e imposibil de spus dacă a fost tras de departe sau de aproape.

— O recunosc, – spuse Drummond.

— Am uitat, însă, să-ţi spun un lucru pe care nu cred că Standish a avut timpul să ţi-l comunice astă-noapte. Am găsit un ac de păr pe duşumea, sub birou, – un ac de păr din bronz, ce nu aparţinea nevestei lui Perkins.

— Va să zică e amestecată şi o femeie?

— Precum vezi – spuse Drummond.

— Poate dânsa a săvârşit crima – continuă inspectorul, impasibil.

O clipă, Drummond şovăi: să-i spună lui Mc. Iver tot ce ştia? Mai bine nu, nu era niciun motiv să schimbe planul de campanie stabilit mai ‘nainte.

— Adevărat; se poate să fie ea – adăugă el, calm. — Sau poate că a asistat la făptuirea crimei. De asemenea e cu putinţă ca să fi fost mai devreme la Sanderson, şi să fi plecat înainte ca acesta să fi fost ucis. Tot ce ştiu e că o femeie cu părul blond sau acajiu a fost cândva în camera aceea, noaptea trecută.

— Cel puţin ştim un fapt pozitiv, ceea ce e ceva, – zise inspectorul. — Ai văzut ziarele?

— Da – răspunse Drummond.

— Cam bat câmpii, nu e aşa?

— Bine că mi-adusei aminte: am comunicat descrierea persoanei lui Standish, la toţi comisarii, deși mă îndoiesc că o să fie de vreun folos. Nimeni n'o să-l poată salva, afară de el singur. Dacă n'au şovăit să-l o-moare pe Sanderson, de ce-ar şovăi cu el? Şi dumneata probabil vei fi următorul pe listă.

Uşa se închise în urma inspectorului, şi figura lui Drummond deveni din nou serioasă când se întoarse spre Darrel.

— Sunt lucruri în adevăr grave în cele ce-am aflat, dragul meu. Mai mult decât aş vrea. Standish nu mi-a explicat totul. Cum de n'a auzit explozia?

— Am crezut câtva timp, c'ai să-i comunici toate lui Mc. Iver, de Numărul Patru, şi de tot restul, – spuse Darrell.

— Dacă asta l-ar fi ajutat pe Standish, cât de puţin, n’aş fi ezitat să le spun. Dar nu poate să-l ajute. Ce dracu’! Trebue să fie undeva în Insulele Britanice! Totuşi, e un punct, Petre, pe care trebue să-l lămurim. Cred c’ar fi bine să-l mai vedem odată pe Leytor. E singura persoană care se găsea în camera lui Standish, în timpul convorbirii la telefon. Mc. Iver nu-l cunoaşte, Şi acum când ştim că Sanderson n'a fost străpuns cu pumnalul, ci împuşcat, ar fi bine să ne interesăm de tot ce-a spus Standish după conversaţia telefonică. Cu cât mă gândesc mai mult la rana aceea, cu atât mi se pare mai extraordinară.

— E adevărat – spuse Darrell. — Aşa credea şi Standish. Ţii minte?

— Să luăm întâi câte o halbă de bere şi pe urnă să mergem la Leyton.

Îl găsiră aplicându-şi o cataplasmă proaspătă pe figură şi-i împărtăşiră toate noutăţile.

— Şi ne întrebăm – termină de povestit Drummond – dacă nu cumva Standish ţi-a spus ceva care ne-ar putea îi de folos.

— După ce a vorbit la telefon s'a auzit un sgomot care, spunea Ronald, semăna cu un şuierat, şi un alt sgomot ce era produs probabil de căderea receptorului pe birou. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

— Un sgomot ca un şuierat – repetă Drummond. — Asta ne face să ne gândim mai de grabă la armele acelea cu aer comprimat care aruncă harpoane mici. Nu e aşa?

— În tot cazul, Ronald nu ştia ce să mai creadă, spuse Leyton. — Fireşte, nu ştia de glonţul găsit în creierul lui Sanderson; bănuia că e vorba de un pumnal. Dar l-au interesat grozav o sticlă cu cerneală şi o bucată de hârtie-sugătoare pătată cu cerneală, găsită în coşul de sub birou.

— Ce zicea de astea? întrebă Drummond, cu mulţă curiozitate.

— Poţi să mă întrebi de altceva, dragul meu. Tot ce-ţi pot spune, şi Darrell o să-ţi confirme acest lucru, e că atunci când Ronald sare în sus şi-şi notează ceva, oricât de banal ar părea, trebue să aibă un motiv puter-nic, Dar în ce mă priveşte, nu mi-e ruşine să-ţi spun că nu pricep nimic, După concluziile dumitale,

Drummond, s'ar părea că Sanderson a fost omorât cu un fel de harpon de o invenţie nouă. S'ar potrivi minunat cu împrejurările crimei. Cred, însă, că ceea ce re interesează mai întâi e faptul că Sanderson a fost omorit şi nu cum a fost omorât.

— Nu cred – spuse Drummond, calm, — Chestiunea e cu totul alta. Şi tocmai asta-l preocupa şi pe Standish. Nu vezi că, în ciuda aparenţelor, tot de un fel de harpon este vorba?

Celălalt îl privi ţintă.

— Glonţul a venit drept din faţă, – continuă Drummond.

— Şi după cum a remarcat foarte înţelept Mc. Iver, n'a putut fi aşezat cum ai aşeza o figură de şah. Trebue să fi fost proiectat de ceva. Şi acel ceva, Sanderson l-a văzut de mult aşezat în faţa sa, îndreptat spre ochiul său cu câtva timp înainte de explozie. Acum, poţi să afirmi măcar cu o aparență de bun simţ, că un om ca Sanderson ar continua să stea liniştit pe un scaun, telefonând mai departe, când are în faţă ţeava amenințătoare a unui revolver? Deci, nu ştia că e un revolver.

— Chiar dac'ar fi aşa – spuse Leyton după o pauză – tot nu m'am lămurit.

— Să te ia dracu'! strigă Drummond. — Ei bine... nici eu nu înţeleg. Dacă adaugi la asta faptul că avem de-aface cu o bandă care nu şovăie în faţa niciunui omor, care dispune de o armă nouă, care nu poate fi recunoscută decât când e prea târziu, trebue ă recunoaştem că sarcina noastră nu e prea uşoară. Dar, după cum văd, dragul meu, ai un vizitator.

Leyton se întoarse brusc: în pragul uşii sta un ţigănuş murdar şi sdrenţăros.

— Dar cum ai intrat aici, băiatule? întrebă Bill Leyton.

— Pe uşă, domnule – răspunse puştiul. — Dumneata eşti domnul Leyton?

— Da, eu sunt.

— Cineva mi-a dat asta ca să ţi-o dau, şi mi-a spus s'aştept răspuns.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită şi-o întinse lui Legion, care nu-şi putu reține o exclamaţie când o văzu.

— Doamne Dumnezeule! – strigă el – E dela Ronald.

— Un moment! – spuse Drummond. — Acum, micul meu domn, poţi să ne descrii persoana care ţi-a dat hârtia asta?

— E de statură mijlocie, domnule; faţa roşie; destul de lat în spete.

— Şi unde l-ai întâlnit?

— Tocmai pe la Bishop Street, apoape de Grădina zoologică.

— Cam departe, Leyton. Pot să văd biletul?

Celălalt îi dădu hârtia:

„Spune lui Drummond să vie cât poate mai repede în str. Wood, No. 34. Deghizat, dacă e posibil".

— Vreau să-ţi mai spun ceva, domnule —zise repede şi ne întrebat comisionarul, — domnul care mi-a dat hârtia se purta ca şi cum i-ar fi fost în joc viaţa.

— Ce te face să crezi asta, puştiule? întrebă Drummond.

— Se uita peste umărul lui tot timpul. Aşa cum fac cei dela cinematograf.

— Bine, Uite doi poli pentru tine şi ascultă bine! Când o să ieşi în stradă, n'aş fi mirat deloc, dacă cineva îţi vorbeşte şi te întreabă ce-ai făcut aici şi despre ce am vorbit. Şi dacă se întâmplă aşa, trimite-l la dracu'!

— Foarte bine, domnule.

Micul Arab salută cu un deget murdar şi dispăru.

— Tocmai ce gândeam – spuse Drummond, care se, dusese la fereastră. — Un tip l-a oprit. Ce înseamnă asta? Țigănuşul ia bani dela el.

Se uită pe fereastră şi surâse.

— Perfect – adăugă el, întorcându-se în mijlocul camerei, — Şi-a pus în buzunar banii şi a şters-o, scoțând limba generosului necunoscut. Ei, băieţi, ce ziceţi de asta? Cere puţină gândire. Personal, sunt sigur

că biletul e serios. Dac'ar fi o cursă ca să pună mâna pe mine, mi l-ar fi trimis direct acasă. Dar chiar dacă Standish îşi amintea adresa mea, lucru de care mă îndoiesc, ştia că cea mai directă cale pentru a ajunge la mine este prin Leyton.

— Şi eu aş jura că scrisul e al lui, zise Leyton.

— În orice caz vom lucra ca şi cum mesajul ar fi trimis de Standish, hotări Drummond.

— Poţi să te deghizezi?

— Asta e partea cea mai uşoară, dragul meu. Greutatea cea mare, e să scap de domnul de afară. Vom încerca metoda cea mai simplă.

Se duse la telefon şi ceru un număr.

— Alo! Acolo e hotelul Smith? Pune-mă te rog în legătură cu portarul. Tu eşti Robbins? Aici e căpitanul Drummond. Cheamă un taxi şi spune-i să mă aştepte acolo. Când mă voi urca în el, să plece în viteză, fără să mai aştepte ordine, spre Berkeley Square, unde o să-i dau noui instrucţiuni. Ai înţeles? Bine Robbins! Ia o maşină bună! Voiu încercă o metodă proprie – spuse el celorlalţi. — O metodă veche cât lumea. Hotelul Smith are două ieşiri.

CAP. IV.

PETRE, nota asta a lui Standish mi-a luat o greutate de pe inimă – spuse Drummond, zece minute mai târziu, pe când cobora împreună cu Darrell pe Piccadilly. — Mă întreb, dacă-l vom găsi.

Se opri o clipă şi se uită în vitrina unui magazin; văzu că urmăritorul lor nu-i pierdea din vedere.

— E mai bun ca celălalt, cred, dar asta nu înseamnă prea mult; se ţine de noi.

— Ai un revolver, Hugh? – întrebă Darrell, după ce-şi reluară plimbarea.

— Am unul la Aaronstein – răspunse Drummond.

— Te rog chiar să-l chemi la telefon şi să-i comunici că voiu fi acolo peste trei sferturi de oră şi să-mi pregătească ceva de mâncare. Şi mai ales nu atrage atenţia.

— Viu şi eu la Smith?

— De sigur, dragul meu, şi dacă domnul dela spate miroase cursa şi încearcă să mă urmeze, trânteşte-l la pământ!

Intrară în Albermarle Street, cu urmăritorul la zece metri îndărătul lor.

— Trebue să-i spun ceva lui Mc. Iver despre biletul ăla? întrebă Darrel.

— Nu încă, Petre, până vom şti ceva de Standish. Poate vrea să mai rămână ascuns. În ceea ce mă priveşte, nu te îngriji dacă n’auzi nimic de mine noaptea asta. Poate o să-ţi trimit vreun mesaj. Ca să ştii că e al meu, voiu semna: „Cucu“. Dar am ajuns, dragul meu. Uită-te bine la tip şi nu-l slăbi din ochi. Se poate să nu cunoască hotelul dar nu m'ar mira contrariul.

Cei doi prieteni intrară în hotel şi se despărţiră. Darrel rămânând la intrarea din Albermarle Street, în timp ce Drummond o luă repede prin culoarul ce dădea în Dower Street. Se văzu imediat că omul cunoştea imobilul şi că mirosise trucul. Din spate auzi glasul lui Darrell, care-l chemă ca pe un prieten vechiu. Aruncând o privire, Drummond îl zări pe tip care nu ştia ce să facă. Atunci sări în taxi-ul care porni într'o clipă. Era de mult dincolo de Berkeley Square, până când celălalt, furios, se descotorosi de Darrell şi ieşi în Dower Street.

— Un sutar, dacă-mi spui unde merge taxi-ul acela – strigă el portarului.

— Care taxi, acela care a plecat tocmaiacum? întrebă, încet, portarul. — Cu domnul acela mare înăuntru?

— Da, da, – zise celălalt, nerăbdător. — Sunt dela Poliţie.

— Eşti sigur de asta? întrebă Robbins, făcând cu ochiul lui Darrell. — Bine, atunci trebue să ştii, că e absolut interzis să divulgi destinaţia taxiurilor; toţi portarii au instrucţiuni în acest sens.

Dar celălalt văzuse ochiada şi, cu o privire veninoasă lui Darrell, care rânjea de satisfacţie, dispăru.

Drummond dăduse ordin şoferului să-l ducă spre Pave. Apoi o luă printr'o mulțime de străzi lăturalnice, până când fu sigur că i se pierduse urma.

Destinația sa era, prin împrejurimile lui Whitechapel, magazinul lui Samuel Aaronstein. O prăvălie foarte curioasă, unde puteai să cumperi orice, dela pianine până la şireturi de ghete. Una din principalele îndeletniciri ale lui Aaronstein era vânzarea de haire vechi. Faptul acesta îl atrăsese pe Drummond acolo.

De altfel bătrânul Samuel mai avea darul nepreţuit de a-şi ţine limba.

Magazinul nu era prea plin, după cum se şi aşteptase Drummond: clientela venea mai ales spre seară.

Cu un uşor semn din cap spre Aaronstein, căpitanul străbătu magazinul şi intră într'un cabinet particular, în fund, unde-l ajunse îndată din urmă proprietarul.

— Bună dimineaţa, Samuel – spuse Drummond. — A telefonat domnul Darrell?

— De vreo jumătate de ceas. Am pregătit trei rânduri de haine diferite.

— Foarte bine, Samuel – încuviinţă Drummond, începând să se desbrace. Ce fel sunt?

— Haine de muncitor, obişnuite, căpitane, de voiajor de comerţ şi un costum de marinar.

— Cunoşti cumva Lower Wood Street, îndirecţia Grădinii Zoologice? Mă duc acolo și aş vrea costumul cel mai potrivit.

— Să-l întreb pe Josef, spuse Aaronstein. Băiatul ăsta cunoaşte toate colţurile Londrei. Se întoarse peste câteva minute.

— Nu-i bun costumul de marinar, dar merge oricare din celelalte două. E o stradă cu prăvălii şi ospătării, aşa că orice îmbraci, nu vei părea suspect.

— O să încerc costumul de voiajor comercial, spuse Drummond, după un moment de gândire. — Aş vrea un revolver, Sam. Nu spune că nu ai, drac bătrân, căci ştiu că ai.

Evreul clătină, cu îndoială, din cap.

— Bine, căpitane Drummond, sper co să fii cu băgare de seamă, nu e aşa? Dacă poliţia ar şti că am arme de foc în prăvălie…

— N'o să ştie, Sam; dacă s'o întâmpla ceva voiu spune că-l am din altă parte. Mai am nevoie de o hartă bună a Londrei şi de o masă despre care cred că ţi-a telefonat domnul Darrell.

În timp ce mânca, Drummond studiă hartă. Din scrisoarea lui Standish, reieşea limpede că era urmărit, altfel n'ar fi avut niciun rost să-i ceară să se deghizeze. Şi pobabil că primejdia era acolo, în Lower Wood Street.

Drummond îşi întipări adânc în minte poziţia străzii. Cu cât va pune mai puţine întrebări, cu atât va avea mai multe şanse să treacă drept un locuitor de prin partea locului. Şi lucrul important era să atragă cât mai puţin atenţia. Pentru asta, dibăcia lui era proverbială, dar de un singur lucru nu se putea lepăda: înălţimea sa. Trebuia cu tot dinadinsul să pară un oarecare, pentru ca, cazul când cineva ţinea sub supraveghere numărul 34, să nu-l observe.

— Minunat! spuse Aaronstein, reîntorcându-se peste o jumătate de ceas ca să ridice tacâmul. — Chiar mama dumitale, nu te-ar recunoaşte, căpitane.

Lauda bătrânului Evreu era justificată: Drummond era un voiajor de comerţ până la ultimul nasture. O mustaţă îi schimba cu totul faţa. Mergea cu un pas special, căutând să-şi mascheze înălţimea. Şi deşi ştia sigur că nu fusese urmărit dela prăvălia lui Aaronstein, totuşi se ţinu în rolul său până la sfârşit.

Lower Wood Street se dovedi a fi una din micile comune suburbane ale Londrei. Strada era dreaptă, fără nimic caracteristic. Avea deoparte şi de alta două şiruri de case, la fel. Ajungând la începutul străzii Drummond se opri, părând că se interesează de mărfurile expuse în vitrina unei prăvălii; în realitate, căuta să vadă ce se petrece împrejur. Un grup de copii se juca în stradă, câteva femei stăteau de vorbă. Dar oricât se uita, nu vedea nimic suspect.

Ajuns la No. 20 începu să-şi joace rolul. Specialitatea sa erau articolele de grădinărit şi, din fericire,

niciuna din femeile din casele în care intră nu se interesa deloc de asta.

În sfârşit, ajunse la No. 34 şi sună.

— Bună ziua, doamnă – începu el, când o blondină plăcută la înfăţişare îi deschise. Dar nu putu să continuie: spre nespusa lui mirare, femeia îşi aruncă braţele după gâtullui şi-l sărută:

— Ei, dar e Artur – strigă ea. — E micul Artur, care a venit să-şi vadă mătuşa.

În acelaşi timp, se auzi dintr'o cameră vocea lui Standish:

— Bine ai venit, băiatule!

— Mătuşa Maria! exclamă noul venit. — N'aş fi crezut niciodată. Nici nu mă gândeam. Când te-ai mutat aici?

— Acum un an, Artur. George, – strigă ea tare către cineva din fundul casei, – a venit Artur. Să-i dăm o ceaşcă cu ceaiu.

Drummond o urmă înăuntru şi ea închise uşa.

— Foarte bine ai lucrat, Mrs. Burdon, îi mulţumi Standish, venind spre ei în antreu. — Nu ştim dacă i-am păcălit sau nu, dar rolul nici nu putea fi jucat mai bine.

— Unde sunt ei? întrebă Drummond.

— În casa de peste drum. Doi din ei. Tare sunt bucuros că te văd.

Intrară într'o cameră din fund.

— Nici pe jumătate cât am fost eu când -am văzut scrisoarea, răspunse, liniştit, Drummond. — Am avut o dimineaţă rea.

— Ai ceva noutăţi?

— Văd că ai citit ziarele de azi – răspunse Drummond. — Cunoşti versiunea oficială. Dar o să te surprindă un lucru: 1-am auzit azi dimineaţă dela Mc, Iver. Sandersoll a fost împuşcat: i-au găsit un glonţ mic în creier.

— Nu mai înţeleg nimic – spuse Standish gânditor. Am auzit numai un uşor şuierat.

— Aşa mi-a spus şi Leyton. Dar ce-ai mai făcut? Căci nu pot admite ca amândoi să nu fi ajuns la niciun rezultat. Ce-a fost mai prost e că tipul în frac a mai rămas după ce ceilalţi doi te-au luat cu ei, aşa că n'am putut observa numărul maşinii.

— Ştii cine era, nu e aşa? întrebă Standish.

— Nu; dar dumneata? strigă Drummond, sărind în sus.

Celălalt dădu grav din cap.

— Aşa mi-a spus şi Leyton. Dar ce-ai mafăcut? Căci nu pot admite ca amândoi să î! .i

— Da – spuse el – ştiu. Şi când l-am văzut noaptea trecuță, era să mă apuce nebunia, aşa de prostit am rămas.

— Nu-mi dau seamă când ţi-ai revenit în fire, dar ce pot să-ţi spun e că nu te cunoştea – zise Drummond.

— Când a intrat în cameră, a întrebat de fiecare din noi cine suntem.

— Nu. Nu n’ar fi putut cunoaşte. Eram doar un umil musafir la dineul de gală dat în onoarea lui acum două sau trei luni.

Drummond îl privi fix.

— Un dineu în onoarea lui? Dar atunci cine dracu? e?

— Sir Richard Pendleton.

— Pendleton, chirurgul! strigă Drummond în culmea mirării; – omule, probabil că te-ai înşelat. Dar pentru ce motiv o fi amestecat într’o afacere ca asta? Nu-l cunosc personal, dar e o figură foarte populară. Jumătate din femeile Londrei se perindă în sala lui de aşteptare.

— Exact, recunoscu Standish.

— Şi, după părerea mea, nu poate fi decât o singură explicaţie. Este un caz real, în genul lui Jekyl şi

Hyde[3]. S'a mai întâmplat. E o formă particulară de perversitate, – atâta.

— Bine, dacă eşti sigur că era Pendleton nu mai e nimic de spus – zise Drummond. Dar ce s'a mai întâmplat după ce te-au luat?

— M’au zvârlit în fundul automobilului şi am pornit. După o bucată de timp, Gulliver, falsul poliţist, începu să sforăie, Ceva mai târziu, prietenul său, Jackson, i-a urmat e exemplul şi situaţia deveni foarte amuzantă. Prizonierul era treaz, cu un revolver în buzunar, în timp ce paznicii dormeau duşi. Şoferul, singurul care mai era cu noi, nu observase nimic. Ne despărţea un geam. Automobilul mergea repede, dar nu puteam şti în ce direcţie, până când soarele răsări dintr'odată, şi mi-am dat seamă, după umbră, că mergeam spre Sud. N'am îndrăsnit să mă mişc, ca să văd dacă recunosc ţinutul, pentrucă mă temeam să-i trezesc, şi atunci aş fi fost silit să acţionez. Scopul meu era să, aflu unde mă duceau, fără să mă las, până la urmă, răpit, fireşte. Ştiam, că oricare ar fi fost destinaţia, era mai uşor să intru decât să ies.

— Aşa spun şi eu, – încuviinţă Drummond.

— Atunci am avut o şansă extraordinară: automobilul se opri, şi paznicii mei se deşteptară. „— Blestematele de porţi sunt închise“ spuse Gulliver, dându-se jos cu prietenul lui şi auzii pe şofer coborând şi el din automobile. Dumnezeu îi dăduse pe mâna mea.

Drummond surâse, încântat.

— Îmi luasem de mai înainte precauţiunea să-mi scot revolverul din buzunar, aşa le-am tras la fiecare câte un glonţ în picior – procedeu cam brutal, dar foarte eficace.

„Am ieşit atunci din automobil şi m’am uitat primprejur. Priveliştea era de nedescris. Soferul, cu ochii ieşiţi din orbite, se uita la mine ca un idiot, cu mâna pe poarta jumătate deschisă. Atunci, dobitocul a venit la mine, ca şi cum nu ştia ce-l aşteaptă. A fost scurt şi frumos. Nu ştie să se bată. Numai una i-am dat, şi a căzut lat la pământ. Ceilalţi doi începuseră să se mişte. Am mai descărcat două gloanţe în motor și am luat-o pe drum. Nu știam unde mă aflu – nu cunoşteam locurile – dar mai târziu sau mai devreme, trebuia să dau peste un sat. Primejdia era să fiu urmărit înainte de a ajunge acolo. Stricasem automobilul acela, dar era posibil să mai aibă şi altele. Şi dacă bănuiala mea era justă şi descoperisem cartierul lor general, n’ar fi trecut mult timp până să mă trezesc cu altă maşină pe urmele mele. Mai mult: băieţii mi se păreau nişte tigri care n'ar fi şovăit să facă uz de armă la nevoie. Am pornit-o pe şosea. În depărtare se zăreau dealurile sudice. La vreo sută de metri se zărea o pădurice. M'am hotărît s'o iau pe acolo; ştiam că pe drum mă vor prinde mai uşor. Am luat-o printr'un câmp, spre pădure, şi m'am culcat la pământ – tocmai la timp căci abia dispărusem după primii copaci, când am auzit duduitul unui automobil în goană, venind dinspre direcţia casei. O maşină mare, galbenă, venea nebuneşte, şi câteva clipe am crezut că va trece înainte. Dar cei dinăuntru nu erau proşti: ştiau că n'am putut dispare atât de repede pe drum. Automobilul se opri la vreo două sute de metri de pădure, şi şase oameni se repeziră afară, fiecare înarmat cu câte un revolver de campanie, Ceea ce e mai rău, e că ghiciseră că m'am ascuns în pădure şi veneau deadreptul spre mine.

„Minutele ce-au urmat n’au fost focmai plăcute. Ştiam prea bine că dacă mă văd nu vor şovăi să tragă, şi cum se formaseră în linie de trăgători, puteai să pariezi Banca Angliei pe o portocală, că mă vor descoperi.

„Dar deodată zării, destul de aproape de mine, un şanţ îngust, cu un gard dealungul lui. Ascunzându-mă după gard, am părăsit repede pădurea

Îi auzeam pe urmăritorii mei bătând pădurea şi ştiam că dacă vreunul mă zăreşte, eram mort. Dar am avut noroc şi am ajuns teafăr la drum. Aveam un singur lucru de făcut. Târându-mă pe jos, am luat-o cât am putut mai repede spre maşină.

„Şi s'a prins! Nu era nimeni în automobil, şi mă pricep foarte bine să conduc. Fireşte, au auzit maşina pornind, şi doi din ei ieşiră din pădure şi traseră. Dar distanţă era prea mare, aşa că le-am spus adio şi am

[3] celebră nuvelă de Stevenson. Jekyl, încarnarea binelui, şi Hyde, încarnarea răului, sunt una şi aceiaşi persoană. Un caz de dedublare a personalităţii.

ştersr-o. Mersei vreo doi kilometri şi dădui de un sat. M'am gândit că e mai bine să-las automobilul şi s'o iau pe jos.

„Aflai că satul se numea Fastington; una din comunele acelea adormite din Sussex. Mi se spuse că cea mai apropiată cale ferată era la Pullborough, şi atunci mi-am adus aminte că am jucat acolo golf vara trecută; cunoșteam pe un ofiţer de marină pensionar prin părţile acelea, Aşa că m'am îndreptat spre casa lui, să-l rog să-mi împrumute maşina ca să mă întorc la Londra.

„L-am găsit visând despre cazane, şi vapoare, dar când coborâ de pe înălțimile acestea de speculație pură, am avut o mare decepţie: *Lancia* sa era *hors combat*. Trebuia sau să rămân, sau să plec cu trenul. M'am hotărît, în cele din urmă, pentru acesta din urmă; atunci l-am întrebat dacă cunoaşte, din întâmplare, pe cineva care are un Bentlay mare, şi locuieşte lângă Fastington.

”— Mai este un preot care are un automobil, mi se pare – îmi răspunse prietenul meu, după un minut de gândire, – dar, după câte ştiu, un mic *Austin*. Am auzit că un nou proprietar a luat Old Hall „dar nu ştiu dacă joacă golf sau nu.

„— Old Hall nu e o casă mare, la vreo sută de metri de drum?“, îl intrebai, bănuind că e vorba de proprietatea pe care o văzusem eu.

„Da, ea era; apoi plecai spre staţie. Aici avui din nou ghinion. M'am urcat în tren şi, în clipa în care se punea în mişcare, m'a uitat din întâmplare afară pe fereastră şi... pe cine văzui? Şoferul pe care l-am făcut knock-out de dimineaţă. Tresări de mirare: evident că era tot aşa de surprins zărindu-mă, pe cât eram şi eu. Dar ce e mai rău e că, imediat ce a dat cu ochii de mine, a șters-o din staţie ca o pisică opărită. Nu puteam cobori în mersul trenului. Nu puteam face nimic până la staţia următoare, Horsham, după cât se pare. După cum vezi, credeam că mă descotorosisem definitiv de ei şi cum n'aveam deloc intenţia să mă întorc în apartamentul meu din Londra, făcusem planul să lucrez pe tăcute, dintr’un loc ascuns. Acum eram convins că păcătosul de şofer aleargă la telefon, şi la staţia următoare voiu avea surprize. Ceea ce s'a şi întâmplat. Când am ajuns în gară, zării pe peron doi din indivizii cari mă urmăriseră azi dimineaţă. Cel puţin pe unul l-am recunoscut imediat.

„Cum eram singur într’un compartiment, şi nu aveam deloc intenţia să le suport compania până la Londra, într’o clipă dispărui şi intrai într'un vagon de a treia, fără culoar.

„Asta i-a astâmpărat până la Londra şi atunci a reînceput comedia. Mă pricep şi eu la şiretlicuri şi la trucuri, dar cei doi m’au bătut. Şi, fireşte, aveau un avantaj mare: ştiau că-i recunoscusem, aşa că nu-şi dădeau osteneala să se ascundă. Dar în cele din urmă crezul că realmente am reuşit să scap de ei, într’una din străduţele întortochiate la Nord de Grădina Zoologică. Am venit aici şi-am scris bileţelul pe care ţi l-a dat Arabul acela mic. Dar nu-mi cunoşteam bine prietenii; îmi adulmecaseră din nou urma. Cinci minute după ce am intrat aici, i-am văzut în cealaltă parte a străzii.

— Lăsând la o parte o clipă pe tigrii de peste drum, ce crezi că e de făcut pe viitor?

— Fără întârziere, o cercetare mai în de aproape, la Old Hall – răspunse Standish. — La noapte, dacă e posibil. Şi sper că veveni cu mine.

— La dispoziția dumitale. Nimic nu m’ar putea împiedeca să fac asta, râse Drummond.

— Dar – urmă Standish – e absolut necesar să facem ceva cu tigrii aceştia doi.

— Vom vedea noi, n'avea grijă! Avem exact acelaşi avantaj pe care îl au şi ei: nu e nevoie de nicio şiretenie. Acum că suntem doi, sunt de părere să-i scoatem afară din ascunzişul lor, apoi să ne ducem de-a dreptul la ei şi să-i facem knock-out.

— Simplu şi direct! spuse Standish, surâzând.

Pe când vorbea, tresări o clipă, uitându-se pe fereastră.

— La o parte! strigă el, şi amândoi se aruncară la pământ, în timp ce geamul sbura în ţăndări, şi un vas de China din fundul odăii se sfărâma în nenumărate cioburi.

În acelaşi timp, uşa fu deschisă cu violenţă: în prag sta un om cu un revolver înmână.

— La zid amândoi! porunci el, scurt.—Sus mâinile!

Drummond râse scurt. După cum povesti Standish mai târziu, avu prilejul de a vedea cel mai extraordinar fel de a împuşca. Drummond trase, pe deasupra capului, şi, cu o înjurătură îngrozitoare, omul din prag lasă să-i cadă arma din mâna zdrelită de glonţ. Apoi încetă să mai înjure: ceva îl lovi în faţă şi rămase nemişcat.

— Gata cu numărul unu – spuse, calm, Drummond. — Dar mi-e teamă că numărul doi ne-a scăpat din mâini. Aveai dreptate, Standish: bandiții ăştia nu se dau îndărăt de la nimic.

Chemară pe Mrs. Bordon şi peste o clipă amândoi erau în stradă.

— Pe aicil spuse Standish.

— Dacă tipul vine înapoi, o să ia drumul cel mai scurt. Dar în te uită! E chiar el! Întoarce la colţul străzii.

— O să-l achităm şi pe dânsul! Spuse Drummond, scurt.

Omul îi văzuse, şi o clipă se opri, şovăind. Şi momentul acela îi fu fatal: o vulpe în mijlocul unei haite de câini înfuriaţi ar fi avut mai multe şanse; cei doi căzură pe el, şi într'o clipă îl întinseră lat; apoi Drummond şi Standish dispărură în mijlocul întunericului care creştea.

— Iată cinci minute bine împlinite, sau nu mă pricep, spuse Drummond, chemând un taxi.

— Cred că asta i-a învăţat minte.

— La Whitechapel! porunci Drummond.

— De ce Whitechapel? întrebă Standish.

— Ca să mă văd cu bătrânul meu prieteti Aaronstein, şi să mă transform iarăşi în ceeace am fost.

Pe când vorbea, Drummond examina cu ochi de cunoscător bastonul pe care-l luase dela individul ce trăsese în ei.

— Frumos instrument! zise el, trecâudu-l lui Standish. — Nici nu se vede că are o ţeavă de puşcă.

— Cu unul ca ăsta, au omorît oare pe bietul Sanderson?

Drummond clătină din cap.

— Mc. Iver spunea că glonţul era de un calibru foarte mic şi că a pătruns numai la suprafaţa creierului. Cu unul ca ăsta glonţul ar fii eşit prin partea cealaltă a capului.

Standish încuviinţă.

— E adevărat. Orice armă ar fi întrebuințat însă, nu înţeleg cum au putut săvârşi crima.

— Nici eu, făcu Drummond. Dar ceea ce pricep şi mai puţin, e ce mi-ai spus de Pendleton.

— Ai dreptate. E de necrezut, dar e cu desăvârşire exclus să mă fi înşelat.

— Mă întreb cine-o mai fi şi dama cu părul blond? adăugă Drummond, gânditor.

Standish se uită la el.

— Care damă cu părul blond? întrebă.

— Nu-ţi veniseşi încă în fire când au vorbit de ea! Gulliver povestea că o femeie blondă îl însoţise pe Numărul Patru, în timpul comiterii crimei. Acul de păr trebue să fi fost al ei. Şi Pendleton mi-a părut că-şi iese din sărite când aude de asta. Dar, ca să revenim la arma cu care l-au omorit, pot să-ţi mai spun ceva. E o invenţie nouă, pe care atunci o încercau pentru prima oară şi Pendleton recunoştea că se îndoise dacă experienţa va reuşi sau nu.

În clipa aceea gândurile lui Standish nu erau la arma misterioasă; încerca să-şi aducă aminte de un scandal de care auzise vorbindu-se de curând, la club.

— Corina Moxton e blondă? întrebă el,deodată.

— Artista de cinematograf? spuse Drummond, oarecum surprins. — Chiar foarte blondă, după câte îmi amintesc. Tocmai am fost invitat azi la şase la un cocktail, unde trebuia să vie şi ea. Dar de unde până unde?

— Pentrucă i-am auzit numele alături de acela al lui Pendleton, zilele trecute – răsunse Standish. — Un camarad de club vorbea de ea, şi spunea, în treacăt, că Pendleton e nebun după dânsa.

— Chiar aşa – spuse Dummond – nu văd bine legătura.

— Mă întrebam dacă, din întâmplare, nu este dânsa proprietara acului de păr.

— Dacă vrei, o să mă duc la sindrofia de care-ţi vorbeam – ceea ce, între noi fie vorbă nu-mi face nicio plăcere, – şi o să observ pe cucoana noastră.

— La cine e petrecerea?

— Ia, la o cucoană din Lane Park. Am invitaţiă în costumul lăsat la Aaronsein.

— Nu ştii dacă-l cunoaşte pe Pendleton?

— Nu ştiu. Dar e o tipesă care cunoaştepe toată lumea.

— Îţi urez noroc, dragul meu, Ar fi nostim să te întâlneşti nas în nas cu Pendleton. Aş vrea să văd ce mutră face.

— Ai dreptate – zise Drummond. — O să mă duc; să văd ce-o ieşi. Dar am ajuns la Sam. Urmează-mă repede prin prăvălie!

Plăti taxiul, şi o luă spre camera din fund. Prăvălia era plină, dar surprinse privirea lui Aaronstein, şi-i făcu semn.

— Toate bune, Căpitane? întrebă bătrânul Evreu.

— Da, Sam, toate bune. Acesta e d. Standish, care o să rămână aici câtva timp.

Aaronstein se înclină respectuos.

— Sunt fericit să cunosc pe un prieten dumitale, Căpitane.

— Ce facem la noapte? întrebă Drummord. — Deghizat sau nu?

— Nu, răspunse Standish.

— Fie, spuse Drummord. — Sam, trimite pe ştrengarul de fiu-tău după o sticlă cu bere. Mi s'a făcut gura iască. Uite, invitaţia, – urmă el, după ce Evreul părăsi camera. — *D-na Charles Dingle... d. Hugh Drummond...* ca să întâlnească pe *Corina Moxton. Vino îngeraşule*, scris în colţ. *6.30-9*. Ai mai auzit de ea?

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu, – spuse Standish. Pe onoarea mea, dragul meu... exclamă el, cu o admiraţie nestăpânită, când Drummond îşi scoase cămaşa şi flanela, ai o musculatură superbă.

— Da, nu e rău, – recunoscu Drummond, modest. — Din când în când am nevoie de ea.

Se opri, venindu-i un gând subit. Cuvintele lui Standish îi reamintiră de clipele de încordare de dimineaţă, când omul de care ştia acum că e Pendleton, îşi purtase degetele în sus şi în jos, dealungul braţelor sale; auzi din nou râsul acela satanic şi stăpânit. Povesti scena lui Standish, care ascultă în tăcere.

— Interesant – zise acesta, după câteva clipe. — Poate că speră să asiste la o încercare de puteri între dumneata şi un altul.

Drummond continuă să se îmbrace. Tânărul Aaronstein intră cu Berea.

— Şi mai este ceva de care nu ţi-am vorbit, încă şi care o să facă să-ţi treci timpul cât o să aştepţi aici. Te pricepi să citeşti un cifru?

— Da, destul de bine – răspunse Standish.

— Atunci, uită-te la astea! zise Drummond. Hârtia mototolită a căzut din buzunarul lui Gulliver, în camera dumitale. E descifrată de el. Cealaltă e tăiată din Telegraful de azi dimineaţă, şi îmi face impresia că e acelaşi secret. Din nefericire, nu pricep nimic.

— O să mă uit la ele, după ce vei pleca, spuse Standish. — Trebue să fixăm acum, unde ne vom întâlni la noapte. Am avea nevoie de un automobil şi al meu e în garajul de lângă apartament.

— Care, cu siguranţă, e supraveghiat, spuse Drummond. — O să-l luăm pe al meu garajul e la jumătate kilometru de casă. Dar nu cred c'ar fi cuminte să-l aducem aici, e un „Mercedes“ mare, ce ar părea nelalocul lui aici, în Whitechapel. Ştii ce-i mai bine? Fiecare să mergem separat cu trenul la Epsom, e în drumul nostru. Vom lua masa la „Coroana“ şi voiu telefona şoferului să aducă maşina acolo. Ce zici de asta?

— Perfect – spuse Standish. – O să fiu la opt.

— Bine. Nu ştiu dacă o să pot veni şi eu tot aşa de repede. O să fac tot posibilul!

Drummond mai bău o ultimă cană cu bere:

— Acum trebue să plec la blestemata aia desindrofie. De-aş scăpa mai repede de nebuna aceea!

„Nebuna“ sta în salonul de primire. Îndată ce-l văzu, veni spre el şi strigă:

— Dragul meu, eşti un înger că ai venit. Cred că cunoşti pe toată lumea, dar dacă nu o cunoşti, n'are aface, Uită-te mai bine:la tânărul Henry; cred că e bolnav.

— Băiatul ăla verde la faţă, din colţ? întrebă Drummond, plictisit. — Dacă e el, catastrofa mi se pare iminentă.

— Corina nu a venit încă – urmă ea. —Nu găseşti că e răpitoare?

— Unică! Adorabilă! murmură Drummonă, luând-o înainte şi lăsând altui invitat locul de onoare.

Recunoscuse într'un colţ pe cineva şi se duse spre el.

— Bună seara, Rogers. Ce îngrămădeală!

— Nu ştiam că eşti amator de lucruri de astea – spuse celălalt. — În general, nici mie nu-mi plac, dar nevesti-mi i-a trăsnit s'o vadă pe Corina Moxton şi m'a târit aici.

— E chiar aşa frumoasă?

— Am văzut-o numai în filme; nu mi-a părut admirabilă. Dar a propos, ce întâmplare extraordinară cu Sanderson, nu e aşa?

— Surprinzătoare, – spuse Drummond, şi, în aceiaşi clipă, o învălmăşeală la uşă îl scăpă de a mai lungi conversaţia.

Musafirul mult aşteptat sosise. Era o femeie, izbitor de frumoasă, cu trăsături perfecte. Se mişca cu o graţie de care nu-şi da seamă, ceea ce era unul din farmecele ei principale. Într'o mână ţinea cel mai mic pechinez ce se văzuse vreodată. Drummond vroia tocmai să facă observaţia asta, când Roger izbucni în râs.

— Mă aşteptam la asta – spuse el. N'o slăbeşte nicio clipă.

—Drummond se uită la uşă: tocmai intrase Sir Richard Pendleton.

— Cine n'o slăbeşte nicio clipă? întrebă el cu indiferenţă, pe când şi aprindea o ţigară.

Probabil că peste câteva momente va fi nevoit să acţioneze; de aceea voia să aibă informaţiuni mai ample dela Roger.

— Pendleton, chirurgul. Slabul ăla care a intrat tocmai acum. Doamna are gusturi costisitoare.

— Va să zică este şi o Lady Pendleton întrebă Durmmond.

— Nu făceam aluzie la dânsa – spuse Roger, cu un surâs. — Cred că este una, însă nimeni n'o vede. Dar mi se pare că ai atras atenţia domnului în chestiune: se uita foarte încordat la dumneata, şi-a întors, însă, repede privirea. Îl cunoşti?

— Nu l-am întâlnit în viaţa mea, – răspunse Drummond.

Se uită prin încăpere. Pendleton tocmai şoptea ceva la urechea actriţei. Peste o clipă privirea ei rătăci încet printre invitaţi: o întâlni pe a sa, indiferent şi trecu. Dar îl văzuse şi Drummond se întreba tocmai, ce o să se întâmple, când auzi glasul gazdei.

— Dragul meu – strigă ea, venind spre el. — Corina vrea să te cunoască. Vino să te prezint.

— Mare îndrăsneală, gândi el, pe când urmă pe stăpâna casei prin salon.

Peste o clipă se pleca peste mâna stelei de cinema.

— Asta e o fericire – murmură el – pe care am visat-o deseori, în veghile mele nocturne; dar nu mi-am închipuit niciodată că se va realiza.

— Ia spune-mi, dragul meu – răse– faci pe liricul? V'aţi întâlnit vreodată? Richard Pandleton.... Căpitanul Drummond.

— Bună seara – spuse Drummond. — Incântat de cunoştinţă, Sir Richard.

Celălalt surâse:

— După cum arăţi, căpitane Drummond, cred că niciodată nu o să ne întâlnim decât prin saloane. De chirurg nu cred să ai vreodată nevoie.

— Dar ce vorbiţi lucruri atât de grave! spuse actrița şi, câteva clipe, Drummond îi studiă figura.

Frumoasă; mai mult decât atâta: fermecătoare. Dar... era ceva, ceva pe care nu-l putea defini, şi care strica armonia. Atunci îşi dădu seamă deodată că şi ea se uita la el, şi simți că pulsul îi bate mai repede, în ciuda stăpânirii lui obişnuite. Nu era cu putinţă să te înşeli ce exprimau aceşti ochi verzi, extraordinari. Pentru o clipă, uită rolul pe care artista îl jucase în asasinatul lui Sanderson. Căci Standish avea dreptate: dânsa era femeia în chestiune.

— Vino să mă vezi, când vrei – murmură ea. — Vreau să ne cunoaştem.

Invitaţia era directă şi fără echivoc. Se retrase apoi, când Sir Richard se apropiă.

— E extraordinar cazul acesta, Sanderson, nu e aşa? zise el.

— Văd în ziare informaţii noui.

— Şi vor mai publica mâine, altele, comunicate de mine, spuse Drummond.

— De dumneata? se miră chirurgul. — Ce, ştii ceva de afacerea asta?

— Câte ceva, Sir Richard – răspunse Drummond, calm. — Am fost la faţa locului:

— E adevărat, dragul meu? exclamă celălalt. — Eşti unul din cei patru necunoscuţi de care vorbeşte servitorul?

— De sigur, – spuse Drummond. — A fost o noapte foarte agitată, te asigur. Nu s'au mulţumit numai să asasineze pe Sandersoln, au drogat whisky-ul unui prieten al meu, fusese şi el la locul crimei. Am băut şi eu, şi am rămas nemişcat până la şase dimineaţă.

— Extraordinar! exclamă chirurgul. — Şi ce te-a făcut să te amesteci în afacerea asta căpitane Drummond?

— Curiozitatea, Sir Richard, ceea ce e totdeauna condamnabil.

Un lacheu aduse altă tavă cu băuturi şi Pendleton luă un pahar, fără să se trădeze dacă prinsese aluzia.

— Şi prietenul dumitale a fost adormit? întrebă el.

— Cred că da. În orice caz, când mi-am revenit în fire, dispăruse.

— Uimitor, absolut de necrezut! Mă întreb cine or fi banditii? — Asta e pentru mine.

Un servitor îi adusese o scrisoare pe o tavă.

— Chiar acum a fost adusă, Sir Richard. Urgent, zise comisionarul.

— Aşa e viaţa medicilor! oftă Pendleton. — Vrei să mă scuzi?

— Fireşte – spuse Durmmond, retrăgându-se puţin.

Ce sigur părea individul de eficacitatea narcoticului şi ce nepăsător de primejdie! În clipa aceea, privind din întâmplare faţa chirurgului, îşi dădu seamă că scrisoarea aducea noutăţi, care-i scădeau mult din siguranţă. Figura lui nu mai avea nicio picătură de sânge şi dinţii îi erau încleştaţi. Apoi, într'o clipă, îşi reluă vechea mască, pe când băga scrisoarea în buzunar.

— Nu e niciun răspuns, mulțumesc.

Şi servitorul plecă.

— Sper că nu e vreo chemare urgentă, de natură profesională? – spuse Drummond, amabil.

— Nu! De data asta, nu, din fericire.

Glasul său suna normal; dar privirea desminţea această impasibilitate. Drummond era sigur că scrisoarea se raporta la afacerea Sanderson, dacă nu chiar la el personal.

— Ai o meserie pasionantă, Sir Richard. Totdeauna am invidiat pe oamenii cari se îndeletnicesc cu lucruri atât de delicate.

— Da, are un oarecare farmec, – recunoscu chirurgul; Nu putem fi construiți toţi la fel. Fiecare după predispoziţiile sale.

— Da, şi încercăm să ducem la bun sfârşit ceea ce am început. Nu există plăcere mai mare.

— S'ar crede că vorbeşti în metafore, spuse încet Sir Richard.

— Deloc! strigă Drummond. — Dragul meu domn, mă măguleşti! Nu sunt destul de înteligent pentru

asta. A! miss Moxton, Sir Richard şi cu mine ne tachinăm.

Actriţa, care se apropiase de ei, surâse.

— Cred că te pricepi foarte bine la asta, Căpitane Drummond. Dacă poți, vino să mă vezi într'o zi.

— Cu cea mai mare plăcere, – zise Drummond.

Se înclină şi plecă în căutarea gazdei.

— O petrecere admirabilă, dragă prietenă dar iartă-mă că trebue să plec.

Străbătu salonul, urmărit de privirea Corinei Moxton.

— Dacă nu-mi îndeplineşti dorinţa, Richard, – spuse ea, liniştită – nu ţi-o voiu ierta niciodată.

Şi dacă Drummond i-ar fi văzut acum faţa, şi-ar fi dat seamă, în sfârşit, ce nu era armonios în ea. Căci ar fi putut reprezenta însăşi imaginea cruzimii.

Expresia dispăru când privi spre tovarăşul ei.

— Ce s'a întâmplat? Ai o figură de cioclu.

— Standish a fugit – spuse el, scurt. — Am primit adineauri o scrisoare în care mi se comunică asta. Şi cu el era un om înalt, îmbrăcat ca un voiajor comercial. Un om înalt… repetă el, gânditor, cu privirea la uşa pe unde ieşise Drummond.

— Doar nu vrei să spui… începu ea.

— Vreau să spun că aş ţine foarte mult să pot citi în capul Căpitanului Drummond – răspunse chirurgul liniştit. — Foarte mult!

CAP. V.

STANDISH AJUNSESE la jumătatea mesei când Drummond sosi la „Coroana”.

— Nu te aşteptam, băiatule – strigă el. Ce s'a întâmplat?

— Frumoasa Corina mi-a plăcut, – spuse Drummond.

— Era şi Pendleton?

— Era. Şi am avut o lungă conversaţie cu el. Mi s'a părut un adversar deosebit de primejdios. M’au văzut, imediat ce-au sosit.

Standish se uiţă gânditor la el.

— Va să zică, te-a remarcat? Pe urmă?

— Gazda m'a prezentat actriţei, în urma dorinţei acesteia.

— Cine ştie ce intenţii mai are! Crezi că Pendleton bănuieşte că-l cunoaştem?

— Nu, nu cred. E stăpân pe el, dar nici-odată nu i-ar fi trecut prin minte să aibă o conversaţie lungă cu mine în mijlocul unei sindrofii, dacă şi-ar fi închipuit că ştiu ce făcuse în ajun. O, nu! E absolut convins că nu l-am văzut noaptea trecută. Pe când vorbeam cu el, a primit o scrisoare, care 1-a sdruncinat puţin. Şi m'a izbit faptul că a început să se uite la mine cu alţi ochi, ca mai înainte. Lucrul acesta m'ar fi izbit, chiar dacă n'aş fi ştiu nimic de el. Scrisoarea ne privea, de sigur, pe noi.

Standish aprinse o ţigară, şi tăcu câteva clipe; apoi se sprijini de masă.

— Ia spune-mi, dragul meu, ştii ce-ar trebui să facem acum? :

— Sigur că da – răspunse Drummond,vesel, – Să reclamăm poliției. Să-i spunem c’am minţit când am afirmat că am fost adormiţi noaptea trecută; să-i spunem totul de Pendleton; să-i punem în curent cu isprăvile dumitale de azi dimineaţă. Dar n'o s'o facem!

— De ce nu?

— Vrei să mor de supărare? Vrei să mă ai pe conştiinţă?

— Măgar bătrân! râse Standish.

Apoi redeveni serios:

— Nu trebue să uiţi, dragul meu, că e vorba de un asasinat.

— Nu uit – spuse Drummond. — Dar dacă declarăm totul poliției, n'o să-l readucem la viață pe Sanderson, şi în momentul de faţă, suntem tot aşa de neputincioşi faţă de criminali ca şi bătrânul Mc. Iver.

— Admit că ai dreptate – spuse Standish. Dar ce se întâmplă, dacă ne curăţim la noapte?

— O să ne încercăm şi noi norocul.

— Vezi, însă, că odată cu noi dispar o mulțime de informațiuni preţioase. Şi ar fi păcat.

— Te înțeleg, Standish şi sunt de părerea dumitale. Am o idee, – exclamă el, subit. Voiu telefona lui Petre. O să moară de necaz când va afla că nu-l luăm cu noi, dar n'avem ce-i face.

— Ce vrei să-i spui?

— De Pendleton, şi că o să facem o mică eexpediție în Sussex, la noapte. O să-i spui să fie gata să primească dela mine un mesaj semnat cu „Cucu".

Se uită la Standish, şi-l văzu şovăind.

— Fii inimos, dragă! Petre o să ştie totul şi noi putem să pornim la treaba noastră. Totul va fi în regulă!

— Bine, – zise Standish, convins. — Să încercăm şi asta.

— Aşa-mi place! Dar a propos, ai descoperit ceva în cifrul ăla?

— Nimic, afară de lucrul banal, că n'au aceleaşi chei.

— Crezi că mesajul din ziar provine din aceiaşi sursă ca şi celălalt?

— Cred că e foarte probabil. Dar e la mintea omului că dacă întrebuinţezi ziarele ca mijloc de comunicaţie, schimbi codul cât se poate de des, altfel orice idiot ar descoperi trucul. Şi-acum ar fi nimerit să plecăm. Nu e bine să sosim acolo, după ce s'au culcat cu toţii.

— Crezi c'au închis? întrebă Drummond.

— N'aş fi deloc surprins. Oricine ar fi cei cari stau acolo, au aflat că am scăpat de urmăritorii noştri. Prima lor presupunere e că ne-am dus deadreptul să reclamăm poliţiei.

— Se poate să ai dreptate – spuse Drummond.

— Odată ştiut că Old Hall este cartierul lor general, lucru de care sunt convins, o cercetare oficială a casei ar fi periculoasă pentru ei.

— Şi pe ce ai de gând să-ţi bazezi cererea pentru o cercetare oficială? N'ai niciun motiv serios.

— Dar cei doi răniţi?

— Aş paria că nu mai sunt acolo.

— Dar ceilalţi şase cari m'au urmărit?

— Cei şase? Nu ai nicio probă că maşina venea dela Old Hall. Şi nici proprietarul n'o va recunoaşte. Aşa că ţi-ai pierde vremea dacă ai vrea să obţii ajutorul poliţiei, fără să spui ceea ce ştii. Nimeni nu va voi să ia serios cele câteva afirmaţiuni ale dumitale. Mă duc să vorbesc cu Petre.

Trecu prin fumoar, şi Standish îşi aprinse pipa. Observațiile lui Drummond erau pline de bun simţ. Dacă Jackson şi Gulliver nu erau acolo, le era foarte uşor locuitorilor castelului să nege orice amestec al lor în afacere. Şi chiar dacă cei doi ar mai fi acolo, ceilalți aveau scuza umanităţii: doi oameni răniţi, găsiţi în faţa porţii, nu pot fi lăsaţi în drum.

— L-am pus pe Petre în curent cu toate, spuse Drummond, când se înapoiă. I-am spus unde ne ducem, şi totul despre Pendleton. I-am mai zis să-şi ţie gura, afară dacă nu mi se întâmplă ceva. Să plecăm acum, ca să găsim automobilul.

Standish se uită la ceas.

— Nouă. Dacă avem şanse, vom fi înapoi la unsprezece.

Noaptea era frumoasă.

Planul lor era simplu. Aveau intenţia să coboare din maşină la vreo două sau trei sute de metri de intrarea principală, iar şoferul lui Drummond, s'o ia în direcţia Fastingtonului. Se vor furişa până la zid, ferindu-se

să-i vadă cineva de pe drum. Vor escalada zidul, apoi toate vor urma la voia întâmplării.

Niciunul din ei, nu-şi făcea vreo iluzie asupra riscului ce-l încercau. Caracteristic era faptul că apropierea primejdiei îi făcea mai lucizi şi mai gata de luptă ca oricând. Se duceau în gura leului, şi dacă numai un singur lucru nu mergea bine, şansele lor de înapoiere erau foarte reduse.

— Cred că ne apropiăm – spuse Standish, – Avem în faţă zidul.

Drummond opri, şi trecu volanul şoferului.

— Ştii ce ai de făcut Merwyn – spuse el. Treci repede prim faţa porţii, apoi aşteaptă-ne! Se poate chiar să ne aştepţi o bucată bună de timp, – adăugă el, zâmbind.

Drumul era pustiu. Când farul din spate dispăru în depărtare, cei doi se apropiară de zid şi-l examinară. Era înalt de vreo trei metri, dar, din fericire, nu avea sârmă ghimpată deasupra. Într'o clipă Standish fu pe umerii lui Drummond, apoi pe creştetul zidului. Aruncă o privire repede împrejur: nu se vedea nimeni. Atunci, culcându-se, întinse mâinile lui Drummond, care se urcă lângă el.

În partea cealaltă erau câteva boschete. Săriră încet jos. Standish ducea carabina. Drummond avea revolverul la îndemână în buzunar; se îndreptară cu hotărîre în direcţia casei. Mărăcinişul nu era prea des, aşa că putură înainta. Luna strălucea palidă, printre nori.

Deodată se auzi un sunet care-i făcu să se oprească. Un lătrat prelung de câine, care se repetă de două ori. Venea din faţă şi dela oarecare distanţă.

— Asta-ne-ar strica tot planul, – spuse Standish. — Ce e de făcut?

Merseră înainte cu cea mai mare precauţiune, Drummond ţinea revolverul în mână. Mărăcinişul era mai rar, deşi, le împiedecă încă mersul. Şi atunci, câinele urlă din nou, dar de foarte aproape.

Se opriră şi, ascunşi după doi copaci mari, aşteptară ca animalele să se liniştească. Văzură ceva mişcându-se la douăzeci de metri înaintea lor. Un nor ascunsese luna și nu puteau distinge prea departe; simţiră însă că animalul venea spre dânşii.

Norul trecu şi lumina lunii se răspândi peste tot. Acum se putea vedea o mişcare în mărăcini.

— Dacă se repede la noi – şopti Drummond – trage întâi. Arma d-tale e fără sgomot.

Aşteptară; se părea că animalul se oprise şi el. Şi atunci, pe neaşteptate, apăru în lumină un câine enorm. Se uita la ei mişcând capul într'o parte şi alta. Era de talia unui măgăruş şi Standish aştepta cu arma la ochi rezemat bine de un copac. Animalul trebuia ucis dela prima lovitură. Altfel ar fi fost primejdios, Deodată auziră lângă ei o săritură grea.

— Acum! şopti Drummond şi se auzi un şuierat puternic.

Câinele se opri o dipă, apoi mai făcu câţiva paşi, Se opri din nou şi picioarele se împleticiră. Căzu în mijlocul luminişului şi-l văzură mişcându-se convulsiv; apoi se liniști.

— Mort! spuse Drummond. — Păcat, eră un câine frumos.

Se apropiară cu precauție.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să am un astfel de câine, regretă Standish. — Dar mă întreb din ce pricină se mişcau mărăcinii acolo? Câinele nu venea din partea aceea.

Se băgară în tufişuri şi Standish văzu cel dintâi. Pe jumătate ascuns, zăcea corpul unui om, cu gâtul îngrozitor sfâşiat.

— Doamne Dumnezeule, e Gulliver! strigă Drummond. — Bieţul om! Ce moarte!

Dar Standish cercetă cu băgare de seamă, cadavrul.

— N'am văzut nicio picătură de sânge pe botul câinelui.

Drummond îl fixă.

— Ai dreptate. Cum explici asta?

— Dadă rana ar fi fost făcută acum, ar mai curge sânge. Şi nici n'a fost omorît aici constată Standish. — Ar fi mai mult sânge pe jos. Omorul a fost săvârşit în altă parte şi corpul târât aici.

— Cainele a dat peste el.

O clipă sau două Standish se gândi încordat, apoi, aprinzându-şi lampa de buzunar, se aplecă din nou asupra corpului.

— Doamne! Ia te uită la ochiul lui! exclamă el, deodată.

— Aceiaşi rană ca şi Sanderson. Deci nu câinele i-a făcut rana asta îngrozitoare...

— Ce vrei să spui?

— Că nu câinele i-a sfâşiat beregata.

— De unde ştii?

— Pentrucă nimeni, afară de un nebun, nu i-ar fi tras în ochiu, după ce l-a ucis. Deci întâi a fost împuşcat.

— Bine – spuse Drummond – dar rana n'a putut-o face câinele, chiar după ce nenorocitul murise?

— Nu – spuse Standish – niciun câine nu se atinge de un mort.

— Sigur! Ai dreptate – strigă Drummond. — Nu m'am gândit la asta. Atungi, dacă nu câinele, cine i-a sfâşiat beregata?

— Asta e întrebarea! Cine?

— Destul de misterios – spuse Drummond, gânditor.

— Cum explici?

— Să presupunem că animalul nu l-ar fi găsit şi n'ar fi lătrat. Crezi că noi am fi dat peste el? Nu! Ar fi putut zace aici zile întregi, nedescoperit şi după acest timp ar fi fost de nerecunoscut. Şi dacă, după o bucată de vreme ar îi fost găsit din întâmplare, totul ar fi putut să fie pus în sarcina câinelui; cu alte cuvinte, un accident regretabil. Ce este?

Drummond îl apucase deodată de braţ.

— Am auzit paşi – şopti dânsul. — Repede, să plecăm de aici!

Dispăru ca o umbră şi Standish îl urmă; se furişară printre tufişuri cu îndemânare de pisici.

— A vedea şi a 'nu îi văzut, zise Drummond, când îl ajunse Standish. — Asta e deviza acum.

— Era pe-aici – se auzi o voce din direcţia de unde tocmai plecaseră.

— Unde dracu" o fi blestematul de câine? Aici, Brutus, Brutus! Doamne! Ia te uită!

Doi oameni ieşiră în luminiş şi dădură deodată de cadavrul câinelui. Se aplecară asupra lui.

— E mort! Împuşcat! exclamă unul.

— De cine? – strigă celălalt, înfricoşat. — Haide, aici nu e pentru noi. Repede!

Cel care vorbise la urmă reintră în umbra urmat de tovarăşul său. Când sgomotul paşilor se pierdu, Drummond râse.

— Au luat-o la sănătoasa – zise el.

— Perfect – spuse Standish – dar este un inconvenient. N'or să păstreze doar noutăţile numai pentru ei. Aşa că, dacă vrem să studiem casa mai de aproape, dragul meu, s'o luăm mai repede din loc.

— Bine spus, Horatio[4] – declamă Drummond.

Porniră repede în direcţia luată de cei doi servitori, nepăsători la faptul că puteau fi auziţi. În câteva minute, locuitorii casei tot vor afla că sunt musafiri în curte, aşa că de surpriză nu mai putea fi vorba. Ceea ce interesa pentru moment, era să nu fie văzuţi: de sigur, Standish nu era singurul care avea revolver.

După vreo două sute de metri, mărăcinişul încetă, aşa că drumul le fu uşurat. Peste câteva clipe văzură nişte lumini şi casa le apăru drept în faţă. Era o clădire mare. Două din încăperile de jos erau viu luminate şi prin uşa din faţă, larg deschisă, lumina se proiecta pe o limuzină gata de plecare.

Cei doi prieteni se trântiră la pământ. Un om în frac se ivi la una din ferestre şi se plecă în afară; scurt ţimp după aceea, apărură şi alţi doi. Vorbeau despre vreme, după toate aparențele, căci primul întinse mâna afară ca să vadă dacă nu plouă; apoi se retraseră cu toţii.

— Prea departe ca să le putem vedea mutrele, dracu' să-i ia! – spusă Standish. — Hei! Au trecut în hall.

---

[4] Hamlet

Şoferul coborâse şi ţinea deschisă uşa automobilului, în timp ce un lacheu ajuta pe cei doi din ei să-şi pună haina. Apoi cei trei necunoscuţi începură să converseze serios în cadrul uşii:

— Dacă ne-am mişca puţin mai la stânga, am putea zări pe cei doi cari pleacă – spuse Drummond.

Se târâră cu precauțiune dealungul tufişurilor până când ajunseră la câțiva metri de automobil. Sgomotul roţilor pe nisip le arătă că maşina pornise. Se plecară repede, când lumina farurilor din faţă trecu peste ei. Privirä cu atenţie încordată înăuntrul maşinii.

Din fericire, lumina interioară nu fusese stinsă, aşa că distinseră bine figurile celor doi ocupanţi. Cel mai aproape de ei avea o barbă mică ascuţită şi fuma o ţigară, tovarăşul său, un om lung, cu faţa pistruiată, ţinea între buze o țigară neaprinsă.

După o tăcere, Standish exclamă, uimit:

— Ce! Nu văd bine...

— Cine sunt? întrebă Drumond, curios.

— Cel mic, mai apropiat de noi, e Iulian Legrange, care ocupă o poziţie aproape unică în politica franceză. N'are portofoliu, dar influenţa lui e enormă. Celălalt e un milionar, Irlando-American, cu numele de Jim Daly.

— Dar ce dracu' fac doi oameni ca ăştia într'un astfel de loc?

— Nu ţi-aş putea spune, dragul meu. Cu toate că am impresia că misterul morţii lui Sanderson începe să se limpezească.

— Bine, dar e cu neputinţă să fie amestecaţi în asta!

— Nu direct, fireşte, cu toate că Jim Daly ar face-o dacă buzunarele i-ar profita; urăşte de moarte Anglia. Nu, ceea ce voiam să spun, e că începe să se distingă latura politică a afacerii.

— Să fie amestecat şi Francezul?

— Amândoi. Sunt din ce în ce mai nerăbdător să-l văd pe-al treilea, căci trebue să fie un individ interesant. De sigur, un om umblat, care poate să converseze cu unul din cei mai spirituali oameni din Europa. Şi în acelaşi timp, e în legătură cu asasinii. Nu regret expediţia noastră. Nici nu mă aşteptam la o întorsătură neprevăzută ca asta.

— Uită-te în casă! spuse Drummond, deodată. — Vezi pe cei doi prieteni ai noştri cari raportează, probabil, stăpânului, uciderea câinelui?

Cei doi servitori erau perfect vizibili, vorbeau agitat cu un al treilea om, căruia nu-i vedeau decât umbra. Efectul nu întârzia să se arate: storurile fură coborâte.

— Ei drăcie! zise Standish. — Trebue să-l vedem pe domnul acela, cu orice preţ.

— Şi o să-l vedem. Cel puţin eu.

— Ce tot îndrugi? spuse Standish.

— Prea multă lume te cunoaşte din vedere, în casa asta – răspunse Drummond. — Mai întâi cei cari te-au urmărit azi dimineață, fără mai vorbi de cei doi de după amiază, când eram, din fericire, deghizat, şi cari pot fi aici. Nimeni din ei nu mă cunoaşte.

— Şi ce vrei să faci?

— Lasă-mă să mă duc eu – spuse Drummond surâzând. — E rândul meu.

— E o nebunie, Drummond – căută Standish să-l împiedice.

— Deloc – răspunse căpitanul. — Dacă vizita celor două personagii de adineauri are vreo însemnătate, apoi trebue să fi pus la cale ceva important. Trebue să facem orice ca să-l putem recunoaşte şi pe al treilea, când îl vom mai vedea şi asta cât se poate de repede. Dumneata nu ne poţi fi de folos, aşa că o să lucrez eu. Stai cuminte până mă reîntorc!

Se îndreptă spre uşa principală și sună. Ştia că risca mult, dar glume de felul acestă nu-l speriau niciodată pe Hugh Drummon. I se părea absolut necesar ca unul din ei măcar să-l cunoască pe principalul lor adversar.

După un răstimp, în care i se păru că aude şoapte dincolo de uşă, i se deschise de către un lacheu în

livrea.

— Ce doreşte domnul? întrebă el, rece.

— Mi se pare că stăpânii tăi sunt acasă, spuse Drummond – şi aş vrea să văd o clipă pe proprietarul casei.

— La ora asta, domnule? făcu lacheul şi mai rece.

— Fireşte – răspunse Drummond. — Când am spus că vreau să-l văd acum, însemnează că vreau să-l văd chiar în minutul acestă. Nu ţi se pare clar?

— Stăpânul meu n'are obiceiul să primească persoane străine, fără ca să le fixeze dinainte o oră, domnule – răspunse lacheul.

— Şi nici eu n'am obiceiul să-mi risc viaţa şi să fiu sfâşiat de fiare sălbatice – spuse, scurt, Drummond. — Nici n'am obiceiul să stau la pragul uşilor şi să flecăresc cu servitorii. Aşa că, băiatule, mişcă-te, dacă nu vrei să capeţi una, ca să te ţii numai cu pâine şi lapte şase săptămâni. Spune stăpânului dumitale că d. Atkinson doreşte să-l vadă şi dacă nu-l primeşte, susnumitul Atkinson se va reîntoarce peste un ceas sau două cu mai mulţi jandarmi.

Câteva clipe, lacheul şovăi, dar când văzu expresia figurii lui Drummond, deschise uşa, spunând:

— Vă rog să aşteptaţi aici.

— Asta şi vreau – răspunse Drummond. — Pleacă!

Auzi deschizându-se şi închizându-se o uşă şi aruncă o privire împrejur. Dintr'o cameră alăturată se auziră voci; dar în afară de asta casa cra tăcută. Întreaga atmosferă era aceea a unei locuinţe engleze boiereşti, de ţară.

În sfârşit, uşa din faţa lui se deschise şi lacheul reapăru.

— Vreţi să veniţi pe aici, domnule? spuse el.

— Asta şi vreau, răspunse Drummond. — Pleacă!

— Vreţi să veniţi pe aici, domnule? spuse el. — D-l Demonico vă aşteaptă.

Camera în care intră era în contrast izbitor cu hallul. Un parfum copleşitor de flori de seră umplea odaia încălzită. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că o cameră în care locuieşte un bărbat, poate fi mobilată astfel. Brocate grele împodobeau pereţii. Vitrine de sticlă, conţinând bibelouri sau alte obiecte de artă umpleau colţurile. Pe o masă era un vas mare de cristal, plin cu parfum.

Lângă foc şedea un individ foarte bizar a cărui primă şi dominantă caracteristică, era o chelie extra-ordinară. Ochii îi erau ascunşi ochelari negri şi era proaspăt ras. Ceea ce mai atrase atenţia lui Drummond, fură mâinile personajului. Lungi, cu degete ca nişte ghiare, terminate cu unghii manicurate ca ale unei femei; pe degetul mijlociu al fiecărei mâini, strălucea un inel admirabil.

Câteva clipe, căpitanul se uită la el uluit. Lacheul se retrase şi dânsul rămase singur cu această apariţie de necrezut, Apoi îşi reveni în fire: Demonico vorbea.

— Nu pricep deloc această intrare violentă domnule... ah, domnule Atkinson – grăi ciudata gazdă. — Servitorul meu îmi comunică cum că l-ai forţat să te lase înăuntru, după ce ai pomenit mai întâi de poliţie. Te rog mă lămureşti cât mai repede: prezenţa dumitale aci îmi displace.

Vocea îi era blândă şi melodioasă, dar părea că ascunde o primejdie de moarte.

— Regret, domnule… domnule, că bătrânul lacheu a fost jignit de felul meu de a mă prezenta. Dar ştiţi că n'aş fi fost agil şi iute n'aş fi aici acum.

— Atunci aş fi mulţumit lui Dumnezeu să nu fi fost aşa agil, răspunse gazda, dulce.

— Asta nu-i frumos, suspină Drummond. — Mă aşteptam la o primire mai bună din partea dumitale. Mă voiu exprima scurt şi cuprinzător. Ţi s'a adus la cunoştiinţă c'am fost gonit dealungul grădinii dumitale de un animal ce părea mare cât un elefant.

— Pot să te întreb, ce căutai în grădina mea?

— De sigur, de sigur. Niciun secret nudue să întunece buna noastră prietenie. Veneam pe drum cu

automobilul, liber şi vesel, când după câteva pufăituri, blestematul de motor nu mai vru să meargă. Mă dau jos, crezând că e o pană. Dar n'avea nimic. Când mă uit la rezervor, ce să văd? Nicio picătură de benzină! Măgarul de şofer uitase să-l umple. Amintindu-mi de casa aceasta pe lângă care trecusem, mă hotării s'o iau pe jos, înapoi, şi să caut pe aici de nu găsesc ceva benzină, atâta cât s'ajung la destinaţie, la locuința unei mătuşe bătrâne, lângă Pullborough. Nu-mi pierdusem încă veselia trecând de poartă, când, spre marea mea groază, un animal uriaş care, după cum am spus, mi se părea de mărimea unui elefant, îmi tăiă drumul şi începu să mârâie. Dar nu-mi făcu impresia că mârâie prieteneşte, aşa că am lăsat cărarea şi am luat-o la sănătoasa, prin tufişuri. Poţi să mă crezi, de vrei, domnule... ah, domnule... în stârşit... animalul acesta stupid nu voia să înţeleagă fluierăturile mele şi nici gesturile mele paşnice: se da la mine cu o lipsă totală de bună creştere. Şi la urmă, fiindcă alerga mult mai repede ca mine şi era gata să mă sfâşie, îmi aminti că am un revolver în buzunar. L-am scos şi – ca să tai scurt povestea asta lungă – regret că trebue să-ţi spun că elefantul a decedat.

— Mare noroc pe dumneata! – murmură d. Demonico. — Pot să te întreb, dacă totdeauna porţi un revolver când faci vizită mătuşii din Pullborough?

— Totdeauna – spuse Drummond. — E foarte rea, mai ales dimineața. Deunăzi a rupt piciorul măcelarului.

— În numele Corului, scuteşte-mă de minciunile astea stupide – zise celălalt – şi încearcă să răspunzi la un singur lucru: Ce vrei, în definitiv, dela mine?

— Nici mie nu-mi plac minciunile – zise Drummond, – Dacă trimiți pe cineva în curte, vei vedea că dulăul de care vorbeam nu e o minciună. Dacă m'aş fi fost înarmat, m'ar fi omorât.

— O eventualitate ce mi-ar fi fost perfect egală – spuse Demonico, – N'ai răspuns totuși la întrebarea mea. Ce rost au toate minciunile astea? Nu vorbesc de moartea câinelui, despre care mi s'a raportat, ci de restul mascaradei, şi aprinse o ţigaretă dintr'o cutie de pe măsuţa de lângă fotoliul lui şi aruncă un nor de fum în aer.

— Vezi, domnule Atkinson – cortinuă el – povestea dumitale şchioapătă într'un punct esențial. Nimeni nu are voie să treacă poarta locuinţei mele, sub niciun pretext, înainte de a căpăta permisiunea mea prin telefon. Aşa că, probabil, ai escaladat zidul. Vei fi deci atât de bun să mă informezi, odată pentru totdeauna, cum ai îndrăsnit să sari în grădina mea la ora asta din noapte?

Drummond se ridică şi își aprinse şi el o ţigaretă.

— Mă tem că portarul dumitale a lipsit şi el odată – zise dânsul. — De ce-aş sărit peste zid? Dar cum câinele e mort, numai am nicio pretenţie. Ce-ţi cer e numai un litru de benzină.

Se opri brusc: de afară se auzise un strigăt de ajutor. Şi i se păru că fusese glasul lui Ronald Standish.

— Dragă Doamne, spuse încet omul de lângă cămin. Mai sunt şi alţii cari vizitează pe mătuşa lor din Pullborough?

Fără nicio vorbă, Drummond se îndreptă spre uşă; dacă Standish chemase, se impunea iuţeală în acţiune. Dar uşa era zăvorită.

Se uită la Demonico care sta nemișcat în fotoliul său şi văzu un surâs răutăcios fluturându-i în jurul buzelor.

— Vrei să sparg uşa? – întrebă el, calm.

— Dacă poţi, fă-o, prietene! Îmi pari să fii un om puternic. Dar mă tem că o să găseşti, ca şi alţii înaintea dumitale, că e mai uşor să intri în cuşcă decât să ieşi.

Drummond se repezi în uşă, dar își dete seamă cât era de temerară încercarea lui. Era o uşă special construită. Dacă ar fi împins zidul, a fi avut mai mult succes.

— Şi fereastra e bună – spuse el, trăgând perdelele.

În timpul acesta, omul din fotoliu râdea.

— Va să zică, aşa-i jocul? zise Drummond, când zări bara de fier care proteja fereastra. — Bine, şefule,

n'ai altă idee mai bună? O să stăm aici toată noaptea?

— Vom sta aici – zeflemisi celălalt – cât o să-mi placă mie.

— Şi ce se întâmplă dacă-ţi sucesc gâtul? întrebă Drummond.

— Vom sta aici – repetă Demonico, ca şi cum nu l-ar fi auzit – până când voiu afla cine eşti şi ce căutai noaptea în casa mea.

De lângă fotoliu se auzi un fluierat; Demonico ridică un tub acustic. Drummond îl supraveghea: faţa omului se schimbă şi Hugh îşi dădu seamă, instinctiv, că era în primejdie. Fără a spune un cuvânt, chelul puse la loc tubul şi apăsă pe un buton de pe braţul fotoliului; după o clipă se auzi un sgomot în zid. Se deschise o ferestruică de metal, prin care Drummond văzu o pereche de ochi cercetând încăperea. Omul din fotoliu dădu un ordin scurt într'o limbă pe care căpitanul n'o putu pricepe și pe care, după părerea lui, n'o mai auzise niciodată; ferestruica se închise din nou.

Drummond îşi dădu repede seamă de situaţie. Dacă, din întâmplare, îl prinseseră pe Standish, poziţia lor era, fără îndoială, serioasă. Până dimineaţă nu era nicio speranţă de ajutor din afară; erau puţine şanse ca Petre să sosească înainte. Până atunci, nu puteau conta pe ei-înşişi, Şi ce e mai prost e că erau despărţiţi. Dacă Standish fusese biruit, totul depindea numai de el.

Cel dintâi gând care-i veni automat în minte, era că se afla singur cu Demonico şi că avea un revolver în buzunar, Chiar fără armă, omul de pe fotoliu ar fi fost ca un copil în mâinile sale. Fu ispitit să-şi traducă intenţia în fapt. Instinctiv mâna-i se îndreptă spre buzunar şi Demonico isbucni în râs.

— Îmi pare rău, d-le Atkinson. N'aş face asta dacă aş fi în locul dumitale. De sigur, nu poţi să fi aşa de imbecil încât să-ţi închipui că am rămas singur atâta timp cu dumneata, fără ca să iau câteva măsuri elementare contra unui eventual atac. Ai fost supraveghiat de doi din oamenii mei, de când ai intrat în camera asta şi, dacă te uiţi cu băgare de seamă la pereţi, o să vezi unde sunt. Ferestruica ce s'a deschis mai înainte nu e singura, crede-mă.

Mâna lui Drummond căzu dealungul trupului; ştia, fără să mai aibă nevoie de verificare, că Demonico spunea adevărul.

— Asta începe să mă plictisească – zise el. — Care e numărul viitor al programului?

— În tot cazul, ceva ce nu te va plictisi, domnule Atkinson. Aş putea chiar jura că nu te va plictisi.

— Bine – spuse Drummond. — Am venit aici ca să cer benzină şi, pentrucă am fost destul de politicos să-ţi vorbesc de moartea câinelui dumitale, mă ţii prizonier aici.

— Prizonier e un cuvânt sever – observă celălalt, cu un surâs. — În orice caz, nu va fi pentru mult timp.

— Atunci, până când?

— Până când o să capeţi benzina şi o să-ţi isprăveşti plimbarea întreruptă, la bătrâna dumitale mătuşă. Vezi, domnule Atkinson, sunt un retras din lume şi trebue să iau măsuri împotriva acelora ce-mi turbură viaţa mea particulară.

Se ridică şi se îndreptă spre un birou din colţul camerei; încă odată Drummond duse instinctiv mâna spre buzunar. Apoi îşi stăpâni pornirea: la ce-ar folosi? Demonico minţea, era vădit, dar în starea actuală a lucrurilor, se afla într'o situaţie desavantajată. O privire în jurul camerei îi arătase una sau două ferestruici deschise, cu ţeava unui revolver aţintit asupra lui. Era prins fără nicio sansă descăpare.

Cel puţin de-ar afla ce i s'a întâmplat lui Standish. Asta îl mâhnea mai mult. Strigătul acela venise dela el? Îl prinseseră? Dacă da, atunci desigur c'a fost recunoscut, şi dacă Standish era identificat, Demonico ar fi înţeles, probabil, că Atkinson nu e altcineva decât Drummond.

Se auzi un şuierat, şi Demonico ridică din nou tubul acustic.

— Minunat – spuse el, mulţumit, ascultând comunicarea. Ei bine, demnule Atkinson— continuă el, după ce puse la loc tubul acustic – bidonul de benzină e gata. M'am bucurat mult de vizita dumitale, şi pot să te asigur că bietul Brutus nu are niciun tovarăş care să-ţi turbure întoarcerea. Aşa fiind, nu mai e necesar să fii înarmat. Pot, deci, să te rog să scoţi revolverul din buzunar şi să-l pui pe masă.

— Şi de ce-aş face-o? strigă Drummond. — E revolverul meu.

— La poartă, unul din servitori ţi-l va restitui, – spuse el.

— Şi dacă refuz?

— Atunci tot îţi va fi luat şi nu-l vei mai căpăta. Şi încă ceva: când îl scoţi din buzunar, ţine-l de ţeavă!

Câteva clipe Drummond şovăi. Căzuse în cursă, ce putea face!

— Sper că nu vei abuza de răbdarea mea domnule Atkinson? continuă Demonico. — Îţi dau zece secunde ca să faci precum ţi-am spus; după aceea, vei servi de ţintă oamenilor mei, cari aşteaptă numai porunca mea.

— E monstruos! strigă Drummond, cu o indignare bine jucată bine jucată. — Voiu reclama poliţiei!

Apoi aruncă revolverul pe masă.

— De sigur – spuse Demonico, încet. — Şi eu aş face la fel. Cu toate că ar fi destul de greu să explici de ce vroiai s'o împuşti pe mătuşa dumitale.

Se opri deodată şi ascultă; pe alee venea un automobile. Se opri la uşa din faţă, și în inima lui Drummond izbucni o speranţă sălbatecă la gândul că poate venise Petre. Demonico se încruntă; se întreba şi el cine putea fi vizitatorul. Şi când tubul acustic fluieră din nou, îl luă repede.

— Cine? La ora asta?

Apoi un surâs imperceptibil i se răspândi pe faţă.

— Spune-le să aştepte puţin.

Se întoarse spre Drummond, cu surâsul încă pe buze.

— Afaceri, domnule Atkinson. Fără îndoială că ai vrea să ai cât mai repede bidonul de benzină şi să-ţi continui călătoria. Noapte bună. N'o să mai ai nicio dificultate la uşă.

— Şi revolverul meu? întrebă Drummond.

— Îţi va fi înmânat la poartă, după cum ţi-am făgăduit. Noapte bună!

Se aşeză din nou în fotoliu şi Drummond ieşi. Uşa nu era zăvorită; intră în hall, care era gol. La uşa din faţă îl aştepta un servitor. Dar altceva îi atrase atenţia: cineva care întrebuința parfumuri, fusese pe aici – parfumul plutea în aer.

— Pe aici, vă rog, domnule – se auzi o voce şi când se întoarse, văzu pe lacheu lângă el. — Benzina e în garaj.

Ce să facă? Văzu buzunarul umflat al servitorului şi înţelese că acesta era înarmat. Trebuia, totuşi, cu orice preţ, să afle ce i se întâmplase lui Standish.

Cu o privire care cântărea fiecare detaliu examină încăperea în timp ce urma pe lacheu. Totul părea adormit. Totuşi, intuiţia sa, un fel de al şaselea simț, îi spunea că nu e adevărat. Ştia că e supravegheat de ochi ascunși; ştia că toată casa era plină de oameni. Rămasă însă, impasibil.

Se aflau acum într'un coridor lung, fără ferestre şi cu o uşă la capăt. Drummond avu impresia că se găseşte într’un gang subteran ce lega casa cu grădina. Poate, totuşi, se înşelase şi-l vor lăsa să plece? Lacheul deschise uşa şi intrară într'o încăpere luminată doar de razele ce se filtrau din coridorul pe unde trecuseră; dar era deajuns ca să vadă în faţa sa, o uşă a cărei înfăţişare i se părufamiliară. Lacheul o deschise şi pe asta. Aproape de prag era un bidon cu benzină.

— Am sosit, domnule – făcu servitorul, dându-se la o parte, şi Drummond, păşi înainte, luă bidonul.

Pe când se apleca, servitorul trânti uşa şi Hugh se găsi în întuneric.

O clipă îşi făcu imputări din pricina naivităţii sale; apoi, întinzând mâna, atinge un zid rece şi jilav. Îşi plimbă degetele pe el ca să găsească uşa, dar tot ce găsi, fu o crăpătură în zidul neted. Deodată îşi aduse aminte de lanterna sa.

O aprinse şi purtă mănunchiul de raze prin prejur. Cel dintâi lucru ce-l văzu fu o linie roşie, pe unul din ziduri, ceva mai sus de capul său. Încercă încă odată uşa, dar cum se şi aşteptase, fusese zăvorită de partea cealaltă. Nu era posibilă fuga. Se dădu înapoi cu un pas şi se împiedecă de bidonul de benzină; îl luă şi-l

puse lângă zid. Începusă se plimbe, căutând o soluţie. Când ridică ochii, văzu că încăperea n'avea acoperiş şi că, în realitate, era o curte împrejmuită cu ziduri. De ce-şi dăduseră osteneala să-l aducă acolo? Îi veni altă idee. Cercetă cu lanterna dacă mai era vreo ieşire. Nu mai era nici-una.

Deodată se opri şi stinse lampa. Cineva urca treptele de lemn ce duceau în galerie. Ascultă cu atenţie; erau mai multe persoane.

Se retrase în centrul curţii. Auzi sgomotul unui scaun mişcat şi şoaptele unei convorbiri.

Nu mai era nicio îndoială acum: curtea nu era o închisoare. Ceva avea să se întâmple, ceva la care cei trei spectatori veniseră să asiste.

În clipa aceea nările lui simţiră parfum ca şi în hall. În galerie era o femeie, femeia ce sosise cu automobilul. Corina Moxton şi cu Pendleton?

Rămase nehotărît: să-i cheme şi să-i întrebe ce înseamnă jocul acesta? Sau să aprindă lanterna şi să încerce să-i vadă?

Şi pe când se gândea la asta, curtea întreagă se umplu de o lumină orbitoare. Pe zidul din fund, fusese fixată o lampă puternică, cu arc; astfel că galeria devenise pentru dânsul invizibilă. Nu vedea nici urmă de cei trei spectatori, deşi îi ştia în dosul luminii. Vâna dela gât începu să-i bată şi simţi cum îi îngălbenesc obrajii. Rareori, Hugh Drummond fusese cuprins de o astfel de mânie. Pumnii i se încleştaseră; respiraţia se iuți. O să lase să facă cu el ce vor vrea, fără să reacționeze? Ce avea să se întâmple? Deodată văzu că uşa de sub lampa cu arc se deschise încet.

CAP. VI

ATENŢIA I SE ÎNCORDĂ. Dacă spectatorii vroiau să aibă vreo exibiţie pugilistică,vor avea una pe placul lor. Nu se da îndărăt, dimpotrivă. Şi nu va fi vina lui dacă rezultatul se va nimeri cu totul altul decâ acela pe care-l aşteptaseră. Uşa era încă deschisă, dar nu văzu pe nimeni. Atunci îşi dete seamă că poziţia lui strategică nu era bună. Într'o clipă, traversă curtea şi se postă lângă uşă. Vocea lui Demonico rosti, ironic :

— Ei bine, d-le Atkinson-Drummond, să vedem dacă-l preferi pe ăsta, câinelui.

Va să zică îl recunoscuseră; cel puţin punctul acesta era stabilit.

— Sunt sigur de asta, cap de porc chel răspuse tare Drummond, dându-se în acelaşi timp cu câţiva metri îndărăt.

Se auzi sunetul unui gong. În pragul uşii se desenă o umbră. O clipă, Drummond se uită prostit la adversarul său. Era un individ urât, cu trăsăturile cele mai josnice, cele mai uricioase ce se pot închipui; tip de apaş profesionist. Dar Drummond nu se uita la faţa lui, nici la trupul uriaş şi la umerii enormi; se uita la mâinile lui. Erau îmbrăcate în mânuşi de pânză gudronată, din care ieşeau vârfuri de metal în toate părţile. Vârfurile aveau câţiva centimetri lungime. După ce această mirare momentană trecu, Drummond se mişcă repede. Cea mai bună metodă, în asemenea cazuri, erau iuţeala şi surprinderea.

Nici mu putea să fie vorba să lupte deschis. Dintr'o singură lovitură ar fi fost culcat la pământ. Se mişcă necontenit şi metodic, rămânând în centrul curţii, în timp ce din galerie se auzeau observaţiile ironice ale lui Demonico. Era o adevărată luptă de gladiatori, cu o femeie spectatoare! Pe când cugeta la neverosimilitatea întâmplării, una din mânuşi îi trecu la un centimetru de cap.

Îşi reveni în fire când auzi râsul lui Demonico. Nu mergea. Ce era mai rău, era că îndemânarea adversa-rului, cu toată brutalitatealui, egala pe a sa. Cu defensiva nu putea s'o ducă până la infinit, căci potrivnicul lui putea oricând voia să se odihnească; n'avea decât să se rezeme de uşă şi să aştepte. Uşa! Era oare vreo şansă s'o deschidă şi s'o sbughească?

Punându-se într'o clipă într'o situaţie nefavorabilă, încercă să vadă dacă era zăvorâtă sau nu. Din nou mânuşa îi trecu pe lângă obraji, sgâriându-l şi făcând să-i curgă sânge. Asta îl înfurià, dar era frica rece concentrată a luptătorului înăscut. Nu făcu nimic pripit, deoarece nu vroia să se expună vreunei lovituri

fatale, dar îşi întocmi un plan. Trebuia să ia ofensiva.

Deodată, ochii îi căzură pe un obiect mic, negru, lângă zid; bidonul cu benzină. Uitase de el; i se păru că ar fi o armă bună. Risca mult, dar trebuia să încerce.

Treptat, treptat, începu să respire mai repede; văzu o licărire de triumf pe figura celuilalt.

— Eşti obosit? rânji colosul. — Vino aici, să-ţi dau eu o doctorie.

Nu răspunse; genunchii îi tremurat, dar fiecare pas îl apropia de uşă.

— O să încerce să fugă, – strigă Demonico, şi omul rânji sardonic.

Faţa lui Drummond nu arăta nimic. Tocmai asta voise să-i facă să creadă pe ceilalţi.

Măsură cu o privire poziția exactă: era chestie de o fracțiune de secundă. Acum sufa din greu şi mersu-i devenea şovăielnic.

În sfârşit, atinse locul unde voia să ajungă – la jumătate de drum între uşă şi bidonul de benzină, la vreun metru de zid. Se făcu că sare spre uşă, şi, în aceiaşi clipă, porni în cealaltă parte. Complect înşelat, şi crezând că a venit momentul să-l doboare, bruta sări. În timp ce se izbea de uşă Drummond şi apucase bidonul cu petrol. Se auzi un strigăt furios; bidonul vâjâi deasupra capului lui Drummond ca şi cum ar fi fost o pană, şi se abătu pe gâtul celuilalt. Fără niciun sgomot, omul căzu la pământ ca un câine şi nu mai mişcă.

Drummond îl apucă de picioare, şi-l zvârli în uşă: ceea ce voia, era să ajungă la Demonico. Dar acesta nu-l aşteptă. Pusese să închidă din nou uşa. Drummond înjură sălbatec, dar numai o clipă. Căci cu toată victoria lui, putea fi omorît oricând din galerie.

Apucându-l din nou de picioare pe cel ce zăcea în nesimţire, îl târî într'un colţ al curţii. Îi scoase mânuşile cu ţepi şi le zvârli departe. La nevoie, se va putea servi de el ca de un scut. Nu e vorbă, dacă vor încerca să se folosească de arme, apărarea aceasta nu-i va fi de niciun folos.

Ascută cu încordare. Nu putea crede că Demonico îl va lăsa în pace. Dar minutele treceau şi nimeni nu dădea vreun semn de viaţă. Apoi, auzi deodată, de afară, un strigăt depărtat. Îşi ciuli urechile, sgomotul creştea. Şi, spre marea lui mirare, recunoscu glasul lui Petre, strigând „Hugh” din toate puterile.

— Petre – răcni el – sunt în curtea dinăuntru.

— Sosesc acum. Unde-i uşa?

Glasul se apropiase şi Drummond scoase un suspin de uşurare; ultima jumătate de oră fusese extenuantă.

Singura cale e prin casă – strigă el, – afară dacă nu spargi fereastra din galerie.

— Bine – se auzi răspunsul. — Sunt la tine într'o clipă.

Drummond auzi mai multe voci; pe câteva le recunoscu: glasul lui Algy Longworth, Ted Jenningham, Toby Sinclair. Petre sosi cu toată echipa. Dar unde erau oamenii lui Demonico?

— Grăbiţi-vă! răcni el.

— Unde-i uşa? strigă Algy, făcându-și apariţia în galerie.

— Ţi-am spus că dă în curte – urlă Drummond. — Doamne, Algy, adăugă el când acesta intră repede în curte – niciodată n’am crezut c’o să-mi facă plăcere să te văd. Cine v'a dat ideia să veniţi?

— O să-ţi spună Petre, răspunse celălalt. Dar cine-i în colţul acela?

— Ia, un apaş – spuse Drummond. — Cred că nu mai are de trăit. Să plecăm mai repede.

Deschise uşa, şi se repezi pe scări în galerie, urmat de Longworth.

— Explicaţiile mai pot aştepta, băieţi – strigă el când ajunse sus. — Sunt grozav de mulţumit că vă văd! Veniţi după mine, să ne uităm puţin prin casa asta.

Ieşi prin uşa cea mare, urmat de ceilalţi. Şi cel dintâi lucru ce-i izbi, fu lipsa automobilului. Unde dispăruse Demonico?

Uşa din faţă era zăvorită; zvârli cu o cărămidă în geam, şi pătrunseră toţi înăuntru, în grup. Cea dintâi cameră în care intră Drummond era goală.

Darrell îşi reaminți:

—Trei din ei – doi bărbaţi şi o femeie – au plecat cu maşina tocmai când am sosit noi.

— Cerule! exclamă Drummond.

Era limpede că Demonico fugise. Dar unde erau toţi ceilalţi? Cercetară cameră după cameră: casa era goală. La urmă ţinură un consiliu de războiu în hall.

— Au şters-o cu toţii – spuse Drummond – întreaga bandă, iar principalii trei au fugit cu automobilul. Ceilalţi s'au împărţit, de sigur, prin parc. — Dumnezeule! strigă, deodată, unde e Standish? Uitai de el.

— Nu e în casă, spuse Darrell.

— Veniţi, băieţi, – zise Drummond – deşi am puţină nădejde. Dacă ar fi liber ar fi venit aici.

Se îndreptă spre locul unde se despărţise de Standish: nu mai era nimeni acolo, dar mărăcinii rupţi şi zdrobiţi, arătau că avusese loc o luptă disperată.

— N'o să-i fie moale lui Demonico în clipa când mi-o cădea în mâini – spuse Drummond. Tot ce putem spera e că amicul nostru n'a fost omorît încă. L-am auzit strigând odată, dar m'am putut să-i viu în ajutor, deoarece eram în casă.

Îi veni o idee subită:

— Ce fel era automobilul cu care au plecat?

— O marcă americană, spuse Jenningham.

— E vreo speranţă să-i ajungem? Se duce probabil la Londra.

— Mă îndoiesc – spuse Darrell – dar cu maşina ta putem încerca.

— E în drum, mai la vale – strigă Drummond, – Haidem!

Era însă prea târziu. Nu se zărea nici urmă de automobilul pe care-l căutau. Când se apropiară de Londra, Drummond încetini.

— Spune-mi Petre – zise el – cum ţi-a trecut prin gând să vii tu şi cu toţi băieţii, acolo?

— Vei vedea când vom ajunge acasă, dragul meu – răspunse Darrell – numai dacă o mai fi ea acolo.

Drummond exclamă:

— Ea! Mai e şi o femeie la mijloc?

— Şi, ce femeie! O las pe dânsa să-ţi povestească, dar să-ţi explic restul. O jumătate de ceas după ce am primit scrisoarea ta m'am trezit cu servitorul tău Denny, care-mi spuse că cineva te caută şi voia să-ţi vorbească urgent. Ştiind că nu erai vizibil, m'am gândit că cel mai bun lucru era să vorbesc eu cu acea persoană şi convingând-o că poate avea încredere în mine, mi-a comunicat o mulţime de lucruri pe care le voi afla dela dânsa. Era vorba, mai ales, de Corina Moxton, steaua de cinematograf.

— Zi-i înainte! spuse Drummond.

— Nu ştiam că o cunoşti – continuă Darell – după cum i-am spus şi fetei. O cheamă Frensham, – Daphne Frensham. Era foarte stăruitoare şi când a început să vorbească de Old Hall, am ascultat cu mai multă atenţie. Aşa că am luat băieţii şi am alergat.

— Foarte bine, Petre. Asta-i semn că o să se schimbe norocul. I-ai spus fetei că o să se schimbe norocul. I-ai spus fetei să mă aştepte acasă?

— Da!

Drummond deschise poarta casei sale şi spuse şoferului să ducă maşina la garaj.

După aceea scoase cheia, dar înainte de o întrebuința, servitorul lui deschise uşa.

— Totul e în regulă, Denny?

— Da, domnule. Doamna tânără s'a mai liniştit.

— Bine. În ce cameră ai dus-o?

— Un moment, domnule. Acum o jumătate de oră a chemat la telefon cineva care n'a vrut să-şi dea numele. M'a rugat să vă comunic numai atât: „Perfect, Cucu".

Drummond se uită o clipă înmărmurit la el, apoi faţa i se lumină.

— Ai auzit, Petre? strigă el, frecându-şi mâinile. — Trebuie să fie Standish! Nu poate fi altcineva. I-am spus înainte de a pleca la Old Hall că hotărâsem cu tine ca vorba asta „Cucu" să ne servească drept dovadă

că orice comunicare e adevărată; nimeni altul n’o cunoaşte. A mai spus ceva, Denny?

— Nu, domnule – răspunse servitorul. — Domnul a întrebat cine sunt, m'a însărcinat să vă transmit acel mesaj şi a închis teletonul.

— Minunat! exclamă Drummond. — Nu ne vor mai scăpa din mână. O să-i învăţăm minte, n'o să ne uite toată viaţa lor. Dar unde e doamna?

— În birou, domnule. I-am servit câteva sandwişuri.

Drummond deschise uşa. Aşezată într'un fotoliu, lângă foc, aproape adormită, sta o fată foarte frumuşică. Obrajii îi erau aprinşi şi bucle negre încadrau o faţă mică, dar perfectă. Îşi scosese pălăria, ce zăcea pe duşumea. Sgomotul o trezi şi când văzu un străin, o clipă îi apăru spaima în ochi; când îl zări şi pe Darrell, se linişti şi se ridică în picioare cu o scurtă exclamaţie de jenă.

— Aşa's eu totdeauna – strigă, dezolat, Drummond. — Am făcut sgomot și te-am trezit.

— Nu trebuia să adorm – spuse ea. — Nu e aşa, domnule Darreli?

— Iată pe căpitanul Drummond – spuse Darrell, surâzând. — Hugh, domnişoara Frensham.

— O, îmi pare foarte bine! Când Darrell mi-a spus că ai plecat la Old Hall, m’am temut că va fi prea târziu.

O clipă sau două, Drummond o privi pătrunzător. Foarte probabil, dacă aparenţele înseamnă ceva, fata ora sinceră. Dar Hugh era un soldat prea bătrân, ca să se ia după aparenţe.

— Din puţinul pe care mi l-a spus amicul meu Darrell, Miss Frensham – zise el, calm — am aflat că dumneata cunoşti pe Corina Moxton.

— Spune-i totul, tocmai cum mi-ai spus şi mie! – sugeră Darrell.

— Totul e atât de confuz şi de întunecat căpitane Drummond! exclamă ea. — Nici nu știu de unde să încep. Câte odată mi se pare că toate astea sunt un coşmar teribil. Vezi, când Miss Morton a anunțat în ziare că are nevoie de o secretară, am solicitat postul și spre marea mea surprindere, l-am căpătat. M’am bucurat mult; o admirasem în filme şi m’am gândit că o s'o duc bine. Salariul era foarte bun şi pica la timp. Chiar mă întrebam dacă prin influenţa ei, n'aş putea căpăta un rol mic în filme.

— Nu te grăbi, Miss Frensham – spuse Drummond, blând. — Avem destul timp: noaptea nu e pe isprăvite.

— E ora patru – spuse ea, cu un râs şăgalnic. — Cea dintâi lovitură am primit-o când d-ra Samuelson – predecesoarea mea – s’a întors într’o zi. Uitase ceva când își făcuse bagajul și se întoarse să-l ia. D-ra Moxton era plecată şi am putut vorbi puțin cu d-ra Samuelson. Mi s'a părut că mă privea ciudat şi, în cele din urmă, am întrebat-o ce s'a întâmplat.

— O să vezi şi dumneata curând – spuse ca. — Sunt surprinsă că n’ai văzut încă.

— Ce vrei să spui? strigai, plină de mirare.

— Ce crezi de fosta mea şi de actuala dumitale patroană?

— Sunt numai de puţine zile – îi reamintii – şi nu ştiu încă nimic. Îmi pare foarte cumsecade.

— Cumsecade! exclamă d-ra Samuelson.— Cumsecade! Draga mea, în tot iadul nu este cineva mai rău şi mai negru decât sgripţoroaica asta.

N'am crezut-o. După cum ştii, Căpitane Drummond, slujbe nu sunt uşor de găsit azi, şi credeam că mă invidia pentrucă o luasem pe a ei. Dar peste câteva zile am avut motive să-mi schimb părerea. Şedeam şi lucram ceva, când auzii un schelălăit de durere din camera de alături, urmat de gemete prelungi. În casă erau doi câini: unul, un pekinez; celălalt; îngrozitor de urât de nu ştiu ce rasă, Am alergat să văd ce s'a întâmplat. Găsii pe Miss Moxton şezând pe un scaun la fereastră, cu pekinezul în braţe. Soarele lumina odaia, şi de sub pat se auzi un schelălăit.

— Mi s'a părut că am auzit pe unul câini urlând – spusei eu şi mă uitam la faţa ei. — Căpitane Drummond, cred că e imposibil să-ţi descriu ce expresia avea. Ceva atât de diabolic, atât de oribil, că am țipat. Era un amestec de bucurie satisfăcută și de cruzime răzbunătoare: înspăimântătoare, teribilă, răul

personificat. Dar când îmi vorbi faţa-i îşi reluase masca obişnuită şi glasul era perfect normal.

— Bietul Toto! Nu ştiu cum s'a întâmplat de l-am ars cu asta.

Și văzui că ţinea în mână o lupă enormă.

Scosei pe bietul animal de sub pat – pe cap avea o arsură.

— O să-i pun puţin unt, spusei, şi dusei câinele din cameră.

Se poale ca asta să ţi se pară foarte banal dumitale, dar pe mine m'a impresionat adânc. Sunt sigură că nu fusese o simplă întâmplare. Ştii ce greu e să potriveşti focarul lentilei şi chiar când e pus la punct, mai trec câteva clipe până când hârtia ia foc. Şi arsura căţeluşului era adâncă. Sunt convinsă că ţinuse întrun fel căţeluşul, şi-l arsese cu bună ştiinţă, ca să-şi satisfacă o anumită pornire bestială. Sunt convinsă că are în ea înclinări anormale, morbide, care nu pot fi mulţumite decât prin gesturi de cruzime faţă de cineva.

— Asta s'a întâmplat acum o lună de zile – urmă ea. — Am căutat să-mi şterg din minte întâmplarea şi să mă conving că mă înşelasem. Eram aproape să reuşesc, când s'a produs alt incident. Eram în cameră, într'o dimineaţă, înainte de plecarea ei; îşi revedea scrisorile. Deodată am auzit un sgomot în stradă şi m'am uitat pe fereastră. Se întâmplase un accident: un om ce lucra la o casă învecinată, lunecase şi căzuse pe trotuar. Bietul om gemea, sdrobit; sângele se împrăştiase peste tot. Era o privelişte oribilă şi, instinctiv, strigai:

— Nu te uita! Nu te uita.

Într’o clipă ieşi din pat şi se repezi la fereastră. Şi rămase acolo, privind cu lăcomie spectacolul, până când a venit o ambulanţă care l-a ridicat pe nenorocitul lucrător. Şi nu era numai o curiozitate morbidă. Era ceva mai grav: se vedea că-i face plăcere: îi satisfăcea o, lature josnică a caracterului. Poţi crede, căpitane, că există astfel de oameni?

— Foarte uşor – spuse Drumond.

— Vezi – ceea ce încerc, e să-ţi arăt pe Corina Moxton aşa cum e în realitate şi nu cum o cunoaşte publicul. Altfel ai crede că sunt nebună când vei auzi ce s’a mai întâmplat.

— Povesteşte totul fără nicio grijă – spuse Drummond, cu convingere. — Nici nu poate fi vorba de vreo astfel de bănuială din partea mea.

— Ai întâlnit-o ieri după amiază, e adevărat?

Nu era o întrebare, era o constatare. Drummond aprobă.

— Da, am întâlnit-o.

— Şi Sir Richard Pendleton era cu ea.

— Era, spuse Drummond.

— Ai fost amestecat în afacerea Sanderson.

— Ca simplu spectator, poţi fi sigură de asta.

Glasul era ironic, dar ochii i se fixaseră ca nişte ace pe figura fetei.

— Aseară – urmă ca – s'a întors cu Sir Richard, după sindrofia unde v’aţi întâlnit. Lângă biroul ei este o cameră unde căzusem de somn, aşteptând-o. Mă tem că mi-a devenit un obiceiu, adăugă ea, cu un surâs. N'am auzit când s'au înapoiat şi cele dintâi cuvinte ce-mi loviră urechile m'au zăpăcit atât de mult, încât picioarele îmi înţepeniră. Vorbea Corina Moxton.

— Mă plictiseşti, Richard – spunea. — E prima dată că: văd ucigându-se un om şi n’aş fi vrut să lipsesc dela spectacolul acesta, pentru nimic în lume, Dar s'a isprăvi. Acum trebue să-i vie rândul namilei de Drummond. Grozav aş vrea să văd experimentându-se invenţia cea nouă şi asupra lui.

— N'am ce spune, bună inimă; de pus la rană, nu altceva! rânji Drummond. — Şi cea răspuns Richard al nostru?

— O să am grijă şi de asta – spuse el – dar, pentru numele lui Dumnezeu, Corina fii cu grijă! Sanderson trebuia să moară, dar nu uita că e mai greu să omori pe cineva în realitate, decât în film. Moartea lui o să stârnească o adevărată vijelie.

— Isprăveşte odată! strigă ea, mânioasă. — Casa a ars; n'a mai rămas nicio urmă, nicio dovadă. Nu,

Richard, acum trebue să vie rândul lui Drummond. Nu mă interesează celelalte combinaţii ale tale, dar lunganul acela mi-e antipatic. Trebue pus la pământ şi voiu asista la execuţie.

— N'o să fie atât de uşor, te pot asigura de asta – răspunse Pcudieton. — I-am pipăit ieri muşchii. Nu e atât de primejdios ca Standish, dar amândoi trebue să dispară. Şi dacă ţii la asta, să mergem la noapte la Old House şi să aranjăm lucrurile. Vom face tot posibilul să ţi-l dăm în mână, ca să faci ce vrei cu el.

— Bine – spuse ea: – Acum pleacă şi revino mai târziu. O să aranjăm totul atunci.

Dânsul plecă, iar eu rămăsei pierdută îngânduri. Eram complect năucită.

Un lucru era limpede: mi-aş fi semnat propria mea condamnare la moarte, dacă vreunul din ei, ar fi bănuit măcar că auzisem conversaţia lor. Aşteptai până când intră în baie; ieşii apoi în coridor şi am bătut la uşă ca şi cum aş fi sosit atunci. M'a strigat şi am răspuns. Totul se aranjase. Ce-mi rămânea de făcut? Asta era întrebarea.

Primul meu gând a fost să anunţ poliţia, dar renunţai. Şi atunci mi-a venit ideia să viu să te văd, Căpitane Drummond. Numele d-tale figura în ziare şi ţi-am aflat adresa din cartea de telefon. Trebuia însă să aştept plecarea Corinei Moxton.

Sir Richard se întoarse peste un ceas ca s'o ia la masă si, după vorbele ei, am înteles că se duc în Sussex. Aşa că imediat ce-a plecat, am alergat aici, fără să-mi închipui că nu te voiu găsi acasă. Servitorul d-tale a avut buna idee de a chema la telefon pe d-l Dareell.

— Cu cinci minute mai înainte, primisem mesajul mesajul tău, Hugh, spuse Darrell. — Şi după ce am ascultat-o pe d-ra Frensham, am strâns băieţii şi-am plecat spre Old House.

— Pentru care lucru vă mulțumesc din inimă la toţi – spuse Drummond. — D-ră Frensham, nu știu cum să-ţi arăt recunoştiinţa mea. Pot să spun că mi-ai scăpat viaţă. Nu e nicio exagerare.

— Dar ce ai de gând să faci, Căpitane Drummond? strigă ea. — Am impresia că nu pari atât de surprins pe cât mă aşteptam.

— Pentrucă nu mi-ai spus, mai nimic nou. Ceea ce mi-ai povestit de caracterul frumoasei Corina, e foarte interesant. Explică o mulțime de lucruri, Astfel, mi-ai confit bănuiala că ei au fost în noaptea asta la Old House şi că nu le trecea prin gând, când au plecat, că mă vor găsi acolo. De asemenea bănuiam că frumoasa artistă se afla de faţă în cameră, când i-au făcut felul bietului Sanderson.

— Dar ce ai de gând să faci? strigă ea. — Nu poţi lăsa fiara liberă.

— Nu va fi liberă – o asigură Drummond. — Duduia Corina o să aibă multe surprise. N'o să-i fie moale! Dar realitatea e mult mai complicate decât îţi închipui, Miss Frensham şi nu ar folosi la nimic, dacă am pripi lucrurile. Spune-mi, te rog, în timpul cât si umblat cu patroana dumitale ai cunoscut u oarecare Demonico, chel ca o bilă de biliard?

— Nu – răspunse fata, cu siguranţă.

— Fiindcă e tipul care până acum a condus totul din Old House şi care, dacă nu mă înşel, ţine toate ițele bandei. N'ai auzit nici-odată vorbindu-se de el?

— Nu – răspunse fata. — Conversaţia pe care am auzit-o din întâmplare, aseară, e singura în acest fel ce-am surprins-o.

— Având în vedere cele spuse de d-ra Frensham, mi se pare cu totul sigur, că înscenarea din curtea interioară fusese pregătită pentru desfătarea frumoasei Corina. Celelalte mârşăvii, însă, nu de dragul ei au fost săvârşite, căci, după cum a spus-o ea, n'o interesează. Toată organizaţia esta complexă şi desăvârşită, care a omorît pe Sandorson, a dat foc casei lui și al cărei cartier general este, sau cel puţin era la Old House, nu a fost înjghebată numai pentru ca d-ra Corina să mă vadă murind. Trebue să ne dăm bine seamă ce avem de făcut. Algy, băiatule, ia foaie de hârtie şi pregăteşte-te să iei note.

Acum – urmă el – să însemnăm punctele în favoarea noastră. *Primo*: Standish a scăpat: comunicarea către Denny probabil sta înseamnă. Nu ştiu unde se află, dar nici duşmanii nu ştiu. *Secundo*: micile secrete ale frumoasei Corina ne sunt cunoscute. Înrebare: dânşii bănuiesc lucrul acesta? Înclin să cred că nu, chiar

după episodul din curte. Niciunul din ei n'a scos o vorbă – afară de Demonico. Erau ascunşi în umbră, astfel că nici n'am văzut altceva decât că una din persoane era o femeie.

Se opri, isbit de un gând nou.

— Dar apropo, d-ră Frensham, n'o să miroase ceva Corina, când va vedea că nu eşti acasă?

— O nu – răspunse repede fata. — Nu dorm acolo.

— Atunci e bine – zise Drummond. — Foarte bine. Punctul doi, deci: fără ca ei să bănuiască, cunoaştem amestecul Corinei şi al lui Sir Pendleton. Punctul trei: doi celebri financiari, Julien Legrange, un Francez şi Jim Daly, un Irlando-American, sunt amestecaţi în afacere; cel de-al doilea e cunoscut prin duşmănia sa faţă de Anglia. Mai sunt şi alte puncte în favoarea noastră.

— Încă unul, dragul meu – spuse Darell. — Isprava de altă noapte a scos pentru totdeauna afară din joc Old House-ul. Nu vor mai putea face nimic acolo.

Drummond încuviinţă.

— Aşa e, Petre, cu toate că, sincer vorbind, nu ştiu dacă asta este în favoarea noastră, sau nu. Sunt avantagii mari când cunoşti locul unde poţi pune mâna pe vulpe. Deci, mai degrabă să punem acest fapt între acelea neuter. Acum punctele contrarii nouă. Primul: au la dispoziţia lor o armă necunoscută, de natura că reia nu avem în acest moment absolut nicio idee, afară doar că are forma unui revolver. Doi: au bani, cu prososinţă chiar, şi o organizaţie vastă şi bine disciplinată. Trei: ordinele sunt trimise acestei organizaţii prin mijlocirea unui cifru, la mica publicitate a ziarelor şi nu cunoaştem cheia cifrului.

— Cifrul întrerupse Daphne Frensham. — La mica publicitate? Aşteaptă o clipă, căpitane Drummond. Acum o săptămână, Pendleton se afla la Corina, şi avea Times pe genunchi. Pe când citea, scria pe o bucată de hârtie şi credeam că desleagă cuvinte încrucişate sau aşa ceva. Am observat cum se încrunta, ca şi cum nu găsea ce trebue; apoi spuse, deodată: „— Drace! Credeam că e pe Marţi!" – rupse hârtia, şi începu să citească înseninat mai departe. Pare ridicol când povestesc, ştiu, dar acum, când ai vorbit de cifrul acesta, sunt sigură că descifra un mesaj.

— Nimic nu e ridicol în afacerea asta, crede-mă, Miss Fronsham! spuse, liniştit, Drummond. — Petre, mă întreb dacă am avansat cu vreun pas. Mă întreb dacă nu ăsta e motivul pentru care nu am putut citi mesajul din ziarul de ieri.

— Nu te pricep bine, Hugh.

— A spus: „Drace! Credeam că e pe Marţi". Din cele ce ne relatează d-ra Frensham, reiese că Pendleton era încruntat atât timp cât socotise că e pe Marţi, dar imediat ce şi-a dat seama că a greşit, s'a luminat din nou. Aşa că mă întreb dacă nu au un cifru diferit pentru fiecare zi.

— Asta-i foarte posibil şi chiar probabil, spuse Darrell, deşi nu văd la ce ne-ar putea ajuta această constatare. Mesagiile sunt atât de scurte, că dacă cineva nu are cheia, e aproape imposibil să le rezolve. Şi, în cazul că ai dreptate, ne-ar trebui şapte chei diferite.

— Totuşi, e un punct de reţinut. Standish poate o să scoată ceva din asta. Dacă le-am putea citi ordinele, s'au ars! Totuşi, nu trebuie să ne bizuim pe asta. Ei bine, copii, mai este ceva de adăugat?

— Numai un lucru, – spuse fata – dar de mică importanţă. Ce motiv să-i dau ca s'o părăsesc?

— Dar, îngeraşule, – strigă Drummond repede – nu o vei părăsi. Ar fi fatal. Acolo unde te afli ne poţi fi nepreţuită; pur şi siplu nepreţuită! Chiar în mijlocul taberei inamicului! Nu trebue să pleci, în niciun caz.

— Dar, căpitane Drummond, e o asasină!

Drummond ridică în sus mâna-i mare.

— Ştiu, ştiu – spuse el, – Cu toate astea trebue să suferi pentru cauza bună. Nu e plăcut să iei bani dela cineva şi să-l spionezi în acelaşi timp, dar când acel cineva e o femeie cum e Corina Moxton, lucrurile îşi schimbă înfăţişarea. Fireşte, nu te-aş povăţui astă dacă m'aş gândi că ar fi cea mai mică primejdie pentru dumneata, dar după câte văd, nu poate să aibă nici cel mai vag motiv de bănuială împotriva dumitale. Şi dacă urmezi să te porţi ca până acum, primejdia nu va exista niciodată.

— Bine – spuse fata, stând încă la îndoială. — Vorbind mai precis, ce-mi ceri să fac?

— Să ţii ochii bine deschişi răspunse Drummond — şi în special asupra lui Pendleton. După cum vezi, joacă un rol dublu. Se afişează cu Corina şi e unul din şefii principali ai bandei. Ne-ar fi poate folositor să-i cunoaştem la timp intenţiile. Vezi, de asemenea dacă poţi descoperi ceva despre acel Demonico. Nu pot să-ţi spun altceva decât că e complect chel şi că are nişte mâini cu degete ca ghiarele şi cu unghiile manicurate. Astă noapte purta ochelari cu sticlă mată, dar se poate perfect să fi fost o deghizare. Dacă Petre are dreptate, şi dânșii n'or să se mai folosească de Old House, îşi vor stabili, probabil, cartierul general la Londra. Şi, fireşte, ar şi de un interes imens, să le cunoaştem văgăuna.

Daphne Frensham se ridică.

— Foarte bine, Căpitane Drummond – spuse ea. — Aşa o să fie. Dar dacă trebue să mă prezint mâine la serviciu la o oră precisă, e timpul să plec, sau nu voiu mai avea când să dorm.

— Ascultă, Miss Frensham, – spuse Drummont – nu te superi dacă-ţi fac o propunere? Nu-i nevoie să mă duc la fereastră ca să verific, sunt sigur că dacă m'aş duce uita l-aş vedea pe acelaşi individ care pândea când am sosit acasă. Denny poate foarte uşor să deştepte pe nevastă-sa, care o să-ţi pregătească o cameră aici. Apoi, mâine dimineaţă o să te scot din casă prin dos, printr'o ieşire pe care nu ar putea-o descoperi nici cel mai dibaciu spion. După cum vezi, n'aş vrea să rişti să fii urmărită acasă la dumneata, şi de acolo la locuinţa Corinei Moxton. Dacă se întâmplă asta, toate planurile noastre au căzut în baltă.

— Dar n'o să fie prea mare deranjul? întrebă fata.

— Doamne, nu! Denny e obişnuit cu întâmplări de astea.

Sună şi, după câteva clipe, servotorul apăru.

— Totul s'a aranjat, Miss Frensham – spuse el, după ce dădu instrucţiunile necesare. — Nevasta lui Denny o să-ţi dea tot ce-ţi trebuie. Noapte bună, şi spune-i la ce oră vrei să te trezească.

— Bună fată – continuă el, după ce închise. — N'aveţi ce spune, băieţi, am intrat într'o horă cum rar se vede. N'aş vrea să exagerez, dar e un caz cum n'am mai avut în viaţa noastră. Cât despre Corina Moxton, e un fenomen din acelea pe care le găseşti în anumite tratate de medicină. Absolut anormală. Obsesia ei e să vadă spectacole îngrozitoare.

— Ceea ce mă miră e că ceilalți se pretează la asta, spuse Darrell. Îi interesa să te vadă mort, Hugh. De ce-au riscat atâta?

— Aşa hotărâse cucoana. Voia să-şi aibă spectacolul – spuse Drummond. — În afară de asta, socoteau probabil că n'am nicio şansă de izbândă, şi, ca să fiu sincer, dacă nu era pe acolo bidonul acela de benzină, nu scăpam. Mai târziu sau mai devreme, trebuia să ajungem, corp la corp, şi atunci bruta m'ar fi doborât. Şi chiar după ce l-am învins, dacă tu şi Algy şi ceilalţi n'aţi fi sosit atât de providenţial, aş fi fost curăţat.

— Trebuie să ne grăbim, dragul meu, după cele ce ne povestise Miss Frensham – spuse Darrell. — E timpul s'o şterg. Dar spune-mi Hugh, ai de gând să pui în curent poliția cu toate astea?

— Da. Mai ales despre Demonico. Dar nu voiu pomeni de Pendleton şi Corina. Noapte bună băieţi, şi mii de mulţumiri!

Era o particularitate a lui Drummond că avea puţină nevoie de somn. În acest moment era mai treaz ca totdeauna. Aşa că se aruncă într'un fotoliu comod, îşi aprinse o ţigaretă, şi luă notele aşternute de Petre. Reprezentau situaţia aşa cum o vedea el, dar intenționat omisese un amănunt. Situaţia lui în toată această afacere.

În cursul vieţii sale făcuse multe greşeli, dar niciodată aceea de a-şi subestima adversarii. De astă dată Drummond nu-şi făcea iluzii. Oricare ar fi fost poziţia lui faţă de a lui Standish, în momentul conversaţiei auzită de Daphne Frensham, întâmplările din noaptea aceasta modificaseră profund situaţia. Hugh era acum mai mult decât o ameninţare pentru adversari, din cauză că-l văzuse pe Demonico pe care Standish nu-l cunoştea. Acesta din urmă, în răstimp dispăruse şi era la adăpost de duşmanii lor, pe când el, Drummond, se reîntorsese la Londra în plină primejdie.

Surâse puţin şi aprinse o altă ţigaretă: asta-i reamintea de întâmplări din trecut. Dar zâmbetul îi dispăru: era o deosebire mare pe care o uitase. Dacă Standish avea dreptate, în cazul de faţă intervenea un element nou: o ameninţare contra siguranţei ţării.

Ceea ce-l încurca, era că se mişca în întuneric: nu ştia din ce direcţie va veni primejdia. Nu dela Demonico în persoană, nici dela Pendleton: pentru asta va fi delegat membru secundar al bandei, Și acest membru avea avantajul că-l cunoştea, pe când Drummond nu putea spune același lucru de adversarul său. Putea să rişte să fie ucis înainte de a-şi face declaraţiile la Scotland Yard. Ce-ar fi să le telefoneze acum şi să le ceară să trimită un agent? Dacă va spune că e în legătură cu afacerea Sanderson, nu vor şovăi. Pusese mâna pe receptor, când un sgomot neaşteptat, din spate, îl făcu să se întoarcă brusc.

Între perdele sta un om. Era înalt şi îngrijit îmbrăcat, în aparenţă neînarmat, căci ţinea amândouă mâinile în buzunarele pantalori.

— Bună seara, căpitane Drummond, spuse el. — Pot avea o conversație scurtă cu d-ta?

— Cum dracu ai intrat aici? îl întrebă Drummond, privindu-l în ochi.

— Prin fereastra deschisă – răspunse celălalt, cu un zâmbet şters. — Am crezut că va atrage mai puţin atenţia, decât dacă aş deranja întreaga casă.

— Pari un om foarte modern, şi cu idei cu totul noui, spuse Drummond. Despre ce ai de gând să-mi vorbeşti ?

— Fireşte, despre afacerea Sanderson. Nu te superi dacă iau loc?

Drummond îi arătă un scaun.

— Dacă ai ceva într'adevăr interesant să-mi spui – zise el, tăios – sunt gata să te ascult.

— Sunt sigur că o să găseşti foarte interesant cele ce-ţi voiu comunica, – zise – străinul. — Am venit să-ţi destăinuiesc numele omului care l-a omorît pe Sanderson.

CAP. VII.

DRUMMOND SE UITA LA EL cu o curiozitate intensă. Tipul părea să fie un gentleman: se simțea ca la el acasă.

— Fără îndoială, asta nu poate fi decât interesant – recunoscu Drummond. — Dar pot să te întreb mai întâi, de ce mie mi se face onoarea asta şi nu Poliţiei, şi în al doilea rând, de ce ai ales ora asta nepotrivită?

— De sigur – spuse celălalt. — Motivul pentru care nu m'am dus la poliție, e foarte simplu. Poliţia habar n'are că sunt acum în Anglia, şi ca să fiu complect sincer, prefer ca această ignoranță să dăinuiască. Am venit la dumneata pentrucă numele dumitale e în toate ziarele, şi pentrucă este un singur Căpitan Drummond în cartea de telefon, pe când Standish sunt mai mulţi. În sfârşit, ora neobişnuită, se datoreşte unor cauze care mă depăşesc. Nu puteam veni mai înainte, şi ar fi fost primejdios pentru dumneata dacă mai amânam vizita.

— Primejdios pentru mine? întrebă Drummond. — Şi de ce?

— Pentrucă, un şoarece înconjurat de pisici este în mai mică primejdie decât dumneata. De fapt, mai mult ca să te conving de asta, decât ca să-ţi spun celălalt lucru, am venit să-ţi vorbesc.

— De unde grija asta pentru mine?

— Pentrucă s'au săvârşit şi aşa prea multe asasinate – răspunse celălalt. — Sunt şi eu vârât în afacerea asta, pentru motive pe care nu e nevoie să le expun, dar asasinatul nu mi-a plăcut niciodată. Şi dumneata eşti următorul pe listă, după isprava de astănoapte din Sussex.

— Mărturisesc – murmură Drummond, – socoteala asta mi-o făcusem şi cu, Dar înainte de a merge mai departe, spune-mi ce scop are toată afacerea asta?

— Bine, – zise străinul – dar o să fiu cât mai scurt posibil. Vreau să plec de înainte de a se lumina de ziuă. Mai întâi, ştii, de sigur, că membrii bandei comunică printr'un cifru secret?

— Da, – răspunse Drummond. — Cunoşti cheia?

— Bine înţeles – spuse celălalt, ridicându-se şi ducându-se la birou. — Iau o bucată de hârtie şi te pun imediat în curent. Vino aici, Căpitane Drummond şi vei vedea. E simplu, dar trebue să-l cunoşti.

Scoase um toc-rezervor din buzunar.

— Asta-i „Viaţa Sportivă“? Bine, mulţumesc.

Desfăcu ziarul pe birou.

— Ia un toc sau un creion – continuă el – numai creionul să fie bine ascuţit. Cel dintâi lucru ce-l ai de făcut e să te uiţi aici, şi să priveşti bine coloana din stânga din pagina patra. Întrebuinţează tocul meu... ia-l şi uită-te bine la el! Las' că-l ţiu eu în locul dumitale...

Atunci se întâmplă un lucru extraordinar care-l făcu pe Drummond să holbeze ochii. Tocmai se aplecase cu privirea ţintă la toc, când acesta dispăru, iar vizitatorul său, înjurând groaznic, se rostogoli pe jos, agitând mâna dreaptă din care curgea sângele în abundenţă.

— Ce s'a întâmplat? strigă Drummon. — Ce ai la mână?

Dar celălalt sta ca un om lipsit de simţire şi se uita la tocul de pe covor.

— Nu înţeleg... bâlbâi el – nu înţeleg.

În clipa aceea, de pe trotuarul de afară se auzi cineva râzând.

Drummond se repezi şi se uită pe fereastră: un om fugea pe stradă.

— Hei, tu!... strigă el, dar necunoscutul nu se opri şi dispăru după colţul străzii.

Hugh se întoarse în mijlocul odăii:

— Va să zică s'a şi aflat de vizita dumitale. Îmi pare rău, prietene, că şi dumitale ţi se potriveşte comparaţia cu şoarecele şi pisicile.

Celălalt nu răspunse: se uită la Drummond cu groaza în ochi.

— Revino-ţi în fire, omule! spuse Drummond. — Ţi-ai sgâriat numai mâna. Să-ţi aduc ceva ca să te bandajezi; îmi strici covorul. Aşează-te acolo, în colţ; nu mai e nicio primejdie. Mă duc să arunc o privire în celelalte camere, să văd dacă n'a mai intrat cineva.

Străbătu hallul şi, intrând în sufragerie, se uită cu băgare de seamă pe fereastră: strada era pustie. Atunci, minunându-se încă de ciudata întâmplare, urcă sus ca să ia puţină tinctură de iod şi ceva bandaje. Probabil că enigmaticul lui vizitator fusese urmărit, apoi rănit cu unul in revolverele acelea tăcute, a căror existenţă el şi cu Standish o bănuise. Din fericire, trăgătorul nu-l omorâse, ci-i făcuse numai o rană dureroasă la mână.

— M’am întors – zise el, deschizând uşa biroului.

De uimire înlemni. Încăperea era goală; necunoscutul dispăruse.

— Asta-i bună! îşi spuse Drummond. — Am visat oare? Unde a dispărut?

O dâră de sânge până la fereastră, îl lămuri că vizitatorul misterios plecase pe unde venise, fără să lase altă urmă, Tocul cu care voise să-i arate deslegarea cifrului, dispăruse.

Drummond închise fereastra; toate astea îl înmărmureau. Ce-l silise pe oaspetele lui nocturn, ştiind că afară era primejdia, să fugă şi să-şi rişte capul de bunăvoie?

Individul plecase fără să-şi fi spus secretele; nu-i mai rămânea lui Drummond nimic de făcut decât să se ducă la culcare. Era cu mâna la butonul electric, când telefonul începu să sbârnâie. Ridică receptorul: spre marea lui surprindere recunoscu glasul lui Standish, la capătul firului.

— Cucu! începu acesta, ca să împrăştie orice bănuială. — Eu sunt Sfandish. Îţi cer să mă asculţi orbește. Pleacă de acasă cât poţi mai repede: e absolut necesar să te descotoroseşti de orice spion care ar putea să te urmărească. Trebuie să ţi se piardă urma. Aranjază-te să lipseşti de acasă cel puţin o săptămână, poate şi mai mult. Spune servitorului să-i comunice lui Darrell ce s’a întâmplat, ca să putem rămâne în comunicaţie cu dânsul când va fi nevoie. Mai înțeles?

— Da, răspunse Drummond.

— Te îndrepţi – urmă Standish – spre Arcul de Marmoră, apoi spre Sud, pe Oxford Street. Se va crăpa de ziuă şi vei vedea un automobil staționând cu faţa spre dumneata. Numărul ZZ 234, marca Bugatti. Te urci

în el. Şi pentru numele lui Dumnezeu, băiatule,vezi să nu te urmărească nimeni!

Drummoad închise telefonul. Acţiunea îi plăcuse totdeauna, dar ce era de făcut cu Daphne Frensham. Prezenţa ci îl încurca acum, trebuia s’o expedieze, şi încă repede. Trebuia să-i vorbească imediat.

Se duse de-şi trezi din somn servitorul:

— Denny, deşteaptă-ţi nevasta şi spune-i să se ducă s'o trezească pe Miss Frensham! Nu vreau să văd luminată toată casa, aşa că ar fi mai bine să ia o lumânare. S'o înştiinţeze pe d-ra Frensham că am săi vorbesc. Sunt în salon, vino apoi acolo.

— Acum – urmă el, când Denny intră în odaie – fii atent! Voiu lipsi cel puţin o săptămână. Comunică-i asta lui Darrell cândva trece pe aici, sau du-te chiar tu la el. Nu-i scrie, nici nu vorbi la telefon cu dânsul.

Se auzi o bătaie la uşă şi Drummond deschise. Daphne Frensham intră, urmată de nevasta lui Denny.

— Mii de scuze, dragă prietenă, că te scot din pat în felul acesta, dar s'au întâmplat o mulţime de lucruri neprevăzute. Trebue să plec de acasă, înaintea, dumitale. Mi-adusei aminte că azi e Duminecă; au survenit atâtea într'un timp aşa de scurt, că şi uitasem de asta. Îmi închipui că Duminica nu te duci la d-ra Moxton?

— Nu – spuse fata – nu mă duc.

— Perfect; asta îmi convine. Mai întâi, poţi să dormi cât vrei. O să te rog pe d-ta Denny să-ţi dea nişte haine de cameristă. Se poate, d-nă Denny?

— Da, domnule, se poate.

— Cât despre hainele dumitale, – urmă Drummond – pot fi făcute pachet şi trimise prin poştă de Denny. Când vei pleca, trebue să pari una din servitoare: asta e esential. Şi mai este ceva. Poţi fi sigură că vei fi acostată de un bărbat. Aş fi foarte surprins dacă n’ar fi aşa. Nu te arăta jignită şi nici nu-i da vreo palmă. Dimpotrivă, încurajează-l! Și dacă aduce vorba de mine, fă-l să creadă că, după câte ştii, am plecat pe Continent. Apoi lasă-l în plata Domnului.

— Perfect. Dar unde pleci?

— Nici eu nu ştiu – spuse Drummond, cu un surâs. — A, uitasem: dacă afli în cursul săptămânii viitoare, comunică lui Petre Darrell. Noapte bună domnişoară. Evenimentele se precipită.

O urmări cu privirea până trecu pragul uşii, apoi se întoarse spre Denny:

— Nu uita asta: am plecat la Paris. Pentru toată lumea, afară de d-l Darrell.

Drummond îşi luă revolverul din birou şi-l încărcă; apoi îşi puse o haină mai uzată.

— Și să bagi de seamă, Denny! Orice comunicare telefonică din partea mea începe astfel: „Cucu“.

Vâri revolverul în buzunar şi-şi puse şapcă pe cap.

— Ies prin dos. Uită-te după mine!

O apucă, prin Oxford Street: la vreo sută de metri, văzu automobilul. Imediat după aceea Standish coborâ din maşină şi-i făcu semn să se grăbească.

— Cred că totul e bine – spuse el, când Drummond se urcă – dar n’o să mă simt sigur până nu ieşim din oraş. Uită-te înapoi ca să vezi dacă nu suntem urmăriţi.

Dădură viteză până ajunseră în Great West. Drummond spuse că, pe cât se pare, nu se luase nimeni după ei.

— Încotro? se interesă el.

— Este o ospătărie pe care o cunosc, în New Forest – spuse Standish – unde mâncarea-i excelentă şi vinul bun. Şi nu e prea departe de Londra.

— Îmi convine de minune – încuviinţă Drummond. — Dragă băiete, nici nu-ţi poţi închipui, ce uşurat mă simt că te văd. Mă temeam că te-au prins la Old House.

— Era cât p'aci să puie laba pe mine – spuse Standish. — Dar s'a întâmplat altfel decât cu dumneata.

— Dar ce, ştii de asta? Se miră Drummond. — Ai aflat ceva?

— Nu fac aluzie la cele întâmplate în curtea interioară – răspunse Standish; sunt nerăbdător să aflu ce-a fost, dar mai târziu. Vorbesc de scena din biroul dumitale, de a-cum un ceas. Mi-a părut rău că nu m'am

putut opri când ai strigat după mine.

— Ce tot vorbeşti? exclamă Drummond cu ochii măriţi de mirare. Da' de unde ştii... ?

— Ştiu doar atât, că peste o jumătate de secundă Numărul Patru te-ar îi curățat aşă cum l-a curățat şi pe Sanderson. Dragul meu ai trecut printr’o mare primejdie.

Drummond părea complect aiurit.

— Dumneata erai acela care l-ai împuşcat în mână, tocmai când era să-mi dea cheia cifrului ?

— Zău?! Că altă treabă nu avea! Spuse surâzând, Standish. — Nu te blamez, Drummond; tot așa trebue să-l fi prins în cursă şi pe Sanderson. Un complice inteligent face să-ți apropii ochiul de tocul automat, care, în realitate, este unul din cele mai diabolice harpoane ce s'au construit vreodată. Cerneala de pe biroul lui Sanderson ar fi trebuit să mă lumineze, pentrucă auz'sem de invenția astă. E o născocire americană, se dovedeşte a fi foarte simplă, când reflectezi la ea. Seamănă exact cu un toc-rezervor; are un vârf de condei, cu care se poate scrie. Dar în locul rezervorului de cerneală, e un tub gol de oţel. La un capăt are un tampon gros. La celălalt e o cartuşieră minusculă cu un glonţ; iar cartuşul face explozie când apeşi peniţa, ceea ce declanşează o pârghie și un resort. Pes curt, este un revolver mic, dar cu gloanţe destul de puternice ca să pătrundă printr’o materie moale ca ochiul, în creier.

“N’ai văzut ce mirat părea după ce l’am rănit, când a observat că totul e intact? Cel dintâi lucru ce i-a trecut prin minte, a fost se deranjase ceva în mecanismul invenţiei lui diabolice, şi că-i făcuse explozie în mână. Pe urmă, când m’a auzit râzând, şi-a dat seama că fusese împuşcat de afară.

— În sfârşit – zise Drummond – am ajuns să lămuresc ceea ce mă nedumerea. Crezusem că a fost rănit de cineva din propria lui bandă, şi nu puteam înţelege de ce fugise în timp ce-i căutam bandaje şi tinctură de iod: Acum văd că ştia că nu fusese împuşcat de unul din tovarăşii săi. Dragul meu, de ce nu mi-ai spus atunci? I-aş fi arătat eu porcului!

— Sincer vorbind – urmă, grav, Standish – mă temeam.

— Te temeai? întrebă Drummond. — De ce?

— Pentrucă ne-ar fi împiedecat să dispărem şi să fugim. O să intru în detalii mai târziu, dar acesta a fost motivul principal. N’am îndrăsnit să-i trag un glonţ în cap şi să-l omor, deşi o merița cu prisosință. Cu harponul acela în mână, nimeni n’ar fi avut nimic de zis, dacă-l împuşcam. Ar fi atras, însă, șederea noastră în Londra, şi ne-ar fi încurcat cu poliţia. Aceiaşi explicaţie şi pentru faptul că nu ţi-am strigat să-l ţii prizonier. Tot ar fi trebuit să chemi poliţia fost reţinuţi în oraş. O să punem mai târziu mâna pe mizerabil, dar în prezent sunt lucruri cu mult mai importante de făcut, şi numai noi doi le putem face şi duce la bun sfârşit. Şi pentru asta trebue să stăm ascunși o bucată de timp. Vreau să ştii, Drummond, vorbesc cu toată seriozitatea, existența noastră nu face nici cât o ceapă degerată. Din toate părţile ne pândeşte moartea. Am intrat într’o încurcătură cum nu s’a mai văzut. Ei văzut. Nu ştiu încă bine cum stau lucrurile, dar o să găsim noi o portiţă. Trebue s'o ducem la bun sfârșit până'n săptămâna viitoare, căci nu avem prea mult timp.

— De unde ştii asta? întrebă Drummond:

— Din crâmpeiele de conversaţie pe care le-am auzit dela aceia care m'au prins, pe când îmi aşteptam rândul în curtea dinăuntru — răspunse Standish, cu un zâmbet. — După ce ai intrat în casă, am rămas puţină vreme acolo unde m'ai lăsat, până ce mi-am pierdut răbdarea. Mă hotărîi să ies şi să fac certătări; ca şi cum şi-ar fi vârit dracul coada, dat buzna peste un grup întreg de bandiţi. Nu mai aveam ce face, era imposibil să fug. Atunci am strigat, ca să te previn.

— Te-am auzit – spuse Drummond – dar şi eu eram în capcană şi nu puteam face nimic.

— În orice caz, dragul meu, nu era nimic de făcut: erau vreo douăzeci. Au sărit la mine, m'au trântit jos, şi m'au aruncat într'o magazie, în faţa căreia trei sau patru din ei făceau de gardă cu schimbul. Şi după vorbe ce le schimbau între ei, am înțeles că nimeni ditre ei nu credea să rămână în Anglia mai mult de zece zile, de unde am dedus că dacă întradevăr se prepară o lovitură, ea trebuie să se întâmple în scurt timp. După conversaţia lor generală şi după accent, cred că erau gangsteri americani şi irlandezi, şi că fac parte dintr'o

bandă care nu şovăie în faţa niciunui obstacol. Douăzeci de minute după ce mă prinseră, se întâmplă ceva care îi surprinse foarte mult. A apărut pe scenă şi vreo femeie?

— Corina Moxton şi Sir Richard – spuse Drummond.

— Mă întrebam dacă într'adevăr era dânsa. În orice caz, sosirea ei a adus o schimbare a planului lor, în ce te priveşte pe dumneata.

— Ce inimă bună! Un adevărat înger! Spuse, ironic, Drummond.

— Trebuia preparat în onoarea ei un spectacol inedit în curtea interioară. Mai mult, m'au informat că după dumneata, viitorul număr al programului eram eu. Ce ţi s'a întâmplat înăuntru? Nu mi-ai povestit încă.

Drummond povesti pe scurt cele întâmplate iar Standish clătină capul.

— N'am ce spune, straşnică femeie şi Corina noastră! exclamă el, după ce Drummond isprăvi. — Cred că e o adevărată plăcere să ai o asemenea femeie. Restul, îl cunoşti. Am auzit sosind pe Petre şi pe băieți, şi câtăva vreme bandiții se sfătuiră dacă trebuiau să se bată sau nu. Probabil însă că au venit ordine de sus, pentrucă toţi bandiţii se împrăştiară. Nu ştiu dacă s'au tupilat în grădină după copaci, sau au fugit. Aveam altceva mai bun de făcut: să mă liberez. Atunci te-am auzit strigându-mă, şi aşa am aflat că erai teafăr şi că ai supravieţuit luptei din curtea interioară. Aveam căluşul în gură încă, şi n'am putut răspunde. Şi când, în sfârşit, am reuşit să rup legăturile, plecaserăți de mult. Printr'un mare noroc, am descoperit un automobil ce fusese uitat de adversari în fuga lor grăbită. M'am urcat în el, l-am pus în mişcare, oprindu-mă numai ca să-mi găsesc revolverul pe care-l lăsasem în tufiş. Apoi am alergat la dumneata, şi, din fericire, am sosit la momentul oportun. Dar ceea ce m'a mirat mult, a fost oportunitatea sosirii lui Petre. De unde a aflat?

— Acelaşi lucru m'a mirat şi pe mine – spuse Drummond, şi-i povesti lui Standish de Daphne Frensham.

— Eşti sigur că te poţi încrede în ea întrebă Standish.

— Tot aşa sigur cât poţi fi de orice în toată afacerea asta – răspunse Drummond.— Lucru precis e că, dacă nu l-ar fi anunţat pe Petre la timp, nici d-ta, nici eu n'am fi acum în automobilul acesta.

— Asta e adevărât – recunoscu Standish.

— Şi mai este ceva – continuă Drummond. — Nu ştie unde mă duc: nici eu nu ştiam când am plecat. Cred că e o fată de treabă, dragul meu; sunt sigur de asta. Şi va îi o aliată incomparabilă, stând în mijlocul duşmanilor.

— Omul acela, Demonico... spuneai că e chel. Mă întreb cine o fi spuse, gânditor Standish.

— Un tip foarte primejdios – observă Drummond.

— Dragă prietene, e o bandă foarte periculoasă. Cred că ai perfectă dreptate în ceea ce priveşte pe Corina Moxton; e printre ei numai ca să-şi satisfacă gusturile sadice, şi, în realitate e cea mai puţin periculoasă. Pendleton e o altă marfă. Dacă ceea ce ţi-a spus Miss Frensham e adevărat, atunci dânsul e iniţiat în planurile lor cele mai acunse. Nu m'aş mira dacă ar fi un fel de comandant second, având ca şef pe Demonico. Dar ceea ce-mi munceşte creierul mai mult în clipa asta e lovitură pe care o prepară, care e iminentă şi necesită o mică armată de golani. Dacă am putea măcar ghici ce au de gând să facă!

— Cred că n'ar putea fi vorba să răpească pe cineva şi să-l ţie prizonier – spuse gânditor Drummond.

— Nu e imposibil. Sunt mulţi oameni, cărora le-ar conveni să vadă pe primul ministru înlăturat, şi Legrange şi Daly sunt printre aceştia. În acelaşi timp, chiar dacă ar plănui o lovitură aşa de fantastică ca răpirea lui Dennot, ce nevoie au de atâţia oameni? Am surprins ceva în conversaţia lor: o bună parte din ei, abia au sosit în ţară. De curând sosiţi şi trebuind să plece într'o săptămână. Va să zică, din toate punctele de vedere, o lovitură mare, pentru care toţi bandiţii aceştia au fost special aduşi aici. Şi ceea ce e mai rău, e că nu-mi trece prin minte ce poate fi.

— În orice caz, trebue să deslegăm cifrul – spuse Drummond. — Dar mi-adusei aminte: ţi-am spus că Daphne Frensham are impresia că cifrul trebue să aibă o legătură cu fiecare zi a săptămânii. După cât se pare, Pendleton... Dumnezeule mare!

Se întrerupse brusc, iar Standish întrebă:

— Ce s’a întâmplat?

— Îţi aduci aminte – răspunse încet Drummond – de bucăţică aceea de hârtie pe care am găsit-o în biroul lui Sanderson? Aşteaptă o clipă. Caut să-mi aduc aminte exact termenii. „Ziua din săptămâna din urmă. Dacă două mută prima”. Aşa era?

— Da, aşa cred – încuviinţă Standish. Nu văd însă legătura.

— Numai atât, că indică precis cheia, fiind în legătură cu ziua săptămânii. Pendleton era plictisit fiindcă încercase să descifreze un mesaj de Miercuri, cu cheia de Marţi; faptul că n’am putut explica mesajul de ieri, când a fost Sâmbătă, e pentrucă am întrebuinţat litere bune numai pentru mesajul de Vineri. Și, în sfârşit, fraza aceea, în aparenţă fără sens, din biroul lui Sanderson! Iată trei indicii care, luate împreună, formează o certudine.

— Cred că ai dreptate – spuse Standish, gânditor. — Indiscutabil că fraza acea de pe hârtia lui Sanderson, care, după cum spuneai, nu are niciun sens, capătă o expcaţie plauzibilă acum. În acelaşi timp, n’am impresia că am progresat prea mult.

— Ştiu – răspunse Drummond. — Eu personal mă dau bătut. Dar un analist ca dumneata, poate o să prindă ceva.

— O să-mi dau toată osteneala – spuse Standish – dar nu-mi fac iluzii. Dacă nu reuşesc, mă duc la un tip pe care-l cunoasc din Londra şi care o să-mi tălmăcească tot. E prost că mesagiile sunt foarte scurte. Apoi, de când a sosit majoritatea bandei, nu s'au mai publicat multe. Şi chiar dacă am lua jurnalele mai vechi, am avea multă şansă dacă am descoperi mesagii din alte zile decât de Marţi şi de Vineri. Ceea ce-i puţin. Căci, deşi e adevărat că orice cifru inventat de un om poate fi descoperit de alt om, e esential să ai o cantitate apreciabilă din acest cifru, ca să-l deslegi. Şi tocmai asta nu avem.

Merseră în tăcere vreo câţiva kilometri.

— Crezi că l-ai omorît pe adversarul dumitale în curtea interioară? întrebă Standish.

Drummond zâmbi:

— Mă tem că da, cu toate că aş fi droit să mă mai întâlnesc cu dânsul. Mă întreb cui i-o fi trecut prin minte intenţia aceea drăcească cu mânuşile? Lui Demonico, probabil. Dar uitasem să te întreb: ce-ai auzit despre Gulliver. De ce i-au făcut de petrecanie?

Standish clătină capul:

— Nu, n'am auzit pomenindu-i-se numele. A flecărit prea mult, îmi închipui, sau n'au fost mulţumiţi că m’a lăsat să fug.

— Şi mai este ceva care-mi dă de gândit – spuse Drummond, mai târziu, – Ce-o să fie cu ancheta de azi dimineaţă? Suntem cei doi martori principali.

— Las' pe mine, dragul meu! O să aranjez asta cu Mc. Iver şi Co. Poliţia poate fi foarte discretă când vrea, sau când e în interesul ei. Ancheta de mâine va fi numai formală; se va amâna cu o săptămână. O să le vorbesc, fireşte, de Old House şi de Demonico.

— Dar cu Pendleton şi Corina ce facem?

— Cred că-e mai bine să punem cărţile pe masă. N'ar trebui să lăsăm pe porcii ăştia să-şi facă mendrele mai departe!

— Eram tocmai pe punctul să telefonez la poliţie – spuse Drummont – când a sosit Numărul Patru.

Automobilul se opri în faţa unui hotel.

— Dar ăstuia cum îi mat zice? Întrebă Drummond. *Falconbridge Arms*. Îmi face impresie bună.

Și n’ar fi exagerat de spus că amatorii ar fi plătit şi sume de zece mii de lire sterline, fără discuţie, ca să fie prezenți în una din locuințeі lui Sir Richard Pendleton din Harley Street. Era camera de consultații a doctorului şi Sir Richard în persoană era aşezat la birou. În faţa lui, Numărul Patru, cu mâna bandajată, stătea rezemat, posomorît, de fotoliu. Lângă cămin, se încălzea o fiinţă în care, graţie cheliei sale complecte,

recunoaştem pe Demonico. Atmosfera era plină de încordare.

— Nu e frumos să daţi toată vina pe mine – zicea Numărul Patru. — Vă mai spun odată că ar fi murit cu siguranţă, ca şi Sanderson, dacă nu mă lovea glonţul pe fereastră.

— Ne-ai spus toate astea mai înainte – zeflemisi Demonico. — Sigur e că ai ratat ocazia iremediabil.

— Am ratat-o? răspunse celălalt, alb de mânie. — Dar dumneata la Old House? Frumoasă treabă ai făcut! Straşnie succes, n'am ce zice! I-ai avut pe amândoi la discreţia dumitale şi i-ai lăsat să fugă, numai pentrucă ai vrut să aranjezi un spectacol pentru femeia aceea nebună.

Pumnul lui Pendleton căzu pe birou.

— Dacă mai vorbeşti ceva de asta – strigă el, ameninţător – îţi sparg capul. M'ai înţeles?

— Ai să faci una ca asta, Sir Richard Pendleton? spuse celălalt, cu o ironie emfatică. — Retunosc că eşti în stare să loveşti un om care are numai o mână. Vă repet, m'am săturat de toată încurcătura asta! Cine a excutat toate misiunile primejdioase în ultimul timp? Eu. Voi ce-aţi făcut, caraghioşilor ? V'aţi pierdut vremea cu fleacuri şi-aţi bătut apa în piuă cu muierea...

Taci!

Vocea poruncitoare a lui Demonico răsună şi cei doi furioşi se stăpâniră.

— Nu e timp de certuri copilăreşti — spuse el, supărat. — Sunt prea mari primejdiile. Trebue să ne unim, nu să ne batem

— Îmi pare rău, doctore – spuse Număru Patru, îmblânzit. — N'am vrut să te jignesc.

Pendleton acceptă scuza cu o uşoară înclinare a capului.

— Acum – continuă Demonico – s'o luăm, iar dela început. Cine e omul acesta Standish, căruia i-a telefonat Sanderson înaintea tuturor?

— Am făcut o anchetă – spuse Pendleton – şi am aflat că era un prieten al lui Sanderson. E un fel de detectiv amator, cu o remarcabilă îndemânare la descurcarea celor mai grele afaceti.

— E adevărat – adăugă Numărul Patru. — Asta susţinea şi Sanderson. Miss Moxton şi eu îi vorbeam tocmai de codul secret, tot aşa cum îi vorbisem şi lui Drummond – când deodată, Sanderson se hotărî să telefoneze lui Standish. Nu puteam să las să-mi scape prilejul. Era cam greu de cap: n'a bănuit nimic, când i-am spus că trebue să umple rezervorul tocului.

— Dar despre Drummond ce ştii? întrebă Demonico.

— După câte pricep, e un prieten a lui Standish – răspunse Pendleton. — Se pare că jucau bridge când a telefonat Sanderson. După părerea mea, Drummond este cel mai primejdios dintre ei. E grozav de puternic după cum am şi aflat-o pe socoteala noastră, şi te cunoaşte.

— N'o să mă mai cunoască el, când ne vom mai întâlni – spuse, calm, Demonico. — Dacă ne vom mai întâlni... Important nu e dacă ne cunoaşte, ci dacă cunoaşte ceva din planurile noastre.

— Ştie că întrebuinţăm un cifru – spuse Numărul Patru – dar nu ştie care este.

— Ar fi foarte bine să-l schimbăm – spuse Pendleton, îngrijorat.

— Imposibil, e prea târziu – răspunse hotărât, Demonico. — Ar rezulta o încurcătură infernală. Apoi, nimeni nu-l poate rezolva fără cheie.

— Ceea ce mă preocupă – spuse Numărul Patru – e cine a tras în mine. Nu cred că putea fi altcineva decât Standish, căci el singur ştie de stylo. Altfel, de ce-ar fi tras în mână?

— Crezi că era Standish? întrebă Demonico.— Cine altul putea fi? Darrell şi Leyton erau pe la casele lor: nu putea fi poliţia. Aşa că nu rămâne decât Standish.

— Atunci e de mirare că, rănindu-te, nu te-a făcut prizonier.

Demonico se ridică şi începu să se plimbe prin odaie, în timp ce ceilalţi se uitau îngrijoraţi la el. Se vedea limpede că ora supărat, deşi avea vocea perfect calmă când vorbea.

— Spui că Standish nu se reîntorsese în apartamenţul său?

— Nu, până în momentul când a sosit ultimul raport, acum un ceas – răspunse Pendleton.

În clipa aceea telefonul de pe birou sună. Ridică receptorul.

— Da, la telefon e Sir Charles Pendleton.

Ceilalţi aşteptară în tăcere: convorbirea surprindea vizibil pe ascultător. În sfârşit, puse la loc receptorul.

— O întorsătură neaşteptată – zise el,– Drummond a plecat azi dimineaţă la Paris.

— Cine a vorbit? întrebă Demonico.

— Spackman. După cât se pare, a vorbit cu una din cameriste, care ieşise să se plimbe dumineca şi i-a spus-o.

— Dar din ce cauză o fi plecat? Întrebă Demonico.

— E posibil să se fi gândit că lucrurile deveneau prea primeidioase pentru el. Aşa că a crezut de cuviinţă să stea la o parte o bucată de vreme.

Demonico clătină din cap cu hotărâre.

— Am cu totul altă părere de Căpitanul Drummond – spuse el. — De fapt, n'aş fi deloc surprins dacă toate astea n’ar fi adevărate. Se poate să fi spus că se duce la Paris pentru a induce în eroare personalul din casă şi vizitatorii. În orice caz, momentan trebue să-i privim pe amândoi, atât pe el, cât şi pe Standish, ca pierduţi şi să ne facem planurile în consecinţă. Ca să încheiem, nici-unul din ei nu are vreo bănuială că eşti amestecat în afacere, Pendleton?

— După câte ştiu, e imposibil să aibă vreo bănuială – spuse doctorul.— Erau amândoi fără cunoştinţă când i-am văzut în apartamentul lui Standish. Trebue să mărturisesc că sensul câtorva fraze ale lui Drummond, într'o conversaţie ce-am avut-o cu el, la un *cocktail-party*, ieri după amaiză, mi-a dat de gândit.

Demonico ridică din umeri.

— Trebue să riscăm! Acum că Old House-ul e inutilizabil, trebue să stau în Londra. Nu va fi pentru mult timp: am avut astă noapte confirmarea că va fi de Marţi într'o săptămână. Yachtul dumitale va fi gata la data aceea?

— E gata de pe acum – răspunse doctorul. — Dela cine ai avut confirmarea?

— De la unul din şefi.

— E un lucru greu de făcut – spuse Pendleton, cu îndoială.

Demonico râse cinic.

— Nu atât de greu, dacă eşti dispus să plăteşti mult – spuse el.

— Cum poate fi atât de sigur? stărui Pendleton.

— Ştie unde e consemnată marfa, – răspunse Demonico.— Dacă, din întâmplare, se va produce o schimbare, mi-o va comunica. Am mai avut doi musafiri interesaţi ieri, – urmă el. — Pe Legrange şi Daly.

— Doamne Dumnezeule! nu ştiu nimic de asta, nu-i aşa?

— Nu. Deşi Daly n’ar avea nimic împotrivă. Am mai întâlnit câţiva Irlando-Americani cari sunt turbaţi contra Angliei, dar el îi întrece pe toţi. Totuşi, nu te alarma; nu ştia nimica de mica noastră lovitură. Sunt, însă, în curent cu situaţia financiară a ţării, şi am rămas uimit de câte mi-au spus. Dacă nu vrei să pierzi bani, vinde lire sterline.

Pendleton se uită la el şi întrebă:

— De ce?

— Pentrucă Anglia nu are altceva de făcut decât să aleagă între bancrută şi etalonul aur.

— Nici nu mă aşteptam la asta – spuse Pendleton. — Aşa rău am ajuns? Dar dece dracu’ ţi-au spus-o?

Demonico surâse puţin.

— Nu e pentru prima oară că am avut afaceri cu aceşti doi domni – urmă el. — Ne înțelegem de minune toţi trei. Și planurile noastre se vor realiza. În orice caz, pentru a reveni la ce ne interesează, Drummond şi Standish trebue regăsiţi, şi când vom pune mâna pe ei, nu mai trebue să ne scape. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai puţin verosimil ca Drummond să fi plecat la Paris. Ce motiv serios avea să plece aşa dintr'odată, Dumineca dimineaţa? De aceea, sau se află liniştit în casa lui, în care caz are un personal

bine disciplinat, sau – astae cu mult mai probabil – a părăsit oraşul şi se ascunde pe undeva.

— În cazul acesta, va fi cu totul imposibil să punem mâna pe el – spuse Pendleton. — Oricum, sigur că a spus poliţiei tot ce ştie.

— Dar ce ştie? Că a fost drogat, noaptea trecută, de nişte persoane amestecate în asasinarea lui Sanderson. Toată lumea va cunoaşte asta, după ancheta de mâine. Mă ştie cum sunt, dar nu cum o să fiu peste o jumătate de ceas. Ştie de Old House, care acum e pustiu. Ştie că a luptat ca să-şi salveze viaţa, în curtea interioară, dar deoarece nu şi-a omrât adversarul, ci numai l-a ameţit, nu poate să aducă nicio dovadă. Dragă Pendleton, moartea foarte necesară a lui Sanderson, a şi devenit o *cause célèbre*; e foarte probabil că Standish şi Drummond vor mai avea foarte puţin de spus despre ea. Ei nu ştiu care e rostul nostru în toată afacerea; nu ştiu unde sunt eu, unde-s oamenii mei, deoarece toţi sunt împărţiţi acum. Şi în sfârşit, important e, că niciodată nu vor afla soluţia cifrului. Apoi, aranjamentele noastre sunt făcute, ultimele dispoziţiuni luate; vom mai fi încă vreo câteva zile în ţară. Aşa văd eu situaţia, deşi mărturisesc sincer că m'aş simţi mai la largul meu, dacă ar fi amândoi expediaţi pe lumea cealaltă. Şi când vor fi găsiţi, trebue expediaţi după cum am mai spus-o. Oameni cari pot chema o bandă de prieteni, să le dea o mână de ajutor, cum au făcut-o aceşti doi, sunt mult mai de temut decât Poliţia.

— Aş vrea să fiu tot atât de încrezător ca d-ta – spuse Pendleton, îngrijorat.

— Doar nu ţi-o fi teamă? făcu Demonico, cU un accent Sarcastic. — Ce te îngrijorează atât?

— Conversaţia pe care am avut-o cu Drummond la sindrofia aceea – răspunse celălalt. — Am credinţa că mă bănuieşte.

— Absurd! strigă Demonico. — De unde putea să aibă bănuieli? I-a fost imposibil să te vadă în curtea interioară, şi, în orice caz, asta a fost după întâlnirea dumitale cu el. Când l-ai văzut în apartamentul lui Standish, era drogat şi fără cunoştinţă. Ca medic poţi fi sigur de asta.

— Era drogat – recinoscu Pendleton. De asta sunt sigur.

— Încă ceva – adăugă Demonico. — Dacă ar avea vreo bănuială împotriva dumitale, nu-i mai mult ca probabil că ar fi spus-o, când a fost în curtea interioară? Ştia că doi bărbaţi şi o femeie se uitau la el; ştia că unul din bărbaţi sunt cu, pentrucă i-am vorbit. Sigur că dacă te-ar fi suspectat, ar fi strigat-o.

— Poate că ai dreptate – spuse Pendleton. — În orice caz, vom lucra, punând înaintea noastră ipoteza că nu ştie nimic. Şi dacă nu ştie el, nici Standish nu ştie.

— Mai este ceva, care, după părerea mea, duce la aceiaşi concluzie – continuă Demonico. — Dacă presupunerea dumitale, că te-ar fi bănuit, ieri când v'aţi găsit împreună, ar fi dreaptă, atunci aceste bănuieli ar fi trebuit să existe şi înainte de sindrofie. Dacă nu ţi-a spus nimic, în curtea interioară, ar fi trebuit să-ţi facă măcar o aluzie, la sindrofie.

— Afară numai dacă îşi joacă admirabil rolul – spuse Pendleton.

— Dar ce dracu! ţi s'a întâmplat, omule? strigă, mâniat, Demonico. — Dacă nu mă îngrijorez eu, ce-ţi mai pasă d-tale? Caută mai bine să nu mă vadă niciunul din servitorii d-tale când o să urc sus: vreau să aduc câteva modificări radicale înfăţişării mele. Apoi,o să urmez pilda lui Drummond... o să plec la Paris.

— Totul e în regulă – spuse Pendleton, întorcându-se dela uşă, iar Demonico, după o privire repede prin hall, urcă repede scările.

— N'am prea înţeles când vorbea să vindem lire sterline, spuse Numărul Patru, după ce uşa se închise.

— E mai şor de înţeles – spuse, scurt, Pendleton. — Dacă ţara are dificultăţi serioase şi nu poate să-şi facă plăţile, valoarea lirei scade la cincisprezece şilingi, de pildă. Aşa că dacă vând o liră sterlină acum, iau douăeci de şilingi pe ea, pe când dacă o cumpăr mai târziu, capăt numai cincisprezece. După cum vezi, un câştig net de cinci şilingi.

— Dar dacă nu scade?

— Nu e nimic. Nu pot pierde altceva decât comisionul. Nu poate să se urce peste douzeci de şilingi. Interesantă afacere, nu e aşa? Ştiam că treburile nu merg prea bine, dar nu credeam că situaţia e chiar atât de

gravă. E un prilej bun de dat lovituri.

Se aşeză la birou şi începu să se uite printre hârtii, în timp ce celălalt îl privea curios.

— Eşti un tip extraordinar, doctore – spuse Numărul Patru, după o lungă tăcere. — Poţi să trăieşti în pace cu toată lumea, n’ai nevoie de nimic, Totuşi, te amesteci în tot soiul de aventuri primejdioase. De ce dracu faci aşa?

— Goana după senzaţii – răspunse Pendleton. — Mai târziu sau mai devreme, ne molipseşte pe toţi. Hei, doamnă! Poţi să-mi spui ce cauţi aici?

Uşa se deschisese şi o femeie mai în vârstă intrase. Avea părul sur, şi toaleta, după părerea lui Pendleton, potrivită cu vârsta ei. Câtva timp se uită la ei cu un *face á main*, în timp ce Pendleton continua să stea la biroul lui, mirându-se din ce în ce mai mult de această apariție neașteptată.

— Sir Richard Pendleion? întrebă ea, privind stăruitor la dânşii.

Vocea ei era muzicală şi doctorul se înclină.

— Da, eu sunt – spuse el. — Doriţi să mă consultaţi?

— Da şi numai pentru a te ruga să-mi ascunzi pantalonii pe care i-am lăsat sus împreună cu celelalte lucruri din ladă, într'un loc sigur.

Glasul era de femeie şi câteva clipe Pendleton se uită la ea aiurit. Apoi înţelese şi căzu pe scaun, de surprindere.

— Dragă Demonico – strigă el – primeşte felicitările mele. E cea mai minunată deghizare pe care am văzut-o. Nimeni, *dar absolut nimeni*, nu te va recunoaşte. E superb.

Demonico surâse.

— Nici chiar Drummond.

CAP. VIII.

LUI DAPHNE FRENSHAM toată întâmplarea i se părea un vis urât. După cum îi prezisese Drummond, fusese acostată când părăsise casa; îşi îndeplinise de minune sarcina. Nu-i fusese greu să joace rolul de fată în casă; era convinsă că-l înşelase pe urmăritor. Mai mult, ştia că n'a fost spionată: autobuzul în care se urcase era gol. Când coborâ, strada era desertă. Îşi găsi patroana rău dispusă, când se duse la serviciu Luni dimineaţa.

Dar nu trecutul îngrijora prea mult pe Corina Moxton, ci mai ales viitorul imediat. Cu o zi înainte luase masa împreună cu Sir Richard şi grijile lui trecuseră şi asupra ei. Cât de mult ştia Drummond? Nu era bine să afirme că nu ştia nimic; nu era bine să creadă că până nu are probe decisive, Drummond nu putea vorbi; oamenii cu conştiinţa vinovată doresc şi mai multă siguranţă. Ce ştia şi ce avea să spună la anchetă?

Ca şi Demonico, era convinsă că nu plecase la Paris. Nu vedea ce motiv puternic l’ar fi putut împinge să părăsească ţara într’o Duminecă dimineaţa şi să plece în Franţa. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, faptul că dispăruse fără urmă îl făcea şi mai primejdios.

Corina Moxton nu-şi desminţea caracterul rău. Atâta timp cât nicio umbră de bănuială nu plutea asupra ei, puțin îi păsa de ceilalţi. Nici de Sir Richard nu se sinchisea prea mult; o interesa numai în măsura în care prinderea lui ar fi atras şi arestarea ei. Şi deşi nu auzise conversaţia lui cu Drummond la sindrofia de deunăzi, rămăsese totuşi cu o impresie neplăcută.

— Scrisorile dv, Miss Moxton.

Daphne Frensham i le aduse lângă pat.

— Ce fel de scrisori? strigă ea, nervoasă.

— Cererile obişnuite de autografe – răspunse secretara. — Două invitaţii la masă, câteva rânduri de la agentul de publicitate şi o cerere a doctorului Speedworthy să întrebuinţaţi rouge-ul său de buze.

Îi întinse scrisorile şi steaua de cinema i le smulse. Ce ştia Drummond? Ce o să spună la anchetă? Să-l ia dracu'! Să-l ia dracu' şi pe Pendleton! Să-l ia dracu' şi pe mizerabilul acela de Numărul Patru, pentrucă n’a

fost în stare să-l omoare.

— Ia spune-mi, cum se fac anchetele aici?

Daphne Frensham se arătă surprinsă de întrebare:

— Mă tem că nu ştiu prea bine, Miss Moxton – spuse ea. — N'am asistat nici-odată. După câte un auzit, este un om căruia îi zice coroner (judecător de instrucţie), şi care prezidează pe nişte juraţi ce dau verdictul. Dar de ce mă întrebaţi?

— Publicul are acces?

— Cred că da! Procedura este totdeauna publică.

— Interesează-te când o să se facă Ancheta asupra asasinării tipului acela care a fost omorît Vineri, şi i s'a ars casa.

— Vreţi să spuneţi Mr. Sanderson?

Daphne Frensham nu putu să-şi stăpânească un uşor tremurat al vocii. Acolo în pat, în fața ci, sta, dacă nu autorul principal al crimei, cel puţin cineva care asistase cu sânge rece la ea. Și acum vorbea liniştită despre anchetă, şi dorea să asiste la ea.

— Fireste, de Sanderson vreau să vorbsc!

Secretara părăsi încăperea şi, cu un gest plictisit, Corina Moxton aruncă scrisorile pe jos. Apoi sări din pat. Şi iarăşi veşnica înbare: Ce ştia Drummond? Ce avea să spună?

— Ancheta se face la Hampstead, la unspezece şi jumătate – spuse Daphne Frensham întorcându-se.

Corina Moxton se uită la ceas: nouă şi jumătate. Apoi se uită în oglindă la figura ei: avea nevoie de cel puţin trei sferturi de ceas pentruca să şi-o refacă.

— Bine – zise ea. — Ia curierul şi răspunde, ca de obiceiu.

— E mai bine aşa – se gândi ea. — Va părea senzaţional, că Miss Moxton, faimoasa stea de cinema, asistă la o anchetă criminal.

Și, deodată, în ochii ei apăru o expresie de extaz. Văzu din nou tocul ucigaş care nu era un toc; auzi din nou fluieratul scurt, văzu pe Sanderson prăvălindu-se în scaunul său, cu capul atârnând, mort. Dacă ar fi putut măcar să-l suprime înainte de a telefona: asta pricinuise toată încurcătura. Numărul Patru nu avusese şansă. Dar de un lucru era sigură: Sanderson nu adusese nicio acuzaţie precisă la telefon.

Gândurile i se întoarseră la Standish. Nu-l văzuse niciodată; nu-i spusese nimic numele lui şi, totuşi, pe el îl sunase Sanderson. Un fel de detectiv, aşa spusese Sir Richard; mai mult, omul care l-ar fi rănit pe Numărul Patru. Nu putea şti, însă, mai multe decât Drummond şi încă odată îi apăru înaintea ochilor omul acela înalt. Ce o să spună la anchetă?

Isprăvise să se îmbrace şi se întoarse în salon, unde Daphne Frensham o aştepta cu răspunsurile la scrisori. Unsprezece şi douăzeci: ancheta trebuia să înceapă.

— Sunt cam nervoasă în dimineaţa asta – d-ră Frensham – se sili ea să spună. — Dă-mi scrisorile să le semnez!

Îşi puse iscălitura în josul fiecăreia, nedându-şi măcar osteneala să le citească. Ceasul arăta unsprezece jumătate: ancheta începea.

— Nu mai am nevoie azi de dumneata, Miss Frensham. Poţi să-ţi vezi de-ale dumitale.

— Mulţumesc – răspunse cealaltă – dar mai trebue să transcriu articolele despre dumneavoastră, din ziare. Aş prefera să isprăvesc asta înainte de plecare.

Corina Moxton se uita la Daphne Frensham, care strângea scrisorile metodic şi simți o dorință puternică să i-o spună verde, în față: Ce fată proastă! Nu putea să priceapă că dorea să fie singură! În sfârşit, secretara părăsi încăperea şi Corina Moxton începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

Douăsprezece fără un sfert: începuse. Poate că în clipa aceea, fuseseră rostite cuvintele care puteau să-i sfârşească cariera, nimicind-o în ochii lumii... Dumnezeule! Nici nu se gândea la asta!

— Miss Frensham! chemă ea tare. — MissFrensham!

Secretara apăru.

— Spune-mi, Miss Frensham, ce se poate întâmpla în ţara asta, când cineva asistă la comiterea unei crime?

— După câte înţeleg, vreţi să întrebaţi ce se întâmplă aceluia ce asistă? spuse fata, după un timp de gândire.

Corinei Moxton îi veni s'o bată. Ce avea fata asta azi? Ce voise să spună? Şi ce înţelesese? Că acel cineva va fi spânzurat?

— Chiar dacă dânsa n'a fost părtaşă? strigă ea.

— Dânsa?

Daphne Frensham îşi ridică sprâncenele:

— Va să zică e vorba de o femeie? Nu este nicio deosebire, miss Moxton: în Anglia se spânzură femeile, la fel cu bărbaţii. Şi probabil că era complice – urmă ea – altfel ar fi anunțat poliţia.

Corina Moxton îşi muşcă buzele şi unghiile i se înfipseră în carne. Trebuia să se supravegheze şi să nu mai vorbească la întâmplare: nu mai era nicio îndoială că secretara ei se uita şi mai bizar la ea.

— Mulţumesc, Miss Frensham. Asta se întâmplă într'un nou film pe care-l prepar. Poţi pleca.

Spânzurată! Cerule, ce nebună fusese că se dusese! De ce nu-i spusese mizerabilul de Pendleton că risca spânzurătoarea? Nu, nu eră posibil; nu era drept; nu putea fi spânzurată. Nu făptuise ea crima: nu poţi să spânzuri pe cineva, numai pentrucă a privit la un asasinat.

O spaimă nestăpânită o cuprinse, şi năvălind în camera de culcare începu să-şi arunce lucrurile într'un geamantan. Trebuia să fugă, să părăsească ţara cât mai era timp.

— Plecaţi, d-ră Moxton?

În pragul uşii sta Daphne Frensham, şi cu o sforţare supraomenească Corina Moxton se stăpâni. Dacă vreo forţă supranaturală ar fi lovit-o de moarte pe secretara ei, ar fi dansat cu bucurie pe corpul ei.

— După câte ştiam, copiai articolele din ziare, Miss Frensham – strigă ea, furioasă. — Îmi face impresia că-ţi baţi joc de slujba dumitale şi întreci măsura.

— Îmi pare rău, Miss Moxton – spuse, blând, Daphne Frensham. Ceea ce făceam nu e urgent şi am crezut că e mai bine să vă ajut la împachetat.

Părăsi odaia, lăsând-o pe Corina Moxton nemişcată. Ce voise fata să înţeleagă? O suspecta? Imposibil. Nimeni n'o putea suspecta încă... Afară dacă... Dumnezeule! afară dacă Drummond nu spusese ceva la anchetă. Dar ce să spună, ce spunea în momentul acesta?

Clopotul dela uşa din faţă sună lung.

Când Sir Richard Pendleton intră peste câteva clipe; îl primi Daphne Frensham.

— Nu-mi face impresia, Sir Richard – spuse ea – că d-ra Moxton e bine azi dimineaţă. A leşinat.

— A leşinat! strigă dânsul. — Mă duc mediat la ea. Când s'a întâmplat asta?

— Când a auzit clopotul – spuse ea, şi pe când Richard se grăbea spre dormitor, un surâs flutura pe buzele ei. — Nu cred că vă aştepta pe dv.

Dacă în cuvintele acestea era o uşoară ironie, Sir Richard n'o observă: se gândea numai la leşinul Corinei şi că avea nevole de ajutor medical.

— Draga mea – îi spuse el, cu grijă când deschise ochii – cum s'a întâmplat?

Câteva clipe se aită la el rătăcită, apoi se ridică şi-i prinse mâna.

— A spus ceva? strigă ea.

Sir Richard se încruntă, ducând un deget la buze, ca s'o pună în gardă, şi Corina Moxton văzu pe secretara ei stând lângă dânşii.

— Mi-am revenit, mulţumesc, Miss Fresham – spuse ea. Îmi pare rău că te-am speriat. M'am simțit rău dintr'odată. Vreau să vorbesc acum cu Sir Richard.

Aşteptă până se închise uşa; apoi îl întrebă cu patimă:

— Ei, ce s'a întâmplat.

— Absolut nimic - spuse grav, doctorul.

— Drummond m'a vorbit?

— Drummond nu era acolo.

— Ancheta s'a isprăvit?

— Da. O afacere formală cu un verdict pur formal. Şi asta nu-mi place.

Dar Corina Moxton nu-i mai da atenţie. Ancheta se isprăvise şi Drummond nu spusese nimic. Toată teama ei era fără temeiu. Se ridică veselă.

— Şi când te gândeşti că m'am îmbolnăvit de grijă! strigă ea. — Şi mă întrebam dacă o să spună ceva de mine şi tine. Asta m’a făcut să leşin. Când am auzit soneria am crezut că e poliția.

— Nu vorbi prea tare, Corino – spuse doctorul. — Secretara ta e în cealaltă odaie. Nu, n'a spus nimic, pe bunul motiv că nu era acolo. Nici Standish nu era. Şi mă întreb, de ce niciunul din ei nu era prezent. Nu-mi placă asta, dragă, nu-mi place deloc.

Ea se uită la dânsul fără să priceapă.

— Ce ţi-a mai trăsnit acum prin cap? strigă ea. — Doar n’ai fi vrut să se prezinte la anchetă şi să spue ceea ce ştiu?

— De sigur că nu! – răspunse el. — Dar nu pot pricepe de ce nu s'a făcut nicio menţiune de alte fapte în legătură cu cazul acesta.

Dar Corina Moxton nu mai vroia să fie supărată.

— Hai, Richard! Ce ţi s'a lungit așa fața? Du-te şi fă două cocktailuri şi să mergem apoi la masă!

El ascultă şi se duse în odaia învecinată, dar când se întoarse părea încă plin de grijă.

— Numărul Nouă era şi dânsul acolo – spuse el, închizând uşa. — L-am văzut. Şi ceea ce mă nelinişteşte, draga mea, e că judecătorul de instrucţie n'a cerut juriului să dea un verdict formal ca acela care s'a pronunţat, decât şi numai la cererea Poliţiei. Însemnează că mai au speranțe să facă lumină în această afacere.

„De ce nu s'a pomenit nimic de Old House? De ce nu s'a spus nimic de adormirea lui Standish şi a lui Drummond? Cu toții mint acum. Şi m'aş simţi cu mult mai fericit dacă ar da cărţile pe faţă.

— Vrei să spui – murmură ea – că poliţia ştie că suntem amestecați?

— Intocmai. Dacă s'ar fi făcut vreo aluzie la lucrurile acelea şi nu s'ar îi spus nimic de noi, m'aş simţi absolut sigur, pe când acum nu ştiu ce să cred.

— Bine, dar atunci ce ai de gând să faci?

— Nu este nimic de făcut – urmă el. — Tot ce putem e să nădăjduim în zile mai bune. În orice caz, – reluă el, căutând s'o liniştească – cred că nimeni n'are nici cea mai mică bănuială că erai de faţă când a fost ucis Sanderson.

Curajul îi reveni Corinei: era singurul lucru care o interesa.

— A fost foarte imprudent din partea ta, după cum ţi-am mai spus – urmă el şi dacă aş fi bănuit atunci că aveai de gând să te duci, te-aş fi oprit. Dar totul a trecut şi e pierdere de timp să mai vorbim de asta. Ceea ce avem de făcut acum, e să ne sfătuim asupra viitorului.

Făcu o pauză şi ascultă cu luare aminte; apoi, păşind încet prin cameră, deschise brusc uşa, ciocnindu-se aproape cu Daphne Fresham, care era acolo.

— Doamne, Sir Richard – spuse ea, calm – m’ai speriat. E o scrisoare pe care am uitat s’o dau, Miss Moxton; vreţi s'o iscăliţi cum?

Aşteptă până când ea părăsi camera; apoi se întoarse brusc către Corina Moxton:

— Secretara ta e sigură? întrebă el, cu voce scăzută. — Aş fi putut jura că am auzit un sgomot acolo, în clipa când am deschis uşa.

— Mărturisesc că am fost puţin indiscretă azi dimineaţă – şopti ea, cu o umilinţă neașteptată la dânsa. — Am devenit foarte nervoasă, Richard; mă gândeam tocmai la ce-mi spuseseşi ieri de Drummond.

Începusem să mă întreb ce mi s'ar putea întâmpla dacă poliţia ar descoperi că eram prezentă când Sanderson a fost omorât.

— Dumnezeule! Corino, doar nu i-ai spus şi ei ceva de asta? strigă el, înspăimântat.

— Nu, dragul meu, nu. Am vorbit numai de un caz ipotetic.

— Bine, dar dacă vrei să-mi asculţi sfatul, să nu mai vorbeşti deloc. Avem destule pe cap şi aşa, fără să ne mai încurcăm şi în altele. Şi n'aş vrea ca fata asta să se amestece în treburile noastre. Şi acum, am o întâlnire dela care nu pot lipsi, dar ne vom întâlni pentru masă la „Ritz", la unu şi jumătate. Şi nu uita: stăpâneşte-te!

Corina Moxton îl privi plecând. Fusese imprudență, o ştia. Mai ales clipa aceea nesăbuită de panică, atunci când începuse să-şi facă bagajul. Chestia e dacă *dânșii* ştiau ceva precis.

Deodată îi veni o idee. Nu costa nicio sforţare, şi-ar putea aranja lucrurile odată pentru totdeauna. Luă cartea de telefon şi căută numărul lui Drummond. Va telefona acasă la el şi-i va cere să vie la ea diseară. Va putea, astfel, să afle unde se găseşte, la Paris, sau undeva în Anglia.

Îi răspunse o voce de bărbat, – servitorul lui Hugh.

— Îmi pare rău, doamnă, dar Căpitanul plecat la Paris. Nu ştiu când se întoarce. Să-i transmit vreo comunicare din partea doamnei?... Să vă facă o vizită, seara, când se va întoarce?... Foarte bine, doamnă.

Puse la loc receptorul: era sau nu adevărat, versiunea părea verosimilă. Şi după câtva timp, când goli un al treilea cocktail, viață începu să-i pară mai roză. Toate astea i s'au năzărit lui Sir Richard, după conversaţia cu Drummond; ea era în afară de primejdie. Şi chiar dacă doctorul era suspectat, nu e un motiv să fie şi ea.

În orice caz, ar fi bine să scape de Daphne Frensham. Fata trebue să fi suspectat ceva în dimineaţa asta, chiar dacă nu bănuia tot adevărul. Şi ar fi mai bine s'o dea afară cât mai curând.

— Ascultă, Miss Frensham – spuse ea, pe când se ducea spre camera de culcare – cred că şi în meseria dumitale, ca şi într'a mea, e obiceiul să se dea preaviz. Săptămâna viitoare voiu pleca la Berlin. Aşa că n'o să mai am nevoie de dumneata, începând de Lunea Viitoare. Cred că îţi convine aşa?

— Mulţumesc, da, Miss Moxton – spuse Daphne Frensham.

— Îţi voiu da răgaz să-ţi găseşti altă situaţie şi fireşte că voiu da referințe bune.

Intră în camera ei: totul era bine. Fata luase foarte normal întâmplarea; nu se arătase surprinsă. Când străbătu din nou camera, spre uşa din față, o văzu cu capul aplecat pe masă, absorbiță de lucrul ei.

Daphne Frensham aşteptă până când auzi închizându-se uşa din faţă; apoi, împingându-şi scaunul, aprinse o ţigaretă. Se încruntă puțin. Îşi dădea seamă că motivul dat de Corina, nu era cel real.

După câtva timp, se duse în odaia alăturată şi chemă la telefon pe Petre Darrell.

— Vrei să luăm masa împreună? întrebă ea.

— Cred şi eu că da – răspunse el. — Unde şi când?

— Cât mai repede posibil, spuse ea. Şi într'un loc liniştit...

Fixară un restaurant retras, şi, cu un sfert de oră mai târziu, îl găsi aşteptând-o.

— Am fost urmărit – spuse el, pe când îşi strângeau mâinile; – altfel, nu s'a mai întâmplat nimic nou zilele acestea. Tipul care mă urmăreşte e acela care mănâncă macaroane în fund. Dar... ce mai noutăţi?

— Am fost concediată – răspunse ea, după ce luară loc. — Mi s'a dat un preaviz de o săptămână, azi dimineaţă.

— Ai păţit-o – spuse el – totuşi, nu are nici cea mai mică importanţă: o săptămână va fi deajuns. Am fost în legătură cu Hugh Drummond şi cu prietenul său Standish azi dimineaţă; părerea lor e că dacă este să se întâmple ceva, va fi în foarte scurtă vreme. Dar cum de te-a concediat?

Îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Ceea ce e mai prost – încheiă ea – e că nu am descoperit nicio noutate, şi ce e şi mai rău, e că Pendleton mă bănuieşte. Era să mă izbească cu uşa tocmai când ascultam. Dar ia spune, unde-i Căpitanul Drummond?

— În New Forest, la Falconbridge Arms – răspunse el. — Se războiesc cu cifrul acela, se ascund pentru câteva zile.

— Ce s'a întâmplat la anchetă? Întrebă fața.

— Totul s'a isprăvit în zece minute. Bill şi cu am spus ce-aveam de spus, şi judecătorul de instrucţie ne-a ordonat, literalmente, să ne ţinem gura, când am vrut să vorbim şi de cele ce nu ne priveau pe noi.

— Tocmai asta îl îngrijorează pe Sir Richard – observă ea. — Am auzit deajuns dimineaţă.

— Dar bine că-mi adusei aminte! spuse deodată. — Nu e nicio primejdie dacă vreunul din banda lor te recunoaşte?

— Nimeni din ei n'a fost pe acasă. Afară de Sir Richard, bine înțeles.

— Pe mine nu mă cunoaşte – spuse Darrell, uşurat. — şi pentrucă e numai unul dinei aici, şi acela mă supraveghează pe mine, întoarce-te acasă! Nu uita adresa lui Drummond, dacă ai, din întâmplare, nevoie de el. Numărul meu de telefon e Brockenhurst 028. Dar fii cu băgare de seamă când îi telefonezi!

— Bine că-mi reamintii! – spuse ea. — Uitasem cu totul. Corina l-a chemat la telefon azi dimineaţă.

— Cum asta? exclamă el. — Dar nici nu ştie unde este.

— L-a căutat în apartamentul său din Londra – explică ea. — Probabil că i-a răspuns Denny.

— Ah, atunci nu e nicio primejdie, – spuse Darrell, uşurat. – Nici el nu ştie unde e Hugh.

— Probabil că voia să-l roage să vie la ea la un cocktail – continuă fata. — Am auzit-o spunând: "Transmite-i invitaţia mea când se va întoarce".

— Ştii – spuse Darrell, cu seriozitate – suntem foarte imprudenți.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, surprinsă.

— Văd pe urmăritor că şi-a isprăvit a doua porţie de macaroane. Ceea ce arată că suntem de câtva timp aici. S'o fi mirând ce avem atâta de vorbit!

— Ce-i de făcut atunci?

— Am o propunere – răspunse el, grav. —Închipuieşte-ţi că, – îţi vei da seamă că spun asta numai ca să păcălesc pe mâncătorul de macaroane, – închipuieşte-ţi că genunchiul dumitale stâng s'ar apropia puţin de genunchiul meu drept; s'ar atinge chiar. Văzând asta, ar trage concluzia că discuţia noastră care avea, fără îndoială, ca subiect dragostea, merge spre succes.

Dânsa surâse.

— Cred că ar trebui să ne întâlnim în fiecare zi, nu e aşa? zise el când, în sfârşit, se ridicară dela masa lor. — Ca să ne comunicăm impresiile, nu de altceva. În orice caz, dă-mi adresa dumitale personală; dacă n'o să mă simt bine, o să viu la dumneata ca să-ţi ţin mâna într'a mea.

Îşi însemnă adresa în blok-notes, şi o instală pe Daphne într'un taxi.

— O să spun şoferului să te conducă în Selfridges – îi şopti el prin fereastră. — Mai încolo, după ce te îndepărtezi, dă-i adevărata adresă. La revedere, dragostea mea.

Aşteptă până maşina dispăru, apoi, cu un surâs amabil, se întoarse spre consumatorul de macaroane, care ieşise tocmai din restaurant.

— Acum, domnule – spuse el – sunt cu totul la dispoziția dumitale. Putem sta puţin de vorbă, apoi cu amabilul dumitale consimţământ, propun să mergem la clubul meu. Nu vrei? Bine, bine, cum doreşti. În acest caz, trebue să te părăsesc. Trebue să fiu îmbrăcat pentru masa de seară la şapte şi jumătate.

Şi precis la ora aceasta auzi telefonul sunând în biroul lui; la celălalt capăt al firului era Daphne Frensham.

— Dragă – spuse el – ce idee admirăbilă!

— Ascultă, Petre! – auzi glasul ei, puţin nerăbdător. — S'au întâmplat fapte noui în după amiaza asta. Trebue să te văd numaidecât. Unde ne putem întâlni?

El chibzui câteva clipe.

— Ascultă dragă, – spuse apoi, liniştit – cel din urmă lucru ce trebue să-l faci, e să dai naştere la vreo

bănuială. Pe de altă parte toţi ştiu unde locuiesc. Dacă viu la dumneata voiu fi urmărit; te-ar jena să vii la mine!

— Fireşte că nu, dragă – răspunse ea. — Viu îndată.

Când sosi peste un sfert de ceas, el văzu, după înfăţişarea ei, că se întâmplase ceva serios.

— Dragă Petre – spuse ea, fără nicio întroducere— tare mă tem că am dat adresa Căpitanului Drummond.

El simţi cum i se taie respiraţia:

— Ar fi o adevărată nenorocire. Cum s’a întâmplat asta?

Îi scoase haina și aduse un scaun lângă foc.

— E mai bine s'o iau dela început – spuse ea. — Când m’am întors la serviciu după-amiază, nu era nimeni acasă, aşa că n'am făcut altceva decât să extrag comentariile de presă despre d-ra Moxton, pe care ea le colecţionează. Nu s'au întors decât pe la cinci; s'au dus dea dreptul în salon şi au închis uşa. Le-am auzit glasurile în hall, şi era vădit că Pendleton avea chef de dragoste în momentul acela. Şi cum nu vroiam să ascult mai mult, am rămas acolo unde mă aflam.

Deodată, am auzit telefonul. Pendleton răspundea, şi, fireşte, n’aveam idee ce se spunea de cealaltă parte. La un moment dat, auzii: „Ardington; la noapte: ora patru“. Asta e tot ce-a spus, dar aceste cuvinte avură un efect extraordinar asupra ei. Mă apropiasem de uşă şi priveam prin gaura cheii. O văzui sărind în picioare şi repezindu-se la dânsul.

— „La noapte!“ strigă ea şi în voce aveaun fel de extaz. — Richard, asta e minunat!

— „E mai curând decât mă aşteptam, spuse el. — Trebuia să fie pe Joia viitoare. Mai e aici secretara, dracul s'o ia?

„Asta era pentru mine, şi am alergat înapoi în camera mea înainte ca să deschidă uşa. Două conflicte în aceiaşi zi, ar fi fost prea mult. Pendleton se ivi în cadrul uşii mele.

— „Eşti într’adevăr un model de secretară – spuse el, cu tonul acela ironic şi nesuferit care-i era caracteristic. — Credeam că d-ra Moxton ţi-a lăsat toată după amiaza liberă.

— „Sunt prea în urmă cu extrasele astea din ziare, Sir Richard – răspunsei eu, cu foarfecele în mână. — Şi aş vrea să termin mai repede.

„Se întoarse în camera cealaltă, şi le-am auzit murmurul vocilor. Nu era prudent să mă uit iar prin gaura cheii, aşa că mi-am stăpânit curiozitatea, şi mi-am pierdut vremea lipind într’un album nenorocitele de extrase. Ce vroia să spună? Niciodată nu auzisem de Ardington, nici nu ştiam dacă era numele unui om sau al unui loc. Ce-o făcuse pe Miss Moxton să sară în sus de bucurie?

„Atunci veni la mine să-mi vorbească m’am uitat la figura ei. Ştii, Petre, că ţi-am povestit de întâmplările acelea, când cu accidentul de pe stradă şi cu câinele. Ei bine avea aceiaşi expresie în ochi când se aşeză la masa mea, deşi îşi stăpânea complect vocea.

— „Mulţumesc, d-ră Frensham – spuse ea – e drăguţ din partea dumitale că te ocupi de asta. Mâine dimineaţă n'o să am nevoie de dumneata. Aşa că rămâi azi aici şi isprăveşte ce ai de făcut.

— „Bine, Miss Moxton – răspunsei.

Se întoarse la Pendlefon şi iarăşi n’am îndrăsnit să ascult; am stat aşa, fumând, incapabilă să aud o vorbă din cele ce spuneau. În sfârşit, uşa se deschise şi plecară, după obiceiul lor, la vreun cocktail-party.

— „E mai bine să plecăm, sau va fi prea târziu – spuse Sir Richard. — I-am spus lui Parker să aştepte.

— „Doar n'o să-l iei şi pe el la noapte! exclamă ea.

— Fireşte că nu – răspunse el. — Voiu conduce eu singur.

„Uşa din faţă se deschise şi ei plecară, lăsându-mă mai încurcată ca oricând. Parker e şoferul lui Sir Richard şi dacă e un lucru pe care doctorul are oroare să-l facă, e să conducă automobilul. Din cauza căror evenimente excepţionale se hotărîse să conducă singur maşina? Evident, trebuia să se întâmple ceva, ce nu trebuia să afle Parker. Nu crezi că e aşa, Petre?

— Mi se pare foarte probabil, draga mea, o mărturisesc. Dar cum ai trădat adresa luiHugh?

— Tocmai la asta ajung – urmă ea. — Îmi munceam creierul că să pricep ce vroiau să facă; după câtăva vreme te-am chemat la telefon, N'a răspuns nimeni şi nu ştiam unde e clubul dumitale. Aşa, ca o proastă ce sunt, m'am gândit să caut pe Căpitanul Drummond. Casa era pustie şi ştiam că vor lipsi măcar un ceas. După câteva clipe de gândire, am chemat Falconbridge Arms şi am întrebat de el. Şi în timp ce aşteptam să vie la telefon, m'am uitat din întâmplare primprejur: în pragul uşii sta o femeie.

„O clipă sau două am privit la ea cu cea mai profundă stupefacţie: nu-mi puteam închipui de unde se ivies. Era de vârstă mijlocie, cu părul sur şi foarte bine îmbrăcată. Tocmai vroiam s'o întreb cine era şi ce vroia, când Căpitanul Drummond veni la telefon. Cred că şi-a închipuit că sunt complect idioată.

— „Dumneata eşti, Mr. Johnson? spusei, luând primul nume ce mi-a trecut prin cap.

— „Allo! Miss Frensham – răspunse el. — Îți recunosc vocea. Ce-ai să-mi spui?

— „Imi pare rău – strigai – număr. Greşit.

Şi am închis telefonul.

— „Ce plicticos e când seîntâmolă de astea, nu e aşa? spuse femeia, intrând în cameră.

— „Pot să te întreb cine eşti şi ce vrei?! întrebai eu.

— Probabil că eşti secretara Corinei – zise ea, fără să-mi răspundă la întrebare. — Mi-a spus că eşti încântătoare.

— Primul lucru just ce l’am auzit de la Corina – spuse Darrell, zâmbind.]

— Taci Petre, e lucru serios, Am continuat să vorbim câtva timp şi, în cele din urmă, am descoperit că e o doamnă Merridick, care cunoştea pe d-ra Moxton de ani de zile şi avea o cheie a casei. Ceea ce mi s'a părut într'adevăr extraordinar. Dacă era prietenă atât de intimă cu ea, de ce nu se mai folosise niciodată de cheie? După câte ştiam, era pentru prima oară că venise în casă, cel puţin ziua, de când aveam serviciul. Totuşi trebue să recunosc că a fost foarte drăguță: m'a întrebat ce fac, unde locuiesc.

— Ceea ce sper că nu i-ai spus – o întrerupse Darrell, îngrijorat.

— Fireşte că nu! I-am vorbit numai de munca mea. Dar ca să isprăvesc, Petre, n’am auzit-o deschizând uşa din faţă, aşa că a stat în pragul uşii. M'a auzit întrebând de Căpitanul Drummond şi pomenind de Falconbridge Arms? Niciun muşchiu de pe faţa ei n’a tresărit când am spus Mr. Johnson, dar asta nu înseamnă nimic.

— E adevărat – recunoscu Darrell. — Ceea ce e urgent, e ca Hugh să fie prevenit. Trebue să-l caut numaidecât.

— Mai aşteaptă puţin, Petre: trebue să încercăm să aflăm ce e cu afacerea aceea, Ardington. La început, după cum ţi-am spus, nu-mi puteam da seamă dacă era vorba de un om sau de un loc. Dacă e un om, de ce ora patru dimineaţă? Şi de ce nu trebue să conducă Parker?

— Este vreun loc numit Ardington? întrebă Darrell.

— Da, este. M’am uitat în dicţionarul geographic. E un sat de vreo două sute cincizeci de locuitori, pe undeva în Midland, la vreo două sute şaizeci de kilometri de Londra.

— Dar, draga mea, ce idee li s'a năzărit să aleagă un sat ca ăsta, la o oră atât de neobişnuită? Sunt nebuni sau îşi bat joc?

— Nici eu nu înţeleg nimic, Petre.

Darrell înălţă din umeri.

— Bine, mă dau bătut. Dar cel dintâi lucru de făcut e să chemăm pe Hugh la telefon şi să-l prevenim că e foarte posibil ca ascunzătoarea lui să fi fost descoperită. Apoi, ne vom gândi în toată tihna la afacerea asta Ardington.

Se îndreptă spre telefon, când ea îi puse mâna pe brat.

— Petre, am o idee! Să nu telefonăm. Să mergem chiar noi.

— Asta e o idee straşnică! strigă dânsul. — Îți garantez că de data aceasta nu vom mai fi urmăriţi de

niciun mâncător de macaroane.

— Asta n'are nicio importanță. Simt înstinctiv că d-na Merridick a auzit tot ce-am vorbit la telefon, aşa că adresa le e cunoscută. Să mergem acolo şi să-l prevenim. Prin telefon nu se poate vorbi bine. Să plecăm mai repede.

El îi zâmbi:

— Bine, îngeraşule, plecăm. O să telefonez la garaj să fie maşina gata în zece minute.

CAP. IX.

SOSIRĂ LA FALCONBRIDGE 1a zece și jumătate; se opriră în sat ca să întrebe de adresa hanului.

— Prima la stânga, domnule – spuse poliţistul local – dar dacă cumva căutaţi camere pentru la noapte, mă îndoiesc că veţi găsi. S'a întâmplat un accident grozav, acum un ceas.

— Ce accident? strigă Darrall, simțind o frică subită strângându-i inima.

— Jumătate de hotel a fost aruncat în eer – răspunse polițistul.

Nu mai primi răspuns, căci automobilul porni înainte ca un bolid.

— Ce s'a întâmplat, Petre? Strigă cu voce speriată.

— Dumnezeu ştie, draga mea – răspunse, el abătut. — Dar o să aflăm îndată. Hoteluri nu sar în aer fără motiv. Doamne, uite acolo!

Hotelul Falconbridge se ivise şi cu toate că polițistul exagerase, se vedea că avusese loc un accident. O mulţime de oameni se plimbau ici-colo cu lantern în mână; la lumina lor se putea vedea o crăpătură largă în zid.

— Bagă de seamă, domnule – se auzi o voce din mulţime – tot drumul e acoperit cu sticlă sfărâmată.

— E cineva rănit? strigă Darrell, îngrijorat.

— Doi domni, care erau în odaia unde s'a produs explozia.

— Sunt morţi?

— Nu, domnule, dar e o adevărată minune că au scăpat. Amândoi şi-au pierdut cunoştinţa.

Îşi făcu drum prin cercul de săteni curioşi spre intrarea din faţă a hotelului, unde un om, care era, vădit, hotelierul, conversa aprins cu doi poliţişti.

— Scuzaţi-mă – spuse Darrell, întrerupându-l – care sunt numele celor doi răniţi?

— Căpitanul Drummond şi d-l Standishi – răspunse hotelierul. — Îi cunoaşteţi?

— Foarte bine chiar – răspunse Darrell. — De fapt, am venit dela Londra cu automobilul, numai ca să-i văd.

— Atunci poate o să fiţi în stare să aruncaţi puțină lumină în întâmplarea asta extraordinară – spuse celălalt.

— Mai întâi aş dori să aud exact ce s'a întâmplat.

— Pot să vă spun numai ce-am auzit cu toţii. Cu vreo trei sferturi de ceas în urmă, eram în biroul meu; în sala de așteptare se plimbau mai multe persoane. Deodată, se auzi o explozie asurzitoare, care a cutremurat întregul hotel. Se produsese în camera pe care o ocupau cei doi prieteni ai dv. Portarul hotelului se repezi sus. Toată camera şi mobilele din ea se sfărâmaseră. Ferestrele dispăruseră şi în zid era o gaură enormă. D-l Standish zăcea într'un colț, în nesimţire. Căpitanul Drummond a fost svârlit pe fereastră afară; l’am găsit pe alee. Pot să vă întreb, domnule, dacă făceau experienţe cu un nou fel de explozibil?

— Nu, de asta sunt sigur – răspunseDarrell. — Unde sunt acum?

— În camera de culcare. Doctorul i-a văzut pe amândoi. Ah, iată-l.

Darrell se întoarse spre noul venit.

— Ce noutăți dela bolnavii dumitale, doctore?

— Amândoi trăiesc – spuse medicul – deşi nu-mi pot explica deloc, cum de n'au fost rupţi în bucăţi. Şi ce-i mai de mirare încă, că n'au răni vizibile. Dacă au sau nu leziuni interne, asta n'aş putea spune pentru moment. Cel mai mare dintre domni, care a fost găsit pe alee, şi-a revenit cel dintâi. Faţa îi este sgâriată – probabil din cauza pietrişului. Cred însă că se va restabili mai repede ca celălalt.

— Şi cât timp o să treacă până atunci? întrebă Darrell.

— E imposibil de spus. Se cunosc cazuri, când pacientul a zăcut fără simţire săptămâni întregi. Dar, din fericire pentru ei amândoi, sunt bărbaţi foarte puternici, aşa că sper că-şi vor reveni în curând.

— Aş vrea să ştiu, întrebă Darrell, dacă au avut vreun vizitator astă seară.

— Trimit după portar – spuse hotelierul. — Dean, urmă el, când acesta sosi, a venit vreun vizitator la Numărul 3, astă seară?

— Nu, după câte ştiu, domnule – răspunse portarul. — Nimeni n'a venit la hotel, afară de doamna care a luat după amiază o cameră.

— Ce fel de doamnă?

— Între două vârste, domnule, cu părul puţin albit.

— E în hotei acum.

— Cred că da, domnule: a luat o cameră.

— Probabil că după explozia aceea, n'a mai rămas în ea. E în hall?

Portarul se uită primprejur; apoi clătină capul.

— Nu e aici, domnule. Să mă duc la Numărul 17, să văd dacă e acolo?

Hotelierul se uită întrebător la Darrell, care dădu din cap.

— Dă ca pretext că vrei să-i duci apă caldă. Acum, domnule – urmă el – e limpede că ştiţi ceva.

— Să aşteptăm până se întoarce Dean – spuse Darrell. — Se poate să mă înşel.

Peste câtova minute portarul se întoarse, părând foarte mirat:

— Nu e acolo, domnule. M'am interesat afară; a plecat cu automobilul ei.

— Ce nume şi-a trecut în condica de pasageri? întrebă Dartell.

— Putem vedea asta în birou, domnule.

Străbătură hall-ul, şi deschiseră registrul: „Eva Mathews, Londra“. Atâta scria.

— Doamna spunea că s'a speriat de explozie şi că nu mai vrea să stea.

— Se poate să mă'nşel – spuse Darrell – dar cred că dacă am putea pune mâna pe Eva Mathews, din Londra, am găsi şi pe autorul crimei.

— Dar ce legătură era între această femeie şi cei doi? E o chestie de dragoste?

— Poţi fi sigur că nu – spuse Darrell, cu un zâmbet amar. — Nu: motivele sunt foarte simple: Căpitanul Drummond şi Standish erau amestecaţi în asasinarea lui Sanderson, despre care presupun că aţi citit de toţii. De aceea nu sunt deloc simpatizaţi de banda care a comis crima.

— Să încercăm să punem mâna pe această doamnă Mathews – spuse unul din poliţişti.

— Nu cred să reuşeşti! – spuse, calm Darrell. — N'o s'o mai vedem niciodată, şi chiar dacă am găsi-o, nu este nici umbră de dovadă împotriva ei. Dar ce e, dragă?

— Am obosit să tot stau în automobil, Petre – spuse Daphne Frensham, venind spre ei. — Cum se simt?

— Tocmai mă duc sus să-i văd – răspunse Darrell. — Amândoi sunt în nesimţire.

— Mă tem că frica ta era îndreptăţită, dragă – zise el, încet. — N'am spus nimic războinicilor de colo, dar sunt convins că d-na Merridick a făcut o ispravă grozavă. O femeie între două vârste, cu părul cărunt, ce-şi spunea d-na Mathews, a sosit aici după masă şi a plecat după explozie.

— Petre, niciodată nu o să: mi-o iert – strigă ea, izbucnind în lacrimi. — Cum am putut face o asemenea nebunie?

— Draga mea, nu plânge. E unul din accidentele acelea nenorocite ce se pot întâmpla oricui. Şi nu sunt morţi: numai knock-out.

— N'ar trebui să le vorbim de d-na Merridick?

— La ce bun, dragă? N'avem niciun atom de dovezi. Doar bănuieli foarte puternice. Aşteaptă-mă puţin aici; mă duc să văd ce fac răniţii.

Îl găsi pe Drummond gemând şi zvârcolindu-se în pat. Faţa şi una din mâini îi erau bandajate. Delira. Standish zăcea nemişcat; numai respiraţia slabă arăta că e în viaţă.

Între timp, doctorul îşi făcu apariţia, vestind că ambulanţa era la poartă. Darrell avu o idee:

— Ascultă doctore, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai face ceva pentru mine. Ai spus jos că nu poţi şti când îşi vor reveni în fire. Aş vrea să spui acelaşi lucru reporterilor, când vor începe să curgă pe aici. Spune-le că e chestie de săptămâni. Suntem înconjuraţi de duşmani foarte primejdioşi şi dacă banda care a dat lovitura asta află că se restabilesc repede, s'ar putea să mai facă o încercare de asasinat, pe când dacă îi ştie imobilizaţi pe săptămâni, poate să-i lase în pace.

Doctorul acceptă

— Foarte bine! Făcând aşa, nici nu voiu altera adevărul, Căci, după umila mea părere, va fi într'adevăr chestie de săptămâni, cel puţin în cazul d-lui. Standish. Veţi rămâne aici?

— În noaptea asta, da – răspunse Darrell. — Şi mâine voiu veni la spital să-i văd.

Aşteptă până cei doi fură aşezaţi în ambulanţă, apoi se duse în hall, unde-l aştepta Daphne Frensham. Un reporter care sosise între timp, veni deadreptul la dânsul, dar Darrell îl opri scurt.

— Ascultă, dragă Daphne – spuse el – trebue să ne gândim ce e de făcut. Dacă, pe cum cred, femeia care-şi zicea d-na Merridick a făcut isprava, un lucru e limpede: Nu te mai poţi întoarce la Corina Moxton, căci ştie acum că eşti în legătură cu Drummond. Nu vei fi în siguranţă nici în locuinţa ta, căci e probabil că-ţi cunoaste adresa.

— Nu, a ştie, Petre. Nu m'a întrebat niciodată unde locuiesc şi nici nu i-am spus.

— Foarte bine. Să sperăm că vei fi în siguranţă. Sunt de părere să luăm camere aici peste noapte, în nădejdea că Hugh îşi va recăpăta cunoştinţa până mâine dimineaţă. Dacă nu, te întorci la Londra şi te ascunzi; apoi îl chemi pe Bill Leyton la telefon şi-i spui să vie aici.

— Ce vrei să faci, Petre?

— Să rămân pe loc, dragă – răspunse dânsul. — Sau poate să mă duc la un hotel din Bournemouth. Trebue să fiu pe aproape când Hugh îşi va reveni, se poate să fie ceva de făcut şi el nu e încă în stare să se mişte. Mă duc să iau două camere, apoi, la culcare! Dar încuie-ţi bine uşa! Cu banda asta, nu eşti sigur niciodată.

— Petre! strigă ea, deodată. — Dar cu Ardington, cum rămâne?

— Doamne! Uitasem cu totul de asta. În orice caz, dragă, e prea târziu ca să mai mergem acolo. Trebue să lăsăm Ardington să-şi poarte singur de grijă. Acum du-te la culcare! Vom vedea mâine ce e cu Drummond.

Dar când se duseră a doua zi dimineaţa la spital, Hugh delira încă.

— Ce dezastru! spuse Darrell, întunecat. — Dacă au descoperit ceva şi nu-şi vin în fire, va îi prea târziu. Dar ce e, draga mea?

Fata îl apucase de mână.

— Opreşte, Petre, şi cumpără ziarul acela! Mi se pare că am văzut ceva pe afiş.

Întoarse maşina şi citiră afişul:

GROAZNIC ACCIDENT DE TREN LA ARDINGTON.

Zeci de morţi.

Petre luă două exemplare din „Evening Mail” şi dete fetei unul. Cu litere mari scria:

GROAZNICUL ACCIDENT AL UNUI TREN EXPRES.

Trenul sare de pe linii pe când mergea cu o sută de kilometri pe oră.

NENUMĂRATE VICTIME.

„Unul din cele mai îngrozitoare accidente de cale ferată din timpurile moderne, s'a întâmplat noaptea

trecută lângă satul Ardington; tragicul spectacol nu poate îi asemănat decât cu acela al dirijabilului „R. 101”, când s'a prăbuşit lângă Beauvais, la primul său voiaj spre India. Încă o asemănare între cele două catastrofe: în ambele cazuri, numai o persoană a văzut nenorocirea. Nu de mult am părăsit pe spectatorul accidentului de astănoapte, care încă nu şi-a revenit în fire în urma celor văzute. Este d-l Herbert dela Ferma Plumtree, unde locuieşte de vreo două zeci de ani.

— „Am stat toată noaptea treaz din cauza unui vițel bolnav – ne-a spus el – şi tocmai mă pregăteam să mă duc la culcare, când am auzit expresul apropiindu-se. Am aşteptat să-l văd cum trece. Pe acolo era o curbă mică, pe care trebuia s'o treacă trenul, când deodată, se produse accidentul. Locomotiva păru că sare în aer, prăvălindu-se pe terasament, urmată de toate vagoanele. Era un sgomot cum n’am mai auzit în viaţa mea: totul se nărui, apoi urmă o tăcere de câteva clipe. După aceea urmară strigăte şi răcnete înfiorătoare îmi sfâşiară auzul. Mai erau lumini, deşi unele vagoane se sfărâmaseră. Mulţi călători ieşeau pe ferestre.

„Era un tablou îngrozitor, pe care nu-l voi iuita niciodată“

„Iată povestirea singurului martor ocular: mai dăm câteva detalii suplimentare. Trenul era expresul de noapte; pleca din Scoţia spre Londra. Mergea în plină viteză, dar, după câte spune şeful trenului John Harrison, care zace grav rănit într'o casă din vecinătate, nu avea o viteză mai mare ca de obiceiu prin locurile acelea. Accidentul s'a întâmplat pe la patru şi um sfert dimineața. Atunci s'a produs un lucru inexplicabil. Roatele tenderului părăsiseră întâi şinele, apoi locomotiva sări şi ea în gol, cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, târînd după dânsa trenul încărcat. Mecanicul şi fochistul au fost amândoi uciși. Sunt treizeci şi cinci de morţi şi şaptezeci şi unu de răniţi, mai mulți din ei foarte grav. Din nenorocire, nu aici se opreşte totalul pierderilor. Echipele de salvare s'au pu spe lucru, dar trebue să treacă mai multe ore până când se vor putea despărţi vagoanele, deoarece au intrat unul în altul. Probabil că se vor descoperi şi mai mulţi morţi.

„Am avut o conversație cu Walter Marton, îngrijitorul vagonului cu paturi, care, printr'o şansă miraculoasă, a scăpat fără nicio rană.

„— Şedeam la locul meu, citind – mi-a spus el, – Trenul mergea ca totdeauna, când, deodată, am simţit o sguduitură îngrozitoare şi m’am trezit cu capul în perdele. Primul lucru de care mi-am dat seamă e că vagonul sărise de pe şine. Am ieşit afară printr'una din ferestre“.

„Şi ceea ce măreşte enorm spectacolul, e că tot trenul a sărit de pe şine ia marginea taluzului, cu roţile în sus. Numai două vagoane dela capăt stau cu roţile pe pământ.

„Numărul morţilor în această groaznică tragedie e de patruzeci, şi două vagoane au rămas însă necercetate. Sunt temeri că numărul total se va ridica între şaizeci şi şaptezeci, deoarece e puţin probabil să mai fie cineva viu în aceste două vagoane. Sarcina sinistră de a identifica morţii, se face în sala de concert din Ardington“.

— Dar, Petre – spuse fata, şi faţa îi era albă ca hârtia – e de necrezut, e nemaipomenit! De unde ştiau bandiții că o să se întâmple asta?

El se uită la ea.

— Ştiau ce avea să se întâmple? repetă el. — Nu puteau şti că se va întâmpla un accient.

— Dar dacă n’a fost un accident, Petre?

— Care să fie motivul, Daphne, care să fie motivul? Dragă, trebue să ai dreptate. Poate că nu era un accident.

— De aceea nu trebuia să conducă Parker – urmă ea. — Nu vroiau să aibă martori.

Merseră înainte, fiecare cu gândurile lui.

— Nu mai spune nimic, Daphne dragă – zise el, când ajunseră la casa ei. — N'ar folosi la nimic să vorbeşti prea devreme. Singura noastră şansă, e să-i lăsăm să creadă că nu-i suspectăm.

Se duse pe la club, şi cel dintâi lucru ce-i căzu sub ochi, fu un titlu, dintr'o ediţie de amiază a lui „Evening Mail“:

Întorsături senzaţionale în catastrofa dela Ardington.
Declaraţiile unui lucrător de fermă.

„S'a produs o întorsătură senzaţională în catastrofa dela Ardington, după ce Colonelul Mayhew dela Ministerul de Interne, a deschis ancheta. Se pare că d-l Herbert n'a fost singurul martor ocular al accidentului, ci şi George Streeter, un muncitor agricol cu serviciul în satul vecin cu Bilsington. El declară că se întorcea acasă, după ce dansase la nişte prieteni, şi mergea pe drumul spre Towchester, când zări trenul. Era la vreo două sute de metri de locul dezastrului. Martorul afirmă cu absolute siguranţă că, înainte ca locomotiva să iasă de pe şine, a văzut, ceea ce el numeşte un fel de fulger sub roţile tenderului. Rugat de colonelul Mayhew să fie mai explicit, a spus că semăna cu o scânteie mare galbenă, şi că s'a produs după ce locomotive trecuse cu vreo trei sau patru metri. N'a auzit explozie, dar asta nu e surprinzător, având în vedere sgomotul trenului şi direcţia vântului. Se pare că nu se dă prea mare importanţă povestei sale, deşi când am vorbit cu el mi s'a părut un om sincer şi fără imaginaţie. În acelaşi timp, dacă afirmaţiile sale sunt adevărate, ipotezele care se pot face sunt atât de monstruoase, atât de oribile, că ar fi mai bine să mai aşteptăm pentru a trage vreo concluzie".

Lăsă ziarul din mână: era o probă. Fireşte, reporterul se îndoia că se putuse întâmpla un lucru atât de îngrozitor, dar nu cunoştea toate faptele. Nimeni nu le ştie, afară de Daphne şi el. Și într'una îl tortura aceiaşi întrebare: ce trebue să facă? Apoi se ivi altă întrebare: care era obiectul urmărit de bandiţi? De sigur că niciun om din lume; nici chiar Pendleton, n'ar fi făcut un lucru atât de monstruos numai ca să satisfacă gusturile perverse şi înclinațiile spre cruzime ale Corinei Moxton.

Părăsi clubul, luă un taxi şi se duse să vadă pe Bill Leytor. Nu-i mai păsa dacă e urmărit sau nu: toate, chiar atentatul din Falconbridge Arms, deveniseră neînsemnate, pe lângă ultima catastrofă.

Găsi pe Leyton acasă şi începură să discute.

— Trebue să ne hotărîm ce e de făcut– încheiă el.

Leyton răspunse:

— Cred că ai dreptate, Darrell. Nu pot să acuzi numai pe temeiul celor auzite de Miss Frensham prin gaura cheii. Probabil că au fost numai spectatorii și nu autorii crimei.

— Dar, este mai mult ca sigur că ei ştiu cine sunt actorii.

— Se prea poate. Dacă o să-i întrebi, o să spună că habar n'au de nimic şi că eşti nebun. Și dacă stărui şi te duci la poliţie, o să fe dea în judecată pentru calomnie. Toate informaţiile dumitale sunt dintr'a doua mână. Noi ştim că e adevărat. Dar atâta vreme cât Drummond şi Standish nu-şi vor reveni, suntem cu mâinile legate.

— Cred că ai dreptate, – spuse Darrell. — Vrei să vii cu mine la Bournemouth, să fim acolo când îşi vor reveni?

— De sigur, numai să-mi arunc ceva în valiză.

Și noaptea i-a găsit instalați într'un hotel din apropiere. Perioda de aşteptare începuse. De trei ori pe zi se ducea Darrell la spital după noutăți. În fiecare seară vedea pe Daphne. Şi zilele treceau fără nicio schimbare.

Ziarele înlăturaseră unanim depoziţia lui George Streeter, şi până nu se vor descoperi urme noui după examinarea sfărâmăturilor, accidentul de cale ferată dela Ardington era universal privit ca cel mai îngrozitor al secolului. Lista morţilor fusese publicată şi atinsese totalul de optzeci şi patru, plus şapte răniţi ce nu aveau şanse de scăpare.

— Şi ceea ce mă miră – spunea Darrell – e că sunt oameni absolut necunoscuţi. După câte ştiu, Hugh bănuia că trebue să fie sforării politice îndărătul activităţii bandiţilor; deci, aş înţelege dacă printre morți ar fi vreun om mare. Dar nu era niciunul în tren; dacă ar fi fost şi ar fi scăpat, am fi auzit de el.

Era într'o Duminecă dimineaţă, şi cei doi prieteni stăteau neconsolabili în hall. Cinci zile pierdute, nicio

lumină nouă. Atunci, cum se întâmplă adesea, totul se schimbă tocmai când se aşteptau mai puţin. Un piccolo veni şi-i spuse lui Darrell că e chemat la telefon dela Spitalul Falconbridge.

Peste un minut se întoarse.

— Hugh şi-a revenit – spuse, scurt. — Să mergem la el.

Doctorul le ieşi înainte.

— Căpitanul Drummond şi-a revenit acum un ceas – spuse – pare complect restabilit. Dar menajaţi-l!

Îl găsiră pe Drummond sculat. Era palid şi tras la faţă, dar le surâse cu bucurie când îi văzu.

— Hei, băieți, – zise el. — Urâtă pățanie, nu e aşa?

— Ce mai faci, dragă Hugh? strigă Darrell.

— Nu prea grozav – zise Drummond. Nici nu pot râde. Habar n’am cum s'a întâmplat. Tot ce ştiu e că stam la fereastra deschisă când auzii o explozie îngrozitoare îndărătul meu. Apoi, n’am mai simţit nimic.

— Am o mulţime de lucruri să-ţi spun, Hugh, dar înainte de toate, trebue să te întreb ceva. A venit în cameră voastră o femeie între două vârste, cu părul cărunt?

Drummend se încruntă:

— Acum că o spui, Petre, mi-aduc aminte că a venit una. A intrat înăuntru, s’a scuzat şi s'a retras. Dar de ce mă întrebi?

— Dânsa a făcut isprava, – spuse Darrell. — A lăsat o bombă în odaie. Nu te mira aşa: s'au întâmplat o mulţime de lucruri de când nu ne-am văzut.

Darrell îi povesti tot ce se întâmplase; apoi, fără nicio vorbă, Drummond se dădu jos din pat şi sună.

— Dragă soră – spuse el, când întră infirmiera – dă-mi te rog hainele.

— Doar n’ai de gând să te scoli! strigă ea, speriată.

— Nu numai asta, drăguță, dar plec chiar la Londra. Şi cred că o să atrag mai puţin atenţia, dacă o să am pantalonii pe mine.

— Dar e o nebunie, căpitane Drummond – spuse ea. — Sunt sigură că doctorul nu o va îngădui cu niciun preţ.

Drummond zâmbi vesel când fata părăsi camera.

— Nu e cuminte ce vrei să faci – spuse Darreli, îngrijorat. Nu văd ce-ar putea ajută prezența ta.

— Voiu avea o conversație între patru ochi cu Sir Richard Pendleton, – răspunse, calm, Drummond. — Şi ceea ce o să-i spun, n’o să mai uite acest domn cât va trăi.

Doctorul se năpustise în odaie:

— Ce-am auzit, Căpitane Drummond? Vrei să te duci la Londra?

— Exact, doctore, Şi cu automobilul încă. N’ar fi drăguţ din partea dumitale, dragă prietene, să-mi spui că nu trebue să mă scol, pentrucă o să plec, cu sau fără pantaloni.

— Bine – răspunse doctorul. — Nu te pot reţine aici cu forţa; dă-i hainele, soră!

— Dacă bomba asta blestemată ar fi explodat cinci minute mai târziu! spuse Drummond, când doctorul părăsi odaia. — Ştiţi că Standish a rezolvat cifrul?

— Nu mai spune! strigă Darrell. — Asta o să ne ajute.

— Din nenorocire, nu. Era tocmai să-mi explice, când s'a întâmplat explozia. Și până când nu-şi revine, bâjbâim în întunerec ca ş iînainte.

— N’au mai fost alte mesagii, după câte ştiu – spuse Darrell. — N’a mai apărut niciunul în ziare, de atunci încoace.

— Spune-mi, Petre, supraveghează cineva spitalul?

— Nu ştiu – răspunse Darrell – asta e pentru prima oară când venim aici: am telefonat în fiecare zi.

— Aş paria cu cinci la unu – spuse, gânditor, Drummond – că suntem supravegheaţi. Dragă soră – întrebă, când dânsa se întoarse cu hainele – este vreo ieşire dosnică?

— Este. De ce întrebi?

— Pentrucă vreau să plec pe acolo, dragă. Sunt aproape sigur că domnii aceia, cari s'au îngrijit aşa de mult de mine, supraveghează spitalul.

— E interesant ce spui. Un tip curios a dat târcoale pe aici, în ultimele zile. Ia te uită! E şi acum aici.

— Nu te duce la fereastră, dragă! spuse Drummond, repede. — Unde e? A, da, Petre îl vezi? Când tu şi Leyton veţi pleca, faceţi astfel ca să vă audă vorbind de starea mea proastă. Şi dumneata, soră, spune pe jos că mi-am revenit câteva momente, dar că am recăzut iar într'o stare de inconştiență. Vreau ca individul să creadă că sunt încă aici. O să te ajung, apoi, undeva, pe drum, Petre.

— Ne ducem la Bournemouth ca să plătim nota – spuse Darrell.

— Cred că e mai bine să rămân aici – zise Leyton. — Ronald poate să-şi revie pe neaşteptate şi e bine să fiu pe aproape.

— E o idee bună – încuviință Drummond. — Şi dacă'şi revine, comunică-ne imediat. Sunteţi gata? S'o luăm din loc.

Coborîră, şi zece minute mai târziu Drummond ajunse automobilul.

— Nu cred să bănuiască ceva – spuse Darrell. — L-am lăsat tot acolo.

— Bine! exclamă Drummond. — Îmi închipui că frumoasa Corina se simte mult mai comod acasă la ea, dacă nu ştie că venim şi noi.

Se opriră în drum ca să mănânce şi ajunseră la Londra la ora patru. Drummond se duse de-adreptul acasă.

— Aş prefera să vii şi tu cu mine, Petre – spuse el.

Denny îi transmise invitaţia Corimei Moxton.

— Am auzit de asta şi-am uitat să ţi-o spun – zise Darrell.

— Să-i telefonăm, sau nu? întrebă Drummond. — Chibzuind bine, cred că e preferabil să sosim pe neaşteptate.

— Sunteţi cu totul bine, domnule? întrebă Denny, îngrijorat.

— Mai bine ca niciodată, băiatule – răspunse Drummond. — Rămâne acum, Petre, să ne stabilim linia de conduită.

La ora şase plecară: hotărîseră să declare totul poliției, afară de două lucruri: ceea ce auzise Daphne Frensham despre Ardington, şi că Standish rezolvase cifrul.

Găsiră pe Corina Moxton şi pe Sir Richard Pendleton acasă: erau în birou. Violenta tresărire a doctorului şi pălirea femeii sub roşul de pe obraz, nu scăpară privirii lui Drummond. Îşi revenîră, însă, repede.

— Ce s'a întâmplat, Căpitane Drummond? întrebă ea, ridicându-se şi venind la el cu mâna întinsă. — Am auzit că ai avut un accident.

— E perfect adevărat, doamnă – răspunse Drummond, strângându-i mâna.

— Eu şi domnul Darrell am venit să vă vorbim tocmai despre accidentul ăsta şi de alte câteva lucruri. Mai mult, e foarte bine că Penholder, sau cum i-o zice, e şi el de faţă. Asta ne scuteşte. să trimitem după el.

— Ce vrei să spui, domnule? strigă, mânios, doctorul. — Ştii perfect că numele men nu e Penholder. Vrei să mă ofensezi?

— E posibil să ofensezi un monstru ca dumneata? spuse Drummond, dulce. — Îmi pare rău că nu ţi-am sucit gâtul în noaptea aceea. Dacă aş fi ştiut cine eşti, şi alte câteva lucruri pe care le-am aflat mai târziu, aş fi făcut-o.

Sir Richard îşi aprinse o țigară, cu o nepăsare ostentativă.

— Am văzut în ziare, Căpitane Drummon – spuse el – că ai fost rănit de curând și ai suferit un şoc nervos. Aceasta e poate singura explicaţie a purtării dumitale.

— Nici nu-ţi este posibil altă linie de conduită – spuse Drummond. — Totuși, al făcut o greşeală uitând ceva. Că nu suferisem niciun şoc nervos în noaptea când Sanderson a fost asasinat de individul acela; încurajat de aplauzele admirative ale d-rei Moxton.

Dar de data asta femeia era pregătită, şi râsul ei fu de o naturaleţe admirabilă.

— Dragă domnule, – strigă ea, veselă, – probabil că ţi-a fost şi mai rău decât spuneau ziarele. Nu e aşa că e nostim, Richard?

— Nostim sau nu, sănătos sau nebun, – spuse, furios Pendleton, – vorbele lui sunt absolut monstruoase.

— Zău? ripostă, ironic, Drummond. — Păcat pentru dumneata că am băut bere în noaptea aceea şi nu whisky, în camera lui Standish? N'ai drogat berea?

O clipă sau două domni o tăcere mormântală.

— Spune-mi, Richard, nu este vreo lege în ţara asta, care să interzică individului acestuia să mă insulte? Glasul îi tremura de mânie.

— Nu, numai dacă o face în afară de zidurile casei. Atunci poate fi pus la respect. Îmi închipui, Căpitane Drummond, că-ţi dai seamă de gestul urât pe care-l faci venind în casa unei doamne şi afirmând lucruri atât de murdare. De ce, dacă crezi toate lucrurile astea, nu te-ai adresat poliţiei?

— M'am adresat şi ei – spuse, calm, Drummond. — Aşa că acum nu i-ar mai folosi la nimic să mă omori şi să dai foc casei, Pendleton.

— Cred că mai eşti în delir sau nebun – spuse doctorul, dar urechea fină a lui Drummond prinse frica din glasul lui.

— Ba nu sunt deloc nebun – ripostă, vesel, Drummond. — Scotland Yard ştie totul despre dumneata, de două săptămâni.

Corina Moxton simţi cum i se taie respiraţia.

— Nu te cred – spuse Pendleton, sfidător. — Dacă în adevăr ai fi spus poliţiei poveştile acestea de necrezut, d-ra Moxton şi eu le-am fi ştiut de mult.

— Nu e nevoie – observă Drummond. — Pe drept sau nu, Standish şi cu mine am ajuns la concluzia că dumneata şi Miss Moxton nu sunteţi un vânat prea grozav. De fapt, cu toate obiceiurile voastre scârboase, nu mă interesaţi deloc. Omul pe care vrem să punem mâna este individul acela curios, cu capul ca o bilă, care, după cât se pare, răspunde la numele de Demonico, şi pe care am avut plăcerea să-l întâlnesc înainte de matchul din curtea interioară, Apropos, sper că va plăcut: aveaţi locuri foarte bune.

Pendleton se întoarse spre Corina Moxton.

— Totul e bine, draga mea – spuse încurajator. — Am mai întâlnit astfel de cazuri, deşi nu atât de remarcabile. Nu ştiu în ce spital a fost, dar doctorul care-l conduce, merită cea mai mare dojană că l-a lăsat liber atât de curând. Domnule Darrell – cred că aşa ţi-e numele – dacă nu ai serios grijă de el, poate să-şi piardă ireparabil raţiunea. După cum poţi constata, bietul om bate câmpii.

— Şi ce reţetă îmi dai? întrebă, ironic Drummond. Pâine şi apă? Lapte şi legume? Carne deloc? Nu, Pendleton, n'am nevoie, Sunt tot atât de sănătos ca şi dumneata, şi o ştii perfect.

— Pot să-ţi spun câteva cuvinte în particular, domnule Darrell? întrebă Sir Richard, nebăgând deloc în seamă pe Drummond.

— Nu, nu poţi – răspunse Darrell, hotărât.

— Atunci trebue s'o spun faţă de el. Simptomele sunt foarte clare, dar dacă e bine îngrijit, e posibil ca într'o lună sau chiar mai puţin, să se restabilească complect, iar închipuirile acestea, care sunt o urmare directă a şocului suferit, vor dispare ca ceaţa dimineţii. Dar accentuez încă odată: ai bine grijă! Trebuie să-l duci acasă, să-l ţii liniştit şi să chemi doctorul. Şi pentru binele tuturor, având în vedere întorsătura pe care au luat-o nălucirile lui, ar fi recomandabil să vadă cât mai puţină lume.

— Petre, nu e aşa că are nişte purtări încântătoare de medic curant? întrebă Drummond cu admiraţie. — Ei bine, Pendleton, după cum am mai spus-o, ştiam că o să adopţi tactica asta: şi când te gândeşti bine, ar fi fost imposibil pentru dumneata să iei altă atitudine. Trebue să recunosc că, în ceea ce priveşte pe ceilalţi, atitudinea e cea bună. Mai curând vor crede că eu sufăr de idei fixe, decât că un chirurg celebru, şi o stea binecunoscută de cinematograf, sunt doi diavoli încarnaţi. Dar te previn că joci o carte foarte primejdioasă,

pentrucă, după cum ţi-am mai spus, nici nu era vorba de accidentul meu, când Poliţia a aflat că erai în camera lui Standish în noaptea asasinării lui Sandorson. Nu eram drogat, deşi ai crezut-o și te-am văzut acolo.

— Și te aştepţi ca poliţia să creadă enormităţi ca acestea, numai pe cuvântul dumitale? N'am auzit în viața mea numele de Standish, până nu l-am văzut alături de al dumitale, când cu explozia bombei. Și habar n'am unde e apartamentul lui. Dacă ţi s'a părut că eram acolo, apoi mă iei drept altcineva.

— Toate astea încep să mă plictisească – spuse Drummond. — Vă dau un ultimatum şi voiu pleca. Am cele mai bune motive să ştiu că se plănuieşte o crimă grozavă pe la începutul săptămânii viitoare. Ce fel de crimă, nu ştiu. Dacă poliţia nu e informată anonim de cele ce se vor întâmpla, așa ta să poată lua măsuri din timp, voiu mărturisi tot ce ştiu despre voi. Și dacă se stabileşte complicitatea dumitale cu banda care a asasinat pe Sanderson, n'o să fie bine de dumneata. Dacă poliţia e informată la timp, se poate să ajung la concluzia că a fost o confuzie de persoane din partea mea. Aşa că alege, canalie scârboasă, alege! Haide, Petre.

Uşa din faţă se închise şi încordarea se destines.

— Richard – gemu Corina Moxton telefonează la Scotland Yard chiar acum şi spune-le tot. E singura noastră speranţă.

— Răbdare, dragă, răbdare! Trebue să mă mai gândesc.

Faţa-i era verde şi mâinile-i tremurau contvulsiv.

— Doamne! ne-au descoperit?

— Ce-au descoperit?

D-na Merridick sta în pragul uşii.

— Drummond a fost pe aici şi ştie de noi – spuse Pendleton. — N'a fost deloc drogat în noaptea aceea, şi ne-a văzut.

— Dragă Sir Richard, toate astea îmi par foarte stupide din partea unui doctor. Ce propui să facem? Parc'am auzit pe Corina vorbind de telefoane la Scotland Yard, sau aşa ceva?

Ea îşi muşcă buzele, în timp ce Pendleton îi aruncă o privire ca s'o pună în gardă.

— Nu, nu – strigă ea; – nu e adevărat.

— Să bem ceva şi să studiăm cu atenţie toate cele întâmplate – spuse d-na Merridick, ducându-se la bar, şi umplând paharele cu cocktail. — Spui că Drummond ştie tot despre noi. Nu cred că ştie multe despre mine.

— Poate că nu – spuse Pendleton – dar mai sunt şi alţi oameni, afară de dumneata, pe lumea asta. Şi ştie că ceva trebue să se întâmple, cât de curând, săptămâna asta.

— Ceva? Va să zică nu ştie ce e acel ceva?

— Nu, nu ştie ce anume.

— Deci am dreptul să bănuiesc că obiectul vizitei sale aici, era de a afla dela voi ce se va întâmpla?

— Mai mult sau mai puţin.

— Fireşte că nu i-ai spus.

— De sigur că nu – zise Pendleton. — Un zâmbet slab flutură pe buzele d-nei Merridick; apoi veni cu trei cocktailuri pe o tavă.

— Atunci cred că nu trebue să ne îngrijorăm prea mult – spuse el. — Să bem pentru reuşita planurilor noastre.

Cu toţii băură câte un pahar şi d-na Merridick îşi aprinse o ţigaretă. Deodată, se întâmplă ceva neașteptat. Sir Richard, cu faţa învineţită, se prăbuşi la pământ.

— Satană! horcăi el. Ne-ai otrăvit.

Corina Moxton se rostogoli şi ea jos, iar d-na Merridick îi privi în tăcere.

— Da, v'am otrăvit la timp – spuse ea. Aveaţi de gând să mă trădaţi!

Peste câteva clipe, fără o privire spre cele două trupuri neînsufleţite, părăsi camera. Abia când puse mâna

pe clanţa uşii din faţă, îşi aduse aminte de ceva şi se întoarse. Puse în poşetă propriul ei pahar: ar fi fost greu ca poliția să creadă că e vorba de o sinucidere, dacă s'ar fi găsit trei pahare. Apoi uşa se închise încă odată în urma ei, şi d-na Derridick se îndreptă spre maşina ce o aştepta.

CAP. X.

HUGH DRUMMOND îşi aprinse o ţigară, încruntându-se; ridică ziarul de dimineaţă de pe jos,unde-l aruncase. Întâmplarea era cu totul neprevăzută:

TRAGEDIE ÎN WEST-END.

Moartea unui vestit chirurg şi a unei stele de cinematograf.

“O tragedie impresionantă s'a întâmplat noaptea trecută la No. 4 A Barton Mews, încântătoarea locuinţă a frumoasei stele de cinema Corina Moxton. Descoperirea a fost făcută de şofer, care primise ordinul s’o ia la ora şapte. După ce a aşteptat până la opt, începuse să bănuiască cum că se întâmplase ceva. La nouă se hotărî să caute un poliţist şi amândoi forţară uşa. Spre marea lor groază, recunoscu pe artistă zăcând moartă pe jos; lângă ea era cadavrul unui bărbat. Şoferul recunoscu pe Sir Richard Pendleton, celebrul chirurg din Harley Street. Feţele le erau convulsionate de spasmele agoniei, arătând că muriseră în chinuri.

Din cercetări reiese că pe masă erau două pahare goale, şi un vas de cocktail, pe jumătate plin cu un lichid. Conţinutul a fost imediat analizat, şi s’a găsit că avea o doză puternică de otravă, rareori cunoscută în afara cercurilor medicale. Ancheta se va face azi”.

Drummond lăsă jos ziarul: va să zică luaseră calea asta. Abia îşi termină cafeaua, când Petre Darrell intră.

— Bună dimineaţa, Hugh. Nu cred să se fi otrăvit singuri.

— Nici eu nu cred, Petre. În orice caz, nu ea. Poate el să fi pus otrava în cocktail.

— Ai văzut celălalt lucru în ziar?

— Nu, Ceva interesant?

Darrell întoarse pagina întâi, şi arătă o coloană de publicitate.

AOYSLKEJSSCQOOIEHORJKOSC
AHOSDCVKQSCXJEJOLISTORNY
XDKYDCQOYQATSKJOXYDCSH
XEJBKMMVOXIKTSC.

— Cam lung – spuse Drummond. — Doamne! Dacă şi-ar îi revenit Standish!

— Tu nu poţi să descurci nimic? întrebă Darrell.

— Habar n'am, dragul meu, N'a avut măcar timpul să-mi dea cea mai mică indicație.

— Trebue să găsim pe cineva în Londra care să poată descifra, – zise Darrell.

— Dar cine? întrebă Drummond. Este o secţiune a cifrului la Scotland Yard?

— Cred că da. Să căutăm.

Dar expertul la care se duseră le dădea puţină nădejde. După ce îl convinseră că nu era un joc amuzant, ci într'adevăr un lucru foarte serios, consimţi să facă toate sforţările.

Ziarele de scară conţineau rezultatul anchetei. Se accentua că între cei doi morţi existau relaţiile cele mai intime, că Sir Richard Pendleton îşi vizita prietena foarte des, şi nu pleca decât târziu dimineaţa. Apoi, şoferul spuse că în noaptea tragediei, ordinele stăpânei sale erau să-i ducă pe amândoi la un dineu într'o casă nu departe de Henley.

„E aproape sigur – spunea judecătorul de instrucţie în rezumatul său – că otrava fusese căpătată de Sir Richard, căci o şi substanţă atât de rară poate fi greu obţinută de o femeie. E deci limpede că dânsul e

responsabil de tragedie. În adevăr, n'avem nicio probă că femeia decedată ştia că otrava fusesă pusă în cocktail, un punct pe care juriul trebue să-l reţie, dacă vrea să dea un verdict".

Ceea ce, după mentalitatea engleză, însemna că Richard Pendleton se sinucisese fiind temporar nebun şi că Corina Moxton, sau făcuse la fel, sau fusese asasinată de dânsul. Dar, fireşte, motivele unei crime atât de extraordinare rămâneau misterioase.

— Şi vor rămâne, fără îndoială, totdeauna așa – spuse Drummond. — Ce-ar fi să chemi la telefon pe fetiţa ta, Petre, şi s'o înviţi aici la masă? O va interesa să cunoască adevărul.

Și deşi nu era adevărul, fu profund interesată.

— Mi-am muncit creierul toată ziua, Căpitane Drummond – spuse ea – ca să-mi pot lămuri de ce-au făcut acest gest, Totul e atât de greu de crezut, mai ales că le-ai promis să-i laşi în pace dacă denunță totul Poliţiei.

— De necrezut sau nu, au făcut-o, şi n'o să-mi mai pierd niciun ceas cu asta. Acum vă las. Figura lui Petre arata sau o indigestie, sau iubire contrariată, şi nu vreau să mai risc nimic după întâmplarea cu bomba.

Îi lăsă şi se duse în fumoar. Toate conversaţiile se roteau în jurul afacerii Pendleton. Deodată auzi o frază care îi atrase atenţia:

— Fără îndoială, Pendleton eră unul din sindicat.

Hervey, un agent de bancă pe care îl cunoştea puţin, vorbea cu alţi doi sau trei. Drummond se amestecă în grup.

— Şi e un sindicat teribil de primejdios – continuă Hervey – pentrucă priveşte siguranţa ţării. Numai săptămâna trecută au vândut lire sterline în valoare de un milion.

— Ştii cine' sunt ceilalţi? întrebă Hugh.

— Hei, Drummond! îl apostrofă Hervey. — Am auzit că ai fost rănit la New Forest. Ești bine acum?

— Perfect – răspunse Drummond; – Spune-mi, sindicatul din care făcea parte Pendleton, era mare?

— L-ai cunoscut pe doctor?

— Puţin – răspunse Drummond, cu un surâs.

— Să-ţi spun drept, n'am avut niciodată simpatie pentru el, deşi cred că, era un chirurg foarte bun. Şi după câte ştiu, era singurul Englez din grup. Daly e un Irlando-American, Legrange e Francez, şi mai este un individ misterios pe care se pare că nimeni nu l-a văzut până acum. Îşi spune Demonico, şi s'ar putea să fie Grec. Dar orice ar fi, e în legătură cu banda, şi dacă urmează mai departe cum a făcut până acum şi creditul țării coboară, o să aibă un câştig bun.

Drummond se'ndepărtă: ar fi posibil, se întrebă el, să ajungă la Demonico, prin Daly sau Legrange? Ar putea cu siguranţă căpăta adresele lor dela Scotland Yard. Tocmai chibzuia dacă era necesar să-l vestească la telefon pe Mc Iver, şi să-l pună în curent, când un alt om pe care-l cunoştea veni şi intră în vorbă. Era un individ excentric, numit Zellaby, care avea această mică particularitate că era totdeauna în posesiunea unui secret interesant ce-i fusese destăinuit de către um important personagiu oficial, şi pe care numai el îl cunoştea. Regulat făcea înconjurul clubului, spunându-l tuturor şi cerând fiecăruia în parte să fie discret. În general, Drummond îl evita, dar de data asta, nu-i fu posibil să scape.

— Am auzit un lucru extraordinar, azi după amiază, Drummond. E vorba de catastrofa dela Ardington.

Gestul de enervare al lui Drummond se întrerupse deodată.

— Ţi-aduci aminte de depoziția lucrătorului acela, George Streeter, că a văzut un fulger galben sub roţile tenderului? Acum sunt în situaţia de a te putea asigura, – şi o dela unul din secretarii colonelului Mayhew – că această depoziţie era justă. După o examinare amănunțită a şinelor smulse, au dat de un loc unde ruptura, după spusele experților, n'a putut fi cauzată decât de un explozibil. Deci catastrofa n'a fost un accident, ci un atentat plănuit de mai înainte.

— În ce scop? – întrebă Drummond.

— E tocmai ce m'am întrebat şi eu – spuse Zellaby, și glasul îi deveni şi mai confidențial. — Ţara, după cum ştii, trece printr’o criză financiară foarte grea, şi orice ar putea ajuta să răspândească ideia că la noi nu se mai respectă ordinea şi legile, ar avea drept rezultat agravarea crizei. Dacă, de pildă, lumea ar gândi că situaţia în Anglia a devenit atât de acută, că se pot întâmpla atentate de drum de fier, încrederea străinătăţii ar scade şi mai mult, stare de lucruri ce-ar conveni minunat speculatorilor.

— Am înţeles, spuse Drummond.

— Dar nu uita: niciun cuvânt!

Drummond îşi reţinu zâmbetul pe când Zellaby se îndrepta spre viitoarea victimă; apoi îşi aprinse, gânditor, o ţigară. Lucrurile începeau să se lămurească: ceea ce i se păruse lui Petre Darrell atât de absurd, căpătase pentru el o explicaţie. Se întoarse în salonul doamnelor din club şi-i găsi pe amândoi luând cocktailuri.

— Am auzit lucruri interesante, dragii mei, lucruri ce aruncă o lumină neaşteptată asupra faptelor. Pot să vi le spun pe scurt, ca să le înţelegeţi.

— Va să zică, s'a dovedit că nu era un accident – spuse Daphne Frensham, când isprăvi Drummond.

— Aşa este, dacă ar fi să credem pe prietenul meu Zellaby – răspunse Drummond.

— E aproape de necrezut – spuse Darrell.

— Totuşi, mai uşor de crezut ca mai înainte, Petre. Atunci, părea o simplă nebunie ca cineva, care nu era un maniac, să fi pus la cale deraierea unui tren, numai de gust. Acum, cel puţin, apare un motiv.

— O întâmplare ca asta poate să facă rău ţării? – întrebă fata.

— Sunt complect ageamiu în materie de finanţe internaţionale, spuse Drummond. Îmi dau, însă, perfect de bine seama, că e o afacere extrem de delicată, şi după cum spunea Zellaby, nu va fi de folos ţării dacă vecinii trag concluzia, dreaptă sau nedreaptă, că am ajuns în aşa o stare de ilegalitate şi anarhie, încât deraierile de trenuri sunt întâmplări zilnice. Trebuie să plănuim acum ce ne rămâne de făcut. Hervey şi alţii din Londra, ştiu că banda de financiari a lui Demonico, vinde lire sterline pe termen scurt şi că e în avantajul ei să surpe creditul nostru extern cât mai repede posibil. Ministerul de Interne, după câte spunea Zellaby, ştie că accidentul dela Ardington, a fost un atentat pus la cale. Dar singurul lucru care leagă o serie de fapte, atât de străine unele de altele, în aparenţă, e ceea ce a auzit d-ra Frensham prin gaura cheii.

— Cred că trebuie să spunem la Scotland Yard tot ce ştim – afirmă, hotărât, Darrell. — Ştiu că nu se pot lua măsuri numai pe baza declaraţiilor nedovedite ale lui Daphne, şi n’avem nici cea mai mică probă că Pendleton şi femeia aceea s’au dus spre Ardington, sau măcar ştiau de asta. Şi fiindcă amândoi sunt morţi, nu o vom putea dovedi niciodată. Ştiind însă că se plănuieşte o crimă pentru săptămâna asta chiar, am fi de blamat dacă n’am trece poliţiei informaţia aceasta capitală, care, după cum spunea Hugh, leagă ambele evenimente.

— Bine – zise Drummond – mă duc chiar eu la poliţie. Aşteptaţi-mă până mă'ntorc!

Se înapoiă peste un ceas.

— Au fost electrizaţi cu toţii – zise el. — După cum am bănuit, nu pot lua nicio măsură, dar Legrange şi Daly vor fi de-acu încolo supraveghiaţi. Ceea ce încurcă treburile, e că, deşi au căutat cu amănunţime în toată ţara, după declaraţia noastră de acum o săptămână, Demonico a rămas negăsit. Nu cred, în orice caz, ca Legrange să aibă vreun amestec într'o crimă atât de îngrozitoare ca aceea dela Ardington. De Daly sunt mai puţin siguri, dar, pe Demonico îl cred principalul responsabil.

— Va să zică au crezut declaraţiile lui Daphne – spuse Darrell.

— Pe de-a'ntregul; şi-au dat seamă de importanţa capitală a faptului că ţi-a vorbit de Ardington, înainte de a se întâmpla accidentul. Dar, apropos, miss Frensham, se poate să te cheme ca să audă astea direct dela dumneata.

— Sunt oricând la dispoziția lor.

— Poliţia e de părere că deocamdată nu e nimic de făcut. Confruntarea lui Daly cu Legrange n'ar fi de

niciun folos: cu toată declaraţia dumitale, draga mea, e imposibil de stabilit vreo legătură între ei şi accident. Adevărat că erau membrii aceluiaşi sindicat, dar asta nu e o crimă. Aşa că, deocamdată, cuvântul actual de ordine e să aşteptăm.

Un piccolo veni la masa lor.

— Căpitanul Drummond, domnule?

— Eu sunt, – răspunse Drummond.

— Sunteţi chemat la telefon, domnule: dumneavoastră sau domnul Darrell. Din partea domnului Leyton.

Drummond sări în picioare, cu ochii strălucitori.

— Ai auzit, Petre? Se poate să fie veşti dela Standish.

Se întoarse peste câteva minute, dar nu aşa vesel cum plecase.

— Şi-a revenit în fire acum un ceas, şi pare că-l recunoaşte pe Leyton. N'a spus nimic, dar a zâmbit puţin. Leyton i-a vorbit, dar n'a răspuns, deşi părea că încearcă. Acum a leşinat dim nou. Dar doctorul crede că-şi poate reveni dintr'un moment în altul. Leyton e de părere să mergem acolo pentru orice eventualitate.

— Vin cu tine, dragul meu, spuse Darrell.

— Chiar dacă nu poate vorbi, nu-i exclus să fie în stare să descifreze mesajul – zise Drummond. — Sunt de părere să plecăm imediat, Petre. Dar cu mata ce facem, duduie?

— Doar nu crezi, domnule Căpitan, că o să rămân pe dinafară? Vin şi eu.

Spre miezul nopţii ajunseră la spital, unde le ieşi înainte Bill Leyton.

— Nu prea aveţi şansă – zise el – deşi, doctorul spune că acum starea sa seamănă mai mult a somn decât a pierdere de cunoştiinţă. Dar nu crede să-şi revie aşa repede.

Aşteptară toată noaptea, veghiând cu rândul. Mai aşteptară aproape toată ziua, plimbându-se neliniştiţi prin cameră, în timp ce Standish zăcea acolo, cu ochii închişi, respirând liniştit.

Deodată, Daphne exclamă:

— Petre, s'a deşteptat.

Într'o clipă cei trei oameni fură lângă pat. Era vizibil că Standish îi recunoştea: se uită, pe rând, la fiecare, şi zâmbi slab.

— Cum te simţi, dragă băiatule? Întrebă Drummond.

Dar deşi buzele bolnavului se mişcau, nu se auzi nicio vorbă.

— Poţi să auzi ce spunem, Ronald? Întrebă Leyton.

Celălalt înclină imperceptibil capul.

— Ascultă, Standish – spuse, calm, Drummond – nu te-aş plictisi, dragul meu, dar e foarte urgent. Dacă-ţi dau un toc şi hârtie, crezi că ai putea descifra un mesagiu de-al lor?

Treptat, ca un om foarte bătrân, Standish tîşi mişcă mâna dreaptă, luă tocul în mână şi începu să scrie pe blocul din faţa lui.

— Asta-i mesajul – spuse Drummond, dar Standish clătină capul şi cei trei făcură cerc în jurul său.

Era aproape cu neputinţă să citească ce scrisese, dar la urmă reuşiră.

— Ce zi a săptămânii e?

— Marţi, strigă Drummond.

Standish dădu din nou din cap, şi începu iar să scrie. Şi văzură că, cu imensă greutate, scria alfabetul:

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ.

Aşteptară încordaţi; începuse să scrie dezdosubt alt rând de litere.

YADSEUTBCFGHIJELMNOPQRVWZXZ

— Ei drăcie! strigă Drummond. Am priceput. Ziua săptămânii vine la început inversată şi scoţi din alfabet literele care o compun! (Marţi – Tuesday, inversat: YADSSEUT; vezi rândul de litere de mai sus. — *Nota Trad*.

Drummond se aşeză pe pat lângă Standish, care începu din nou să scrie, punând litera corectă sub cod:

AOYSLKEJ.

BSADPOEN.

Standish se opri, şi ceilalţi, bolnav de grijă, îl priviră. Ceva nu mergea: traducerea era neînţeligibilă.

— Doamne! făcu Drummond consternate – au schimbat probabil codul!

Deodată tocul scăpă din degetele lui Standish, şi el căzu pe pernă: leşinase iar.

Câtva timp, nimeni nu vorbi: să fii atât de aproape de succes şi să-l scapi, era pre crud.

Drummond ridică bucata de hârtie şi o studiă.

— După cum vedeţi, băiatul descifrase codul găsit pe biroul lui Sanderson. Dar ce e dragă?

Fata, cu ochii strălucitori, îl apucase de mână.

— Căpitane Drummond – strigă ea. — Azi e Marţi, dar jurnalul e de ieri. Să încercăm Luni.

Drummond se bătu cu palma peste frunte.

— Ai dreptate! strigă. Apucă repede tocul şi scrise noul cod:

ABCDEFGHIJKLMN

OPORSTUVWXYZ

YADNOMBGEFGHJ K

LPORSTUVWXZ.

(inversat MONDAY = Luni).

— Unde e mesajul?

Şi-l puse în faţă şi începu să traducă:

„Fiţi la punct, la trei mile nord de Bletchworthy, ora mouă p. m. Marţi. Vagonul din urmă, ultimul, Yachtul în portul Weymouth.

— Va să zică la noapte.

— Vagonul dela urmă, ultimul, spuse Leyton. — Cerule, doar n'au de gând să comită alt atentat?

— Asta şi vrem să aflăm – spuse Drummond, rânjjnd, – Veniţi amândoi! Trebue să ne grăbim. Ia lampa de buzunar a lui Standish şi revolverul său! Și puşca asta cu aer comprimat. Îmi pare rău, Daphne, dar nu te putem lua cu noi.

— Un moment, Hugh, – spuse Darrell. —Trebue să telefonăm şefului de staţie din Bletchworthy.

— E adevărat – spuse Drummond. —Dar asta înseamnă întârziere, Petre, Daphre poate s'o facă – nu e aşa, draga mea? Telefonează şefului staţiei Bletchworthy şi spune-i să examineze bine trei mile de linie, la nordul staţiei. Spune-i că e posibil să se încerce deraierea trenului – nu ştiu care – diseară pe la ora nouă.

Părăsiră spitalul şi se aruncară în maşină.

Drummond conducea cu toată viteza, în timp ce Darrell se uita pe o hartă, cu lanterna de mână lângă el.

Ceasul arăta nouă fără zece când intrară în satul Bletchworthy.

Acum Drummond conducea cu cu precauţii după hartă, se vedea clar că drumul şi calea ferată mergeau alături, în punctul unde ajunseseră.

— E mai mult ca probabil că sunt automobile prin vecinătate – spuse el – şi n'aş vrea să fim descoperiţi.

Era un drum strâmt şi după ce făcură vreo două mile, văzură luminile roşii ale semnalului strălucind la dreapta lor. Ca şi la Ardington, linia era pe un terasament înalt, şi când se apropiară, un tren trecu pe lângă ei îndreptându-se spre Londra.

Deodată Drummond frână şi stinse farurile.

Ochiul său ager descoperise două automobile stând în umbra unor copaci din faţa lor.

— Ne vom opri aici – spuse el. Vom merge pe linie. Uite puşca asta pentru dumneata, Leyton; întrebuinţează de preferinţă revolverul.

Leyton luă arma grea, se căţără pe terasament: şi urmă pe ceilalţi doi. Se opriră în vârf; la vreo două sute de metri se vedea cabina de semnalizare. Se observa bine capul şi umerii cantonierului. Deodată, Drummond începu să alerge spre el. Uşa se deschise şi o clipă, în lumină, se zări silueta unui om, cu mâna ridicată.

Cantonierul făcu o mişcare, când deodată semnalul coborî, şi se auzi sgomotul unui trup care se prăbuşeşte. Şi peste o clipă, lumina roşie deveni verde.

Drummond se opri, căutând să pătrundă întunericul. Atunci, spre surpriza celorlalți doi, începu să alerge în direcţia opusă.

— Îi văd – şopti el. — Sunt vreo jumătate de duzină. Pe ei, copii: trageţi, omorîţi-i!

Se repezi ca o vijelie și Darrell văzu, pentru prima oară în viaţa lui, ce putea Hugh Drummond. Sparse, ca pe o nucă, capul unui om, aruncă cu o mână pe altul în josul terasamentului, apoi se repezi la alţi patru. Revolverele se descărcară, şi unul din atentatori, urlând, se rostogoli până jos. Atunci rămaseră singuri: ceilalți dispăruseră.

Drummond aprinse lanterna, şi o îndreptă spre linie; un glonţ îi vâjâi pe lângă ureche. Stinse repede lanterna: văzuse tot ce voia. În mijlocul liniei era aşezat un pachet, dela care porneau două fire, traversând drumul şi dispărând în întuneric.

— Taie unul din fire! spuse Drummond.

În depărtare apărură luminile trenului.

Firul era solid şi gros, dar în clipa aceea Drummond ar fi rupt şi o bară de oţel. Se simţi o suflare caldă, şi, mugind, trenul sbură pe lângă ei şi dispăru. După ce luminile roşii ale ultimului vagon dispărură, Bill Leyton îşi duse mâna la frunte: era leoarcă de sudoare.

— Am isprăvit-o cu bine – spuse, scurt, Drummond, şi în aceeaşi clipă auziră duduind motoarele automobilelor din drum.

— Lasă-i să plece. Avem altceva mai important de făcut. Dar mai întâi, trebue să facem ceva pentru cantonier, şi să dăm la o parte bomba.

Maşinile plecaseră; își îndreptă lanterna spre bombă, care era legată de șină cu sârmă.

— Tai-o, Petre! O s'o aruncăm în balta pe lângă care am trecut adineauri. Mă duc la cabina de semnalizare.

Găsi pe cantonier, care nu-și revenise bine în fire, lungit jos.

— Ce zici, băiatule? făcu el. — Ai păţit-o. Cum te simţi?

— Ce s'a întâmplat? mormăi omul.

— S'a pus la cale un atentat împotriva trenului care a trecut acum – răspunse Dermmond. — Şi înainte de asta, ţi-au dat cu ceva în cap.

— Un atentat contra „Rapidului de Nord?" strigă cantonierul, îngrozit. — Doamne, Dumnezeule! Dar de ce? Ah, de aceea mi-a telefonat Bletchworthy, să fiu cu ochii în patru!

— Ţi-ai revenit puţin? întrebă Drummond. Îţi garantez că bandiții n'o să se mai întoarcă.

— Mă simt bine, domnule, spuse omul. Mă duc să telefonez la Bletchworthy, să-i pun în curent cu cele întâmplate. Atentat contra "Rapidului de Nord!" Și avea aur în el!

Drummond se opri în uşă şi se uită la cantonier.

— Aur? întrebă el. — De unde ştii asta.

— Toată lumea ştie. Plata datoriilor către America. Grămezi de aur păzite de soldaţi. Mă întreb dacă nu din cauza asta au încercat atentatul.

— Tot ce se poate – spuse Drammond. — Ştii în ce vagon era aurul?

— În vagonul din urmă.

Un surâs flutură pe buzele lui Drummond când părăsi cabina şi se duse la automobile. Darrell întrebă:

— Şi acum, Hugh? — La Weymouth.

— Trebue să se isprăvească într'un fel sau altul, Petre, zise Drummond, după ce întoarse maşina. Pământul este prea neîncăpător pentru mine şi Demonico. O să avem amândoi o răfuială decisivă în noaptea asta. Uite balta: aruncă bomba în ea.

Luna răsărise, şi, la lumina ei, văzură cum dispare în apă maşina infernală; apoi se întoarseră adulmecând

aerul. Lui Leyton i se păru o adevărată nebunie să caute pe bandit pe propriul lui yacht, înconjurat de tovarăşii săi; îşi dădu seamă, însă, că ar fi fost zadarnic să-i spună ceva lui Drummond. Dacă el şi Darrell nu-l întovărăşeau, Drummond s'ar fi dus singur; şi asta ar fi fost o crimă.

Dar când, patru ceasuri mai târziu, ajunseră pe cheiul pustiu şi văzură yachtul legănându-se la vreo jumătate de kilometru de ţărm, Leyton ar fi dorit ca ultima parte din mesajul descifrat să nu fi existat.

Legată de cheiu se legăna o barcă cu motor; când maşina se opri, un om apăru din umbra cabinei.

— Aţi venit pentru yacht? întrebă el.

— Da – răspunse Drummond.

— Unde sunt ceilalţi?

— Mai întârzie puţin. Du-ne la yacht! Asta o să simplifice lucrurile, – şopti Drummond lui Darrell, pe când urmau pe om în cabina bărcii.

Intrară, şi atunci, pentru prima oară, omul îi văzu.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el. — Cine sunteţi ?

— Iată un lucru de un interes secundar, băiatule, spuse Drummond, glumind şi punându-i mâna în gât. — Apa e prea rece ca să faci baie, dar n'o să trebuiască să înoţi mult.

Îl aruncă în apă şi se întoarse spre Darrell.

— Dă-i drumul, Petre! Sper că individual ştie să înoate.

Se depărtată de debarcader, îndreptându-se spre yacht. Puntea era deşartă, dar în salonul mare din mijloc străluceau lumini. Ajungând la intrare, se opriră: aşezată la o masă, era o femeie între două vârste, cu părul cărunt, care-i privea cu spaimă.

— Va să zică, doamnă – spuse, după câtva timp, Drummond – ne întâlnim din nou. Cred că d-na Matthews era numele cu care înscris la Falconbridge Arms: dumneata şi doamna Merridick sunteţi una şi aceeaşi persoană.

Femeia îşi revenise.

— Probabil că ştii despre ce vorbeşti, domnule, – răspunse ea, rece – dar eu nu înţeleg nimic. Nici nu vreau să înţeleg. Ce înseamnă obrăznicia asta nemaipomenită?

— Ar îi bine să n'o lungim prea mult – spuse Drummond, ironic. — Să trecem peste porcul acela de Demonico?

— Asta-i intolerabil! strigă ea, ridicându-se. — Demonico! Cine naiba e Demonico? N'am auzit niciodată de numele ăsta.

— Minţi, Cucoană, – spuse, calm, Drummond. — Îl cunoşti foarte bine, după cum ai cunoscut pe Pendleton şi pe Corina Moxton. Vreau să-mi plătesc poliţa faţă de el chiar în noaptea asta. Dacă nu e încă pe bord, o să fie mai târziu. Sunt crime care depăşesc într'atât mintea omenească, încât nu pot fi pedepsite în mod obişnuit. Atentatul dela Ardington e una din aceste crime.

— Pot să spun numai că eşti nebun, – zise ea.— Dar, indiferent de eşti sau nu nebun, prezenţa dumitale aici mi-e nesuferită.

— Din fericire, am fost în stare să zădărnicim atentatul împotriva „Rapidului de Nord“ astă noapte; crima rămâne, totuşi, deşi am reuşit.

Se opri deodată şi ochii i se dilatară.

— Dumnezeule! – Petre! strigă el. — Uită-te la mâinile ei!

O clipă de tăcere; apoi răsunară două puşcături, în timp ce Darrell şi Leyton priveau fără să înţeleagă. Atunci văzură pe Drummond clătinându-se şi revenindu-şi în fire; văzură şi pe doamna Merridick căzând.

— Mâinile, Petre! repetă Drummond.

Nu pot fi doi oameni cu asemenea unghii şi cu aşa inele.

Se aplecă şi atinse părul femeii moarte: scoase o exclamaţie.

Apăru un cap cu totul chel, ce strălucea în lumina electrică:

— Demonico în persoană – spuse Drummond, şi deodată se rezemă de masă.

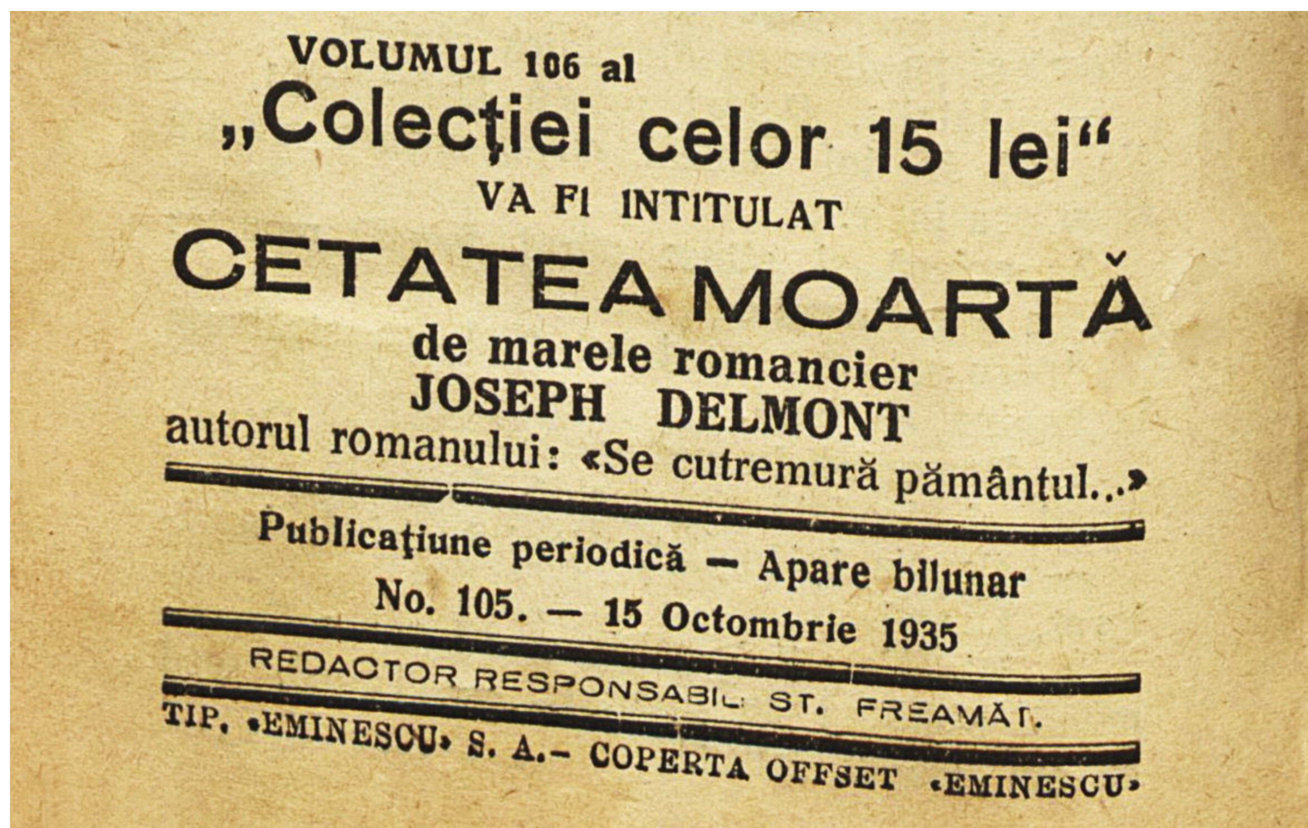
— Ce s'a întâmplat, Hugh? strigă, îngrijorat, Darrel.

— M’a nimerit în umăr – răspunse Drummond, zâmbind cu greutate, – Totuşi, cred că am scăpat ieftin.

Totul s’a rezolvat neaşteptat, graţie momentului de conştiinţă al lui Ronald Standish. Şi singurul lucru demn de reamintit, este observaţia lui Drummond, trei săptămâni mai târziu, pe când îşi petreceau amândoi convalescenţa la Bournemouth:

— Agitaţia din ultimul timp m’a înebunit, dragul meu. Petre e nebun de dragoste, şi Daphne, în loc să-l linişească, s’a molipsit şi ea. Bill Leyton mi-a povestit de vreo cinci ori, cum a câştigat o partidă de golf în zece minute. Şi, culmea! Ora fiind târzie, nu putem bea bere. Să luăm o barcă cu motor şi să facem o plimbare pe mare.

Sfârşit

VOLUMUL 106 al

„Colecţiei celor 15 lei“

VA FI INTITULAT

CETATEA MOARTĂ

de marele romancier

JOSEPH DELMONT

autorul romanului: «Se cutremură pământul...»

Publicaţiune periodică – Apare bilunar

No. 105. – 15 Octombrie 1935

REDACTOR RESPONSABIL: ST. FREAMĂT.

TIP. «EMINESCU» S. A.– COPERTA OFFSET «EMINESCU»

MARIA S. PALLADE

NUMERUS CLAUSUS

Ațâțarea unor anumite categorii ale poporului împotriva concetățenilor Evrei, nu este numai o chestie de ordin public. Ea se întinde și asupra cercului restrâns al familiei și devine adesea pricina unor tragedii sfâșietoare. Un caz dintr'acestea, provocat de o căsătorie mixtă între o Evreică și un creștin, și care ilustrează viu drama veacului nostru, formează subiectul romanului de mai sus.

Volumul acesta e apărut într'o execuție ireproșabilă.

De vânzare la toate librăriile și chioșcurile de ziare din țară, precum și la editura IG. HERTZ, București, Calea Victoriei, 5

cu LEI 40 EXEMPLARUL CARTONAT și LEI 50 LEGAT IN PÂNZĂ.

